

ELISA KEQANI

**MIDIS KURORËS
DHE TEHUT**

Roman II

Biblioteka

Edition IWA BOGDANI

www.iwabogdani.org

iwabogdani@gmail.com

IWA Bogdani, Brussels – Prishtinë

0032494464251

Përktheu nga Anglishtja: Jeton Kelmendi

Autor: Elisa Keqani

Redaktor: Xhemil Bytyçi

Dizajni i brendshëm: Bogdani Design

Ballina: IWA Bogdani

Copyright © **Autorja**

ISBN 978-9951-394-61-1

ELISA KEQANI

**MIDIS KURORËS DHE
TEHUT**

**Bruxelles – Pristina
2026.**

Sa për dijeni

Të ashtuquajturit ‘zotat’ që përmenden në faqet në vijim nuk janë të vërtetë.

Ata janë krijuar vetëm me qëllimin për të mos e marrë emrin e Jezu Krishtit më kot.

Shijoni leximin!

Për Eirinin

Faleminderit që gjithmonë i lexon të gjitha ato që t’i dërgoj.

Prolog

Ashtu siç toka ka nevojë për diellin dhe qeniet e gjalla kanë nevojë për të, për të mbijetuar, edhe pemët, zogjtë madje edhe gurët. Po ashtu mbretëritë e ndryshme, botët, sferat dhe shumë vende të tjera të padukshme kanë nevojë për Solarian.

Mbretëria e Mbretit të Madh Eryx, i cili u bekua që të ishte Mbreti i saj, por kushdo që shpërfillet tepër nga Zotat, do të mallkohet po nga ata.

Mbreti i Madh Eryx, dhe megjithatë, jo i bekuar me aftësi, por me pavdekësi.

Mallkuar qofshin Zotat, sapo ai të shohë madhështinë e aftësive, sepse atëherë askush nuk do të jetë në gjendje ta ndalojë gjakderdhjen që Mbreti i Madh Eryx do të sjellë.

Kapitulli njëzet e gjashtë

Azara nuk e dinte nëse ishte ide e mirë ta ndiqte Dariusin në dhomën e tij. Sigurisht që kishte marrë vendime të pamenduara pothuajse çdo ditë, por edhe kjo, dukej tepër, madje edhe për të. Ajo e ndoqi princin lart nëpër shkallë dhe korridore, duke i memorizuar të gjitha. Kishte një ndjesi se një ditë njohja e strukturës së kështjellës do t'i hynte shumë në punë. A flenë të gjithë princat në këtë kat? - Pyeti ajo, ndërsa shikonte përreth. Muret ishin të lyera me ar. Kishte filluar ta urrente atë ngjyrë; e kishte parë tepër shpesh gjatë javës së fundit.

Të gjithë, përveç Runeit. Vendimi i tij për gjumë është mjaft... spektakolar, qeshi ai. Azara nuk u ndal më gjatë në atë mendim, sepse arritën te dhoma e tij. Ai hapi derën dhe e mbajti të hapur për të. Zonjat të parat. Buzëqeshja e tij tipike arrogante ishte ngulur në buzë. Azara hyri brenda. Një shtrat i madh mbretëror qëndronte në mes të dhomës. Ajo nuk donte të mendonte sa femra kishin qenë aty me të, ndaj thjesht hodhi vështrimin nga dritarja. Hëna shkëlqente fort. Kur u kthye, Darius po mbyllte derën. Ti do ta vrasësh mbretin, tha ai, duke e bërë të qartë arsyen e takimit. Po, zëri i saj ishte i prerë. Babai yt nuk duhet të jetë mbret. Ai vret këdo që ka qoftë edhe një grimcë magjie në gjak, ose ato që i quan "aftësi".

Azara pa Dariusin të tundte kokën. Dhe si ke ndër mend ta bësh këtë? Me aleatë. Më duhen aleatë pranë mbretit, si shërbëtorët e tij personalë... dikush që dëgjon gjithmonë planet e tij. Më duheni ju dhe vëllezërit tuaj në

këtë plan. Më duhet Maleku dhe disa ushtarë. Të vrasësh babanë tënd do të thotë se na duhet një mbret i ri, por gjithashtu do të thotë se mund të futemi në një luftë të madhe, në të cilën nuk mund të mbrohemi vetëm. Azara nuk e kuptoi se kishte filluar të ecte nervozisht nëpër dhomë, derisa Dariusi e ndaloi dhe e detyroi të ulej në shtrat. Aleatët janë pjesa më e vështirë, por çfarë ndodh me Solarianët që e duan vërtet mbretin? vuri re ajo se ai refuzonte ta quante “baba”. Shumica kanë mjaftueshëm ar për të blerë këdo që të luftojë për të. Të duhet një komb i tërë në anën tënde.

Azara heshti. Ai kishte të drejtë. Mund t’i siguroj fae-t e rërës... ndoshta edhe shtrigat, foli ajo, sikur po shprehte dëshira të dëshpëruara. Azara, a ke menduar ndonjëherë vërtet për të gjitha këto? e pyeti ai. Ke humbur tashmë prindërit nga dora e atij mbreti. Po sikur të vdisje edhe ti? Atëherë gjithçka do të ishte kot. Sakrifika duhen bërë për të fituar paqe. Nëse kjo do të thotë se do të vdes, le të ndodh. Ky vend meriton paqe dhe liri. Mendimi i vdekjes e tmerronte, por nëse do të ndodhte, asgjë nuk do të ndryshonte. Nuk kishte më askënd që ta donte; nuk kishte më familje. Azara, tha Dariusi, tashmë i ulur përpara saj, duke mbajtur në duar një dhelpër prej pellushi. Sytë e saj u zgjeruan dhe një buzëqeshje i pushtoi fytyrën.

Ku e gjete?

Shkova në shtëpinë tënde. Sot kuptova kush je. Prindërit e tu dhe unë ishim shumë të afërt. Më trajtonin si fëmijën e tyre. Edhe unë e mbaj mend vdekjen e tyre. Më beso, Azara, edhe unë dua që mbreti të vdesë, por na duhet një

plan i fortë. Një plan i fortë dhe aleatë, përfundoi ajo për të. Azara e pa Dariusin për një çast, pastaj ia shmangu sytë. Do të flas me Rune-in. Ai njeh më shumë fae se unë, dhe shumë prej tyre janë të fuqishëm, tha Dariusi. Azara nuk e shikoi, ndërsa ai fliste. Nuk mundi ta detyronte veten ta shikonte, ndërsa mbante fort dhelprën prej pellushi. Ajo i hodhi sytë poshtë. I kishte premtuar vetes se nuk do të bëhej kurrë e pambrojtur pranë një mashkulli dhe tani kishte qenë pranë kësaj. Ishte gati t'i zbraste zemrën, vetëm sepse ai ishte një nga të paktët që e kuptonte pa ditur pothuajse asgjë. Të detyrohem, princ.

Azara u drejtua nga dera, por ndjeu dorën e fortë të Dariusit t'i kapte kyçin, duke e ndalur. Qëndro. Nëse largohesh tani, rojet mund të të gjejnë dhe të ndëshkojnë, zëri i tij ishte i butë, pa asnjë gjurmë talljeje. Ai kishte të drejtë. Ku do të fle? pyeti ajo, ende përballë derës. Në shtrat. Unë do të fle në dysHEME. E kam bërë shumë herë. Azara u kthye nga ai. Ti? Princi simpatik dhe i pashëm i Solarias është i gatshëm të heqë dorë nga shtrati i tij i ngrohtë dhe i rehatshëm për... mua? e ngacmoi ajo. Pra, jam i pashëm në sytë e tu? Janë thjesht thashetheme... me të cilat nuk jam dakord, tha ajo me një buzëqeshje të lehtë. Ai qeshi dhe tundi kokën. Azara u shtri ngadalë në shtrat. Nuk kam rroba gjumi me vete, dhe kjo fustan është shumë i parehatshëm. Ajo po përpiquej ta bindte veten të largohej edhe një herë, por Dariusi e injoroi dhe hapi derën pranë pasqyrës. Azara e ndoqi. Ishte një garderobë, plot me rroba të ngjyrave të ndryshme. Aq shumë ngjyra, disa që as ajo nuk i kishte parë kurrë. Si ka mundësi që i ke të gjitha këto dhe prapë vesh gjithmonë të zeza? pyeti ajo e habitur, duke prekur herë pas here pëlhurat e buta, thjesht për t'i ndjerë.

Pastaj u ndal dhe nxori një rrobë. Ishte një fustan nate. I zi. I ke mbajtur këto për të gjitha femrat që ke pasur në shtrat? bëri shaka ajo. Dariusi ishte mbështetur te korniza e derës, fytyra e tij dukej e lodhur. Po bëja shaka, më fal, shtoi shpejt Azara. Dariusi tundi kokën. Të gjitha këto, përveç atyre në fund, i përkisnin nënës sime. Zemra e Azarës iu rrëzua në fund të barkut. Dhe ajo kishte bërë shaka...

Darius... nuk e dija, tha ajo me zë të ulët. Sigurisht që jo. Gjithsesi, mendoj se e zeza do të të rrinte hyjnisht. Vish atë për të fjetur, buzëqeshi ai me dinakërinë e zakonshme, por sytë nuk i kishin më atë lojë të zakonshme. Në fakt, mund të marrësh çfarë të duash, kur të duash. Ato rroba, këpucë dhe pothuajse gjithçka tjetër nuk është prekur prej njëzet vitesh. Azara e shikoi pa fjalë. Pse do të më lejoje mua t'i vesh? Sepse më kujton atë. Me këto fjalë, ai u largua. Azara u ndërrua. Kur fustani i natës i rrëshqiti mbi kokë, ajo shijoi ndjesinë e mëndafshit të butë mbi lëkurë. Mbretëresha duhet të ketë qenë e shkurtër, sepse fustani mezi i mbulonte kofshët, por Azarës nuk i bënte përshtypje shtrati i madh ishte vetëm për të. Kur u kthye në dhomë, Dariusi ishte ndërruar gjithashtu. Vishte rroba nate të zeza, po ashtu prej mëndafshi. Këmisha e tij ishte pak e hapur, duke zbuluar lëkurën e tatuazhuar poshtë. Atëherë ajo e pa qartë tatuazhin kokën e plotë të një dragoi. Nuk ishte një pamje qetësuese; ishte kërcënuese. Azara ia largoi shikimin dhe u shtri në shtrat. Perëndi, shtrati yt ndihet si një pellg me re, psherëtiu e çlodhur. Dariusi e shikoi nga lart. Do të bije nga retë, shkelëse rregullash Para se ta përfundonte fjalinë, Azara i hodhi një jastëk, duke përqaftuar dhelprën prej pellushi.

Mbylle, i zgjuar.

Ai qeshi dhe vendosi jastëkun në dysHEME. Pastaj iu afrua shtratit dhe i tërhoqi batanijen mbi supe. Natë të mirë, shkelëse rregullash, zëri i tij ishte i butë. Azara ktheu kokën. Sytë e tij, një përzierje kafeje dhe jeshileje, u fiksuan në të saj. Shikimi i tyre zgjati një çast më shumë se ç'duhej, ndaj ajo u kthye menjëherë. Natë. Shpresoj të zgjohesh me shpinë që të dhembë. Pra, kjo është ajo që marr për mikpritjen time? qeshi ai, teksa shtrihej në dysHEME. Azara buzëqeshi për vete. I vinte keq që princi flinte në dysHEME, por ai ia kishte dhënë zgjedhjen; i kishte lejuar të vendoste vetë, pa e detyruar. Por pse kishte qëndruar, nuk e dinte. Në fund të fundit, ajo mund të bëhej e padukshme. Trupa të varur në porta, dy trupa, dy njerëzit që ajo i donte më shumë prindërit e saj. Si nëna, ashtu edhe babai i saj, të varur. Azara vraponte; po vinin edhe për të. Ja ku është! Kapeni!

Azara nuk kishte qenë kurrë vrapuese e mirë, asnjëherë, por u përpoq të vraponte më shpejt, teksa hingëllimat e kuajve bëheshin gjithnjë e më të forta. Frymëmarrja i vinte me gulçe të cekëta, këmbët i digjnin nga vrapimi. Edhe stomakun e kishte bosh. Papritur, diçka e mprehtë çau ajrin pranë veshit të saj. Një shigjetë. Po përpiqeshin ta vrisnin. Një tjetër shigjetë fluturoi; Azara u fut në një kthesë, duke vazhduar të vraponte. Një tjetër shigjetë fluturoi; Azara u përpoq të ishte më e shpejtë. Një tjetër shigjetë fluturoi. Këtë herë ndjeu një dhimbje therëse në pjesën e pasme të kofshës dhe u rrëzua. Azara u zgjua me një britmë që i shpëtoi nga buzët. Ishte e mbuluar nga djersa. Jashtë, hëna ishte po aq e ndritshme sa gjithmonë. U ngrit nga shtrati dhe u

drejtua nga dritarja. Me ngut u përpoq ta hapte, por nuk ia doli. Ajri i dukej tepër i trashë; po mbytej. Do të vdiste. Askush nuk do ta dinte. Azara u përpoq ta hapte përsëri dritaren, por nuk mundi. Paniku i pushtoi venat. Atëherë një dorë u zgjat dhe e hapi dritaren. Ja ku e ke. S'ka nevojë për panik. Zërin e njihte shumë mirë, por ajo kishte nevojë për ajër. Nxori kokën jashtë dhe mori një frymë të thellë, duke mbushur mushkëritë me ajrin e freskët të natës.

Ka shumë lule atje jashtë, por ato të familjes së *nightshade* janë të preferuarat e mia. Janë helmuese nëse hahen pa u zier më parë. Por nëse i tymos, të mpijnë ndaj dhimbjes ose çdo lloj ndjenje. Disa të bëjnë të ndihesh sikur po noton, të tjera të bëjnë të qash.

- *Trumbeta e engjëllit* është ndoshta një nga *nightshade*-et më helmuese. Forma e saj e bukur mund të të mashtrojë shumë shpejt. Azara nuk e kuptonte për çfarë po fliste princi, por njohuria e tij për këto lule vdekjeprurëse ishte çuditërisht qetësuese për të. Lule eterike mahnitëse, me një formë të madhe si trumbetë që varen poshtë në palosje të buta vërtet një pamje e bukur, trumbeta e engjëllit. Një sasi e vetme mund të vrasë edhe një fae mbi një mijë vjeç, nëse hahet.

Supet e Azarës filluan të çlodhen, tensioni po largohej nga trupi i saj. Zëri i tij ishte si një melodi qetësuese. Dhe megjithatë, mund ta prekësh pa të ndodhur asgjë. Ka ngjyra të ndryshme në të cilat mund të shfaqet trumbeta e engjëllit; më e rralla është ajo argjendore që vezullon. Shfaqet një herë në mijë vjet. Dariusi foli, pa e vënë re Azara se ai po e shikonte, teksa fliste. Më fal nëse të

zgjova, tha ajo më në fund. Dariusi nuk tha asgjë në fillim, pastaj tundi kokën. Të gjithë kanë makthe. Nëse të duhet dikush me të cilin të flasësh, gjithmonë mund të vish tek unë. Por tani për tani, duhet të përpiqesh të flesh pak, shkelëse rregullash. Ajo e dinte se ai e përdorte nofkën për ta ngacmuar, por këtë herë ishte ngushëlluese; e kthente në realitetin ku ndodheshin. Ia kujtoi se makthi ishte vetëm kaq një makth.

Ajo që kishte parë nuk kishte ndodhur kurrë. Ajo nuk kishte vrapuar kurrë nga rojet. Ishin thjesht mendimet që e kishin ndjekur që kur kishte parë prindërit e saj të varur. Po, faleminderit. Do të fle përsëri, murmuriti ajo dhe u kthye në shtrat. Por kur u kthye në shtratin e Dariusit, Azara nuk mundi t'i mbyllte sytë. Qepallat i rëndonin dhe gjithçka që donte ishte të zhytej në gjumë, por kishte frikë madje tmerr se do të shihte përsëri të njëjtat pamje. Se do të ndiqej sërish nëpër rrugë nga rojet, nga ushtarët. Por ajo që e tmerronte më shumë ishte të shihte prindërit e saj përsëri të varur, të varur në portat e mëdha. Darius? - pëshpëriti Azara. Nuk erdhi përgjigje. Je zgjuar? - Pyeti përsëri.
- Jo.

Kur e dëgjoi këtë, ajo nuk foli më. Me siguri donte të flinte. Pastaj dëgjoi një psherëtimë dhe lëvizje. Sigurisht që jam zgjuar, zëri i tij ishte i butë. Nuk i pëlqeu. I dukej sikur Dariusi e shihte si një vajzë të vogël dhe të dobët. Pranë saj, dysheku u ul pak nën peshën e Dariusit që u ul mbi të ose kështu mendoi ajo. I kishte shpinën kthyer, ndaj nuk e pa. Azara u zhvendos pak anash për t'i lënë më shumë vend. Çasti tjetër që e kuptoi, ai ishte shtrirë pas saj, kraharori i tij i mbështetur në shpinën e saj. Ishte

një makth, shkelëse rregullash, zëri i tij i butë, dora që i përkëdhelte flokët. Nuk ishte reale. Ti je më e fortë se kaq, e di këtë, apo jo?

Pashë prindërit e mi, pëshpëriti ajo; ja ku shkoi premtimi për të mos qenë e pambrojtur para një mashkulli. Po sikur t'i shoh përsëri kur t'i mbyll sytë? Kur Dariusi foli sërish, ajo u bë e vetëdijshme për afërsinë e tyre; mezi kishte hapësirë mes tyre. Nuk do ta dish kurrë nëse nuk e provon. Mbylli sytë. Ajo e bëri. Ndoshta hyn në një botë tjetër, bëhesh dikush tjetër. Ëndrrat janë dhurata, shkelëse rregullash; të japin mundësi të ndryshme. Frymëmarrja e tij preku qafën e saj. Azara u përpoq të përqendrohej në fjalët e tij. Ndoshta do të jesh një luftëtare madhështore që u tregon të gjithë meshkujve budallenj si bëhet puna, shtoi ai. Azara buzëqeshi kur e dëgjoi këtë. Ngadalë, shumë ngadalë, ajo ndjeu tensionin të largohej nga trupi i saj fillimisht, nga supet, pastaj nga shpina dhe shtrirë aty, u ndje rehat, pavarësisht nga mashkulli pranë saj. Dhe pastaj ra në gjumë.

Kur Azara u zgjua, ishte vetëm në shtrat. Dariusi ishte kthyer përsëri në dysheme; me siguri ishte larguar nga shtrati pasi ajo kishte fjetur. U habit kur e pa princin në një gjumë të thellë në dysheme, vetëm një qilim poshtë tij, koka mbi një jastëk të vogël dhe trupi i mbuluar me tunikën e tij mbretërore. Perëndi... ai kishte kaluar vërtet gjithë natën në dysheme që ajo të flinte mirë. Azara u ul në gjunjë dhe e vështroi. Dukej i qetë, në paqe. Nuk dukej si princi arrogant, nuk kishte atë buzëqeshjen e sforcuar. Ishte thjesht... ai vetë. Në atë çast, Azara u pyet

nëse ai vërtet donte të ishte princ. Dukej rehat në dysheme shenjë se kishte fjetur në dysheme më shpesh nga sa ajo kishte menduar.

Ndoshta ai vërtet nuk donte të ishte princ. Si askush tjetër që ajo kishte takuar ndonjëherë, ai donte të ishte i lirë. Po, kishte fae në të gjithë Ichorin që donin liri, por ai ishte i vetmi që ajo kishte takuar që e dëshironte vërtet çlirimin nga pesha e rëndë e titullit mbi shpatulla. Tani e kuptonte pse ishte kaq i pakujdesshëm, kaq i shkujdesur, pse shtresat e pasura dhe të larta nuk e pëlqenin. Sepse ai jetonte. Dontë ta jetonte jetën deri në fund. Jetonte sikur të ishte dita e fundit dhe për këtë, ajo e kishte zili. Azara nuk e kishte shijuar kurrë vërtet jetën që nga dita e vdekjes së prindërve të saj. Gjithmonë mendonte për ditën tjetër, për mënyrën si do të sigurate ushqim, rroba apo ngrohtësi. Vaktet e ngrohta duhej t'i hante shpejt, nga frika se do t'i zhdukeshin. Gjërat e vjedhura duhej t'i fshihte gjithmonë, nga frika se dikush do t'i njihnte. Tophet... duhej të ecte e padukshme nëpër rrugët e lagjeve të varfra, nga frika se rojet do ta njihnin si një Alizeh dhe do ta çonin te mbreti.

Ngadalë, Azara u ngrit dhe shkoi te garderoba e madhe ku kishte lënë rrobat e saj dhe u ndërrua përsëri me fustanin e saj. Meqë Dariusi nuk ishte zgjuar ende, vendosi të shikonte fustanet e nënës së tij, të shihte se cilët nuk i kishte parë ende. Një fustan i veçantë i tërhoqi vëmendjen. Ishte prej liri dhe kadifeje. Vetë fustani ishte një nuancë e errët vjollce, i zbukuruar me gurë të çmuar kudo. Nëse nuk do të kishte një fustan deri në ditën e njëzetë, do ta vishte këtë. *The Big Harvest* zhvillohej natën, në fund të fundit do ta bënte të dukej si një yll.

Azara e vendosi fustanin përsëri në vendin e tij dhe u largua në heshtje nga garderoba dhe nga dhoma e Dariusit. I vinte keq që po largohej pa thënë asnjë fjalë, por përndryshe i dukej se gjithçka do të bëhej... e sikletshme. Azara e mbylli derën me kujdes. Kur arriti ta mbyllte pa bërë as edhe një zhurmë të vetme, psherëtiu e lehtësuar; supet iu varën nga lodhja. U kthye... dhe u përball me fytyrën më të tmerrshme që kishte parë ndonjëherë.

Vetë ai bastard mbreti.

“Ti qenke femra që ia ke rrëmbyer sytë djalit tim?” - Tha ai, me zë të lëmuar si mëndafsh. Po të mos ishte viktimë e së vërtetës, ndoshta do të ishte magjepsur nga mbreti. Ai ishte i pashëm në çdo mënyrë që nuk duhej të ishte. Mbreti ishte një mashkull i gjatë, me supe të gjera që i mbante gjithmonë lart, duke e shfaqur vetëbesimin e tij. Kishte mollëza të theksuara që ia jepnin mprehtësi syve të tij prej oniksi, në dukje disi të butë. Flokët i kishte të zinj e të mëndafshtë, që ia nxirrnin edhe më shumë në pah sytë. Edhe hundën e kishte mjaft të drejtë gjithçka tek ai dukej tepër e përsosur për të qenë reale. Bukurisë së tij i shtoej edhe fakti se nuk dukej asnjë ditë më i madh se njëzetë e nëntë vjeç. Azara e kuptonte vërtet, vërtet, si mbretëresha dhe kaq shumë femra binin në gjunjë për të. Por ajo, ndryshe nga ato, e dinte të vërtetën dhe e vërteta e kthente atë bukuri në hiç. Çdo bukuri që kishte, për të dukej si hi; asnjë tipar i bukur s’mund t’i justifikonte kurrë veprimet e tij të dhunshme e mizore, vendimet dhe urdhrat që jepte si mbret. Azara e detyroi veten të buzëqeshte. “Vërtet? Nuk e dija.”

“Je vërtet një pamje për t’u admiruar,” - vazhdoi ai. “Më tha dje se kishte një femër. Si e ke emrin, fëmijë?” Azara e përpiu dëshirën për t’iu përgjigjur me egërsi e për t’i thënë se nuk ishte “fëmijë”.

“Azara, Madhëri.” Ajo uli kokën lehtë. “Më falni, Madhëri, por duhet të kthehem në dhomën time. Kam nevojë për dush dhe një fustan të pastër.” Buzëqeshi. “Oh, sigurisht. Nuk do të të ndal. Ishte kënaqësi të të njihja, Azara.”

Azara thjesht u kthye e u largua. Mënyra si ia shqiptoi emrin i futi të ftohtë në shpinë sikur mbreti ta dinte saktësisht kush ishte ajo dhe cilat ishin qëllimet e saj. Por Azara nuk e kishte luksin të ngecej në mendime. Ajo që i duhej ishte të takonte Saherin; ndoshta mund të ulej në tryezën e saj për mëngjes. Në mëngjes, Azara u ul në një nga karriget ku e kishte parë Saherin të ulej. Princat ishin tashmë në tryezën e madhe, përveç Haelit, i cili nuk kishte ardhur as në mëngjes e as në darkë që nga vallëzimi. Vështrimi i saj shkoi drejt hyrjes së sallës dhe pa Saherin, teksa hynte. Saheri kishte veshur një fund të gjatë, pothuajse të bardhë; bluzën e kishte të shkurtër dhe me prerje të thellë. Azara e adhuronte faktin që Saheri nuk ia ndiente fare për shikimet e ndyra të femrave të tjera për zgjedhjen e saj të veshjes. Sytë e Saherit ishin të akullt teksa shikonte sallën; shpina drejt, mjekra lartë. Ecënte me gjithë vetëbesimin e saj, duke treguar se vërtet nuk i interesonte çfarë mendonin të tjerat. Pastaj sytë e Saherit ranë mbi Azarën dhe buzëqeshja e njohur, e lehtë, iu ngrit në cep të buzëve. “Të paskan lënë pa vend?” - Tha Saheri, teksa u ul në karrigen pranë Azarës.

Azara qeshi. “Vërtet mendon se do ta linin pa vend një bukuri si unë?” Ajo e dinte mirë se ishte e bukur dhe e dinte edhe që princ Darius kishte një dobësi për të. Azara hodhi shkurt vështrimin nga tryeza e madhe; Darius dukej i mërzitur, por flokët nuk i kishte aq të çrregullt sa kur e kishte parë më herët. As nuk dukej më i qetë.

“Ah, sigurisht që askush s’do ta linte pa vend Bukurinë e Madhe Solariane.” Habia iu shfaq në sy Azarës. “Bukuria Solariane?” pyeti ajo. “Kështu të quajten femrat e kësaj tryeze,” tha Saheri, teksa shërbëtorët nisën të sillnin mëngjesin. “Oh,” tha Azara qetë. “Sidoqoftë...” zëri iu ul. “Kam folur me princin. Më vonë, diku më privatë, duhet të flasim prapë.”

“Me të vërtetë duhet,” - u ankua Saheri. “Ike ashtu dje, pa më thënë as një lamtumirë siç duhet.” Fliste si një fëmijë i zemëruar. “Më fal për atë, por ishte e nevojshme,” u ndal Azara. “Më vonë, pas mëngjesit, më tako te statujat.”

Azara gjithmonë ishte habitur pse Meen - Zonja e Shërbëtoreve të Vdekjes -kishte statujën e saj. Ndoshta sepse ishte bijë e një perëndie, por prapë, nuk i rrinte mirë në mendje. Asaj nuk i interesonin shumë perënditë, por sigurisht që kishte të preferuarat e saj.

“Meen është vërtet e bukur për ta parë,” - tha Saheri, teksa iu afrua statujave. Pastaj ndaloi para Kyrellit. “Megjithatë, Kyrelli është i preferuari im.” Azara e pa dhe e anoi pak kokën. “Kyrelli? Ju, fae të rërës, e doni dritën si ka mundësi të pëlqen errësira?”

- Po, e duam, - tha Saheri, - dhe kjo është një arsye tjetër pse e dua aq shumë. Ç’jemi ne pa errësirën? Si do të mbijetojmë pa të? Errësira të jep qetësi dhe pushim. Pa pushim, s’jemi asgjë. Edhe më të fuqishmit kanë nevojë për të.” Azara i dëgjoi me kujdes fjalët e Saherit. Ajo kishte të drejtë; Azara s’kishte mundur asnjëherë ta kalonte një ditë pa një pushim të mirë natën.

- Por t’i the se do të më tregojë diçka? - Vazhdoi Saheri. Azara i tregoi. I tregoi për takimin me Malekun dhe princ Dariun. I tregoi edhe se u duhej një plan i fortë dhe aleatë të mjaftueshëm për ta tronditur Ichorin. Aleatë sa për t’i bërë edhe perënditë t’i kenë frikë.

- Princ Darius do të flasë me princin më të madh, - shpjegoi Azara. “Pastaj unë do të përpiqem ta kem shtrigën në anën tonë të luftës.”

- T’i bëje atë, - tha Saheri. Sapo të kemi një plan, unë do t’i kontaktoj miqtë e mi në shkretëtirë. Do të habiteshe, po të të thosha se princi i shkretëtirave është gjithashtu gjeneral dhe se kam marrëdhënie të afërta me të?”

Buzëqeshja e Saherit ishte krenare. Azara ia vendosi dorën në sup. Të kam borxh, - tha ajo, dhe e kishte seriozisht.

- Nuk ma ke, - u përgjigj Saheri. “Ne të dyja duam të njëjtën gjë. Të dyja duam ta shohim bastardit t’i vijë fundi. Pra jo nuk më ke borxh.”

Kapitulli njëzet e shtatë

Zahira kishte nevojë për një fustan. Pse? Sepse Impresioni i Natës ishte saktësisht pas një jave, dhe Zahira i njihte dobësitë e saj. Ajo e dinte shumë mirë që përgatitja në kohë nuk ishte pika e saj e fortë. E dinte se, nëse nuk do të fillonte tani kërkimin për një fustan, mund të mos gjente kurrë një të tillë. As të përgatiste një performancë deri atëherë. Zahira e dinte gjithashtu që nuk donte ta lodhte më tej rrobaqepësen e saj. Po, fustanet e saj ishin magjike, por Zahira mund të gjente pa dyshim një fustan të bukur edhe në Bloodfall. Kishte aq

shumë dyqane atje, saqë gjasat për të mos gjetur një fustan ishin pothuajse zero, kurrë zero, por pothuajse. Zahira donte një fustan blu. Ajo vishte kryesisht blu, pjesërisht nga krenaria për të qenë Lunariane dhe pjesërisht sepse bluja dukej magjepsëse mbi të ajo dhe pothuajse kushdo që e kishte parë me blu e dinte këtë. Gjyshja e saj i kishte thënë dikur se, nëse përqendrohesh në një gjë, do ta shohësh atë më shpesh se çdo gjë tjetër. E vetmja gjë për të cilën mendonte ishte ngjyra blu.

Blu. Lule blu, gurë blu, libra blu tophet, madje edhe bukë blu, por asnjë fustan blu. Zahira rënko i irrituar. Gjithçka që donte ishin ato fustane të bukura. Nuk po kërkonte shumë, vërtet. Pastaj u ndal përballë një ndërtese që dukej si një kërpudhë. Ngadalë shtyu derën dhe e hapi, pa e ditur pse. Thjesht ndjeu sikur ajo kërpudhë e çuditshme mund të kishte diçka që ajo po kërkonte. Kur hyri brenda, u përball me dyer aq shumë dyer sa nuk kishte parë kurrë. Lunariane, nuk vijnë shpesh këtu, foli një zë femëror pas saj. Zahira u kthye menjëherë. Flokë blu. Femra përballë saj kishte flokë blu, aq mëndafsh të sa Zahira pothuajse zgjati dorën për t'i prekur, por u ndal. Pastaj sytë. Të gjelbër. Një jeshile e ndritshme, shqetësuese. Zahira bëri një hap pas dhe u përplas me diçka, duke rënë mbi dyshtemenë e fortë prej druri. Ishte përqendruar aq shumë te sytë e saj sa nuk e kishte vënë re zhdukjen e derës. Nëse donte të largohej, tashmë nuk mundej. Papritur gjithçka rreth saj u bë blu nga nuancat më të errëta deri te më të ndritshmet, aq të ndritshme sa disa pothuajse dukeshin të bardha. Më fal që të frikësova, tha femra dhe i zgjati dorën për ta ndihmuar të ngrihej.

Zahira refuzoi dorën dhe u ngrit vetë. Shkundte fundin e fustanit dhe e shikoi me vështrim të mprehtë. Si e dini prejardhjen time? pyeti Zahira. Femra qeshi lehtë. Nëna ime është shumë e afërt me mbretëreshën tuaj, ndaj kemi vizituar shpesh pallatin dhe të kam vënë re. Zahira u qetësua pak. Nëse kjo femër kishte qenë shpesh në pallat, atëherë nuk kishte arsye ta frikësohej. Si mund të të ndihmoj? vazhdoi ajo. Supozoj se po kërkon diçka blu. Kështu na e tregon shtëpia. Zahira u hutua. Mos më shiko ashtu. Kjo shtëpi i njeh mendimet e tua dhe përpiqet të ndihmojë duke të treguar gjërat. Pra, është diçka blu. Kishte kuptim. Po, jam pjesë e provës 100-ditore dhe pas një jave është “Impresioni i Natës”. Duhet të përgatis një performancë për të impresionuar princat, por ende nuk e di çfarë dua të bëj, tha Zahira me një psherëtimë të lodhur. Me këtë mund të të ndihmoj, buzëqeshi femra dhe nisi të ecë përpara. Zahira e ndoqi.

Teksa ecnin, dhomat ndryshonin, shtonin dyer, zmadhoheshin, mbusheshin me pëlhura dhe sende të tjera. Ke qenë ndonjëherë në një dasmë lunariane, apo jo? pyeti femra. Jo... u përgjigj Zahira me zë të ulët. Femra u kthye e habitur, por shprehja iu ndryshua shpejt. Atëherë, vogëlushe lunariane. Gjatë një dasme, nusja gjithmonë përgatit një valle intime dhe sensuale për burrin e saj, ndërsa ai ulet përballë saj dhe vetëm e shikon nuk lejohet ta prekë. Kjo valle kërcëhet gjithmonë me fustan nusërie të bardhë. Por unë kam një fustan që duket pothuajse si një fustan dasme lunariane ndryshimet janë ngjyrat dhe fakti që është pak më ekspozues.

Veshët e Zahiras u nxehën nga mendimi për të kërcyer kështu për princat. Ajo ishte një valltare e mirë nënën e kishte mësuar, por jo shumë e sigurt në vete. Kur hynë në një dhomë tjetër, fryma iu ndal. Sapo sytë e Zahiras ranë mbi fustan, fjalori i saj u zhduk. Nuk gjente asnjë fjalë për të përshkruar sa mahnitës ishte. Fustani ishte një kryevepër eterike, sikur të ishte endur nga vetë magjia. Kishte qëndisje argjendi të ndërlikuara; yje të endur në shtresa kaskaduese prej pëlhere blu vezulluese. Ngjyrat ishin të lehta kryesisht blu dhe të bardha duke e bërë të dukej si një fustan nusërie. Zahira rrotullohej rreth tij dhe vuri re shpinën e hapur, pothuajse të zbuluar plotësisht. Pyeti veten si do të dukej mbi trupin e saj. Nëse të shqetëson shpina, do të zbulojë vetëm deri te beli, tha femra. Zahira u habit nga fjala “vetëm”, por nuk tha asgjë; thjesht pohoi me kokë. Ishte ende e tronditur nga bukuria e fustanit. Nëse e vesh këtë, me flokët e mbledhur dhe bizhuteritë e duhura, vetë ti do të jesh performanca do të dukesh si një vizion. Zahira u kthye nga ajo. Cili është çmimi për këtë fustan? Një fjalë e mirë nga ti për mua te mbretëresha. Për Arcane. Emri i saj ishte Arcane. Sekret. Zahira pohoi. Sapo të mundem, do të flas me mbretëreshën. E betohem te yjet që ndriçojnë mbi Lunaris. Ajo vendosi dorën mbi zemër dhe u përkul lehtë. Dëshira jote do të jetë urdhri im. Arcane e paktoi fustanin me kujdes në një çantë. Shpresoj të gjesh një valle, do të më pëlqente ta shihja.

Veshët e Zahiras u nxehën përsëri. Ajo vetëm pohoi shkurt. Sapo mendoi si të largohej, një derë u shfaq përballë saj. Sa shumë e donte magjinë. Tani që kishte fustanin, mund të qetësohej ndoshta të mendonte për vallen tri ditë para Impresionit të Natës. Por kishte

ende për të takuar Hazelën, ndoshta edhe magjistaret e larta. Zotat sa shumë i urrente. Gjithçka që donte ishte t'i shihte të vdekura. Ndoshta do të vriste njëren prej tyre më herët kush do të priste edhe 68 ditë për të vrarë tradhtare të bezdisshme?

Por pastaj e kuptoi: magjistaret nuk ishin të bezdisshmet. Jo. Ishte ajo princeshë. Zahira e dinte që nga Terraxia nuk vinte asgjë e mirë, por kishte shpresuar që princesha Leyla, kundër çdo dyshimi, të ishte ndryshe. Ajo do të takonte mbretëreshën e shtrigave kjo ishte e sigurt. Donte të forconte miqësinë me shtrigat. Kishte qenë një dëshirë e saj prej kohësh. Tani kishte një shans të afrohej me vetë mbretëreshën. Një shans që do ta kapte si një litar shpëtimi. Sepse kjo ishte Hazel. Një litar shpëtimi për të dhe për të gjithë Lunarianët. Nëse do të afrohej edhe më shumë me Hazelën, mund të afrohej edhe më shumë me vdekjen e mbretit. Por vetëm, këtë e dinte më mirë se kushdo, gjërat ishin të pamundura. Hazel e dinte më mirë se kushdo tjetër se të hynte në dhomën e princit më të vogël ishte po aq marrëzi sa të negocioje me mbretin e Solarisë. Por ja ku ishte në dhomën e princit Hael, së bashku me Valrie-n. Ajo kishte shfrytëzuar rastin, pasi dukej se ai ishte në gjumë të thellë. Megjithatë, Hazel nuk i humbi gjurmët e gishtërinjve mbi fytyrën e princit.

Wildling-ët kishin lënë vërtet një shenjë. Por ajo ishte një blu e pazakontë, diçka që Hazel nuk e kishte parë kurrë më parë. Ajo kishte parë shenja të kuqe apo të zeza, por bluja ishte e rrallë, ashtu si njollat blu mbi buzët e tij. Gjaku i tij...? Hazel u kthye nga Valrie, e cila

pohoi në heshtje. Ditët e fundit Valrie i kishte mësuar Hazelit shumë për kafshët magjike dhe domethënien e tyre - fuqitë, shenjat dhe simptomat. Si për shembull ndryshimi i ngjyrës së gjakut. Nëse Hael tani kishte gjak blu, kjo do të thoshte se ai tashmë ishte takuar me kafshën. Por fakti që ishte ende në gjumë të thellë tregonte se ende nuk e kishte zbutur atë. Dhe Hazel e dinte mirë se, nëse zbutja vonohej shumë, krijesa do ta vriste Haelin. Gjithë kjo dije ishte lajm-lajm që ajo mund t’ia çonte Runes. Por nuk ishte koha për këtë. Ajo tashmë i kishte thënë mjaftueshëm; t’i thoshte edhe se princi ende mund të vdiste do të thoshte t’i vinte zjarrin gjithë mbretërisë. Diçka që Hazel, pa dyshim, do ta shijonte ta shihte ajo kurrë nuk e kishte pëlqyer Solarían, por ende kishte mjaftueshëm moral për t’u ndier keq për Solaríanët e pavetëdijshtë. Ti. Një fëshfëritje e mprehtë erdhi nga dera.

Hazel ia hoqi vështrimin Haelit dhe pa një femër të zemëruar në prag. Ik. Tani. Shtrigë. Hazel vetëm tundte kokën. Jam këtu për të ndihmuar, vajzë budallaqe. Pastaj vuri re vajzën e vogël që kishte qenë me Runen. Po sikur të mos ishte princesha e Solarisë, tha Hazel, dhe toni i saj u butësua kur vajza buzëqeshi. Enora, ajo është shoqja e Runes, - tha vajza me entuziazëm. Nuk ishte mënyra si Hazel do ta përshkruante Runen, por nuk e korrigjoi vajzën. Enora e shikoi Hazelin me dyshim, pastaj vajzën. Është kështu, Idalia? Vajza pohoi me vull. Atëherë do të të besoj për këtë, tha Enora. Por sapo kuptova se kam harruar ujin. A mund të ma marrësh?

Idalia lëshoi një murmuritje të vogël zhgënjimi që tingëllonte si “në rregull” dhe u largua. Enora iu afrua

shtratit të princit dhe e vështroi. Je këtu për të ndihmuar, thua? Në vend që Hazel të përgjigjej, foli Valrie. Ne shtrigat dimë pak më shumë se ju fae, tha ajo. Wildling-ët nuk janë diçka që fae-të dinë ta trajtojnë, por ne po. Dhe si mund ta ndihmoni? pyeti Enora. Me magji, Valrie ndaloj. Por për këtë duhet të jem vetëm me princin. Hazel pa Enora-n gati për të protestuar, por Valrie ishte më e shpejtë. Nëse do ta ndihmosh princin tënd të dashur, bëj siç them unë, shëruese. Nëse ai nuk ia del, fëshfëriti Enora me një zë gjarpri gati për të kafshuar, do të shohësh sa shumë di të vras, ndërsa përdor dhuratat e mia.

Valrie vetëm pohoi. Hazel dhe Enora u larguan. Ajo mund ta ndihmojë, apo jo? Pyeti Enora, plot shqetësim. Hazel e shikoi poshtë. Po. Princi është në duar të sigurta. Dhe më kaq u largua. Duhej të takonte përsëri vajzën lunariane. Nuk ndodhte shpesh që magjistaret e saj të larta të lidheshin me dikë si ajo. Hazel duhej ta njihte më mirë ende nuk ishte e sigurt nëse vajza ishte mike apo armike. Teksa ecte nëpër kështjellë, takoi Idalian, e cila po vraponte me një shishe uji dhe u përplas drejt e në këmbët e Hazelit. Vajza gati u rrëzua, por Hazel shpejt e kapi dhe e mbajti, pastaj u ul në gjunjë që të ishte në nivelin e saj. Tani, tani, kujdes princeshë e vogël, i tha Hazel dhe ia përkëdheli kokën.

Sado mizore të ishte mbretëresha, sado jetë të kishte marrë me duart e saj apo sado t'i urrente fae-të solariane, ajo kurrë nuk mund të urrente një fëmijë. Edhe ajo kishte qenë dikur fëmijë. Si të gjithë fëmijët, kishte pasur atë pafajësi që i bën fëmijët kaq të veçantë. Nuk

mund t'i urrente këto krijesa të vogla, të paditura dhe plot jetë. Ato meritonin dashuri, jo urrejtje. Idalia e shikoi me sytë e saj të mëdhenj vjollcë. Më falni, madhëri! tha ajo. Hazel pothuajse qeshi kur dëgjoi formalitetin. Mos u shqetëso. Por... a mund të më ndihmosh me diçka?

Sytë e vajzës u hapën nga gëzimi. Po! Po! Me çfarë mund të ndihmoj? Hazel buzëqeshi. Si mund t'i urrente fëmijët? E di ku është vëllai yt i madh? përdori të njëjtat fjalë që përdorte Idalia për Runen. Nëse po, a mund të më çosh tek ai? Idalia nuk tha as po as jo thjesht ia kapi dorën Hazelit me dorën e saj të vogël dhe e tërhoqi pas vetes. Hazel u përkul pak që ta kishte më të lehtë. Po fliste me vëllain tim tjetër! - Tha ajo. - Cilin? - Pyeti Hazel butë. Atë me sytë si luani!

Darius. Ende nuk ia dinte emrin. Duhet të flasësh për Dariusin? pyeti Hazel. Idalia pohoi përsëri. Dhe papritur Hazel u gjend pranë qelive të hapura. Janë këtu. Hazel pohoi me mirënjohje dhe edhe një herë ia trazoi flokët vajzës. Çfarë pamjeje argëtuese, mbretëresha e shtrigave, kaq mizore e e egër, ka një pikë të butë për Idalia-n. Hazeli e dinte që zëri nuk ishte i Runes. Zëri i Runes ishte më i ulët, më autoritar jo aq sarkastik. Çfarë dëshiron të thuash, princ? Theksoi qëllimisht titullin e tij, për t'i treguar Dariusit se kush ishte më i fuqishëm. Ajo pa Idalian të largohej dhe u habit se si, në emër të Ichorit, vajza e dinte ku ndodheshin princat. Hazel u kthye dhe vështroi rreth e rrotull. Pa dyshim ishte në birucat vendi ishte i zymtë dhe pa ajër të freskët; frymëmarrja ishte më e vështirë atje.

Qelitë ishin ose të ndryshkura, ose prej ari të errët. Hazel preku hekurat për ta kuptuar. Nuk ishte as ari i lëmuar, as ndryshku i ashpër. Nëse po pyet nga çfarë janë bërë, janë çelik rezistent ndaj motit, tha Rune. Çfarë do? Valrie po kujdeset për vëllain tënd. Tani dua diçka në këmbim.

Ai ia kishte premtuar. Hazel nuk ishte e sigurt nëse do ta bënte atë që do t'i kërkonte, por të provuarit nuk i kishte bërë kurrë dëm. Para se të thuash diçka për vdekjen e nënës sate, duhet të flasim, ndërhyri Rune. Darius, largohu. Do ta mendojë atë që më the dhe do të merrem me këtë çështje. Hazeli e pa princin të largohej pa asnjë protestë. Do të flasim, princ? Hazeli u mbështet te dera e një qelie dhe e shikoi Runen. Ai dukej ndryshe i pavendosur, madje i turpshëm. Vdekja e nënës sate... filloi ai. Vetëm ato fjalë ishin si helm për Hazel-in. Gjithçka që donte të bënte ishte të qante sa herë mendonte për ditën kur pa nënën e saj të pritej në kokë. Por ajo nuk foli dhe e la të vazhdonte. Isha i ri, e sheh. Urdhri im i parë si gjeneral. Nuk e dija çfarë më dërguan të bëja. Më thanë të shkoja në mbretërinë e shtrigave dhe të gjeja mbretëreshën. Çfarë duhej të bëja... nuk e dija. Hazel e vështroi princin, teksa shikimi i tij bëhej i largët.

Ai po ecte drejt kështjellës; asnjë rojë nuk ishte në horizont. Kështjella ishte e zymtë, asnjë dritë nuk depërtonte nga dritaret, sikur askush të mos duhej të shohë brenda saj. Pastaj hyri në sallën e fronit - një sallë gjigante; edhe dritaret e saj ishin të errëta, përveç rrethit prej xhami mbi kokën e tij që lejonte rrezet e diellit të binin brenda.

Erdhe të më vrasësh, i ri Malsagov.

Rune u tendos. Ai gjithmonë e kishte respektuar mbretëreshën, dhe gjithmonë e kishte pasur frikë. Zëri i saj, i butë si kadife, i përshkoi trupin me mornica dhe ai u drodh papritur. Duhet të jesh i frikësuar, foli ajo. Por mos u frikëso. E di që mendon se do të vdesësh; e di gjithashtu se, nëse kthehesh pa unazën time, do të vdesësh po ashtu nga dora e babait tënd.

Ishte e vërtetë. Rune kishte frikë nga vdekja. Por le të të them këtë: kam jetuar mjaftueshëm gjatë dhe kam qenë mike e ngushtë me nënën tënde. Do të më dhembte të shihja të parëlindurin e saj të vdiste vetëm sepse u frikësua.

Rune ngriti kokën dhe sytë e tij u kryqëzuan me sytë e kuq të mbretëreshës. Sytë e saj ishin krejt ndryshe nga sytë e vajzës së saj. Ai e kishte parë princeshën vetëm një herë; ajo kishte sy të zinj, gjë që e kishte hutuar Runen. Do të të lejoj të më presësh kokën, princ, vazhdoi ajo. Kjo është e vetmja vdekje e nderuar që mund të më japësh. Pastaj merre unazën dhe çoje te babai yt. Por ka një gjë që dua ta mbash mend.

Kam një vajzë. E njeh Hazelin. Ajo është njëmbëdhjetë vjeçe dhe do të bëhet mbretëreshë pasi unë të vdes. Prandaj, nëse rrugët tua kryqëzohen pas kësaj, më premto se do të kujdesesh për të se kurrë nuk do të përpiqesh ta vrasësh apo t'i shkaktosh dhimbje. E di që nuk e do babain tënd, princ, dhe kur Hazel të rritet, ajo

mund të jetë një aleate e mirë. Prandaj më premtro se do të kujdesesh për të, nëse ndonjëherë e takon.

Rune e vështroi mbretëreshën dhe u gjunjëzua. Po, madhëri. Betohen. Betohem në shpirtin tim, në gjakun tim dhe në trupin tim. Thonjtë e mprehtë ia kapën mjekrën, por nuk i shkaktuan dhimbje. Ngadalë, mbretëresha ia ngriti mjekrën që ta shihte në sy. Përdor shpatën e burrit tim, Shivani.

Rune u ngrit ngadalë dhe e mori shpatën në duar. Shivani jetë dhe vdekje. Ai e dinte domethënien e saj. Pastaj pa mbretëreshën të gjunjëzohej. Ai ngriti shpatën dhe e shtrëngoi fort në grusht.

Hazel e shikoi Runen, lotët i mbushën sytë pasi ai ia kishte treguar gjithë historinë. Nëna e saj, mbretëresha Morana e Pestë, kishte qenë e mëshirshme. Ajo nuk arriti t'ia mbante shikimin princit. Gjithmonë kishte qenë e mbushur me zemërim. Zemra e saj kishte djegur nga urrejtja për princin, pa e kuptuar asnjëherë se arsyeja e vërtetë e vdekjes së nënës së saj ishte mbreti.

Mbreti i Solarës, mbreti Eryx i Bekuari.
Mbreti i Diellit.
Mbreti i Mallkuar.

Asnjëherë nuk i kishte shkuar në mendje se urdhri mund të kishte ardhur prej mbretit. Gjithçka që kishte dashur

ishite vdekja e Rune-s, sepse ai thjesht kishte zbatuar një urdhër që nuk mund ta refuzonte. Ai po përpiquej të shpëtonte veten. Dhe tani e kuptonte. Asnjëherë Hazel nuk kishte ndjerë kaq shumë zemërim. Asnjëherë nuk kishte ndjerë kaq shumë faj. Unazën... ia solla babait tim, por ai kurrë nuk ma mori. Donte që ta mbaja si një simbol, për të kujtuar sa trim isha që vrava një mbretëreshë shtrigash, tha Rune me zë të ulët. Hazel e pa princin, teksa zbërtheu dy kopëzat e sipërme të këmishës dhe hoqi një varëse. Një varëse që mbante një unazë. Unaza e nënës së saj. Ajo që çdo mbretëreshë e trashëgonte nga paraardhësja.

Sytë e saj u zgjeruan. E mbajta për ta dhënë ty, kur të mësoje gjithë të vërtetën. Tani që e di... duhet ta kesh ti. Ajo të përket ty, jo mua.

Rune ia mori dorën Hazelit, ia hapi butë dhe ia vendosi varësen në pëllëmbë. Pastaj ia mbylli dorën. Merre, mbretëreshë Hazel. Vështrimi i Hazel-it u ngrit nga dora e saj te sytë gri të Runes. Ato mbanin pendesë për keqardhje dhe diçka tjetër që ajo nuk arrinte ta përcaktonte. Mbretëresha Hazel. Faleminderit, tha ajo qetë. Nëse më lejoni, kam dikë që më pret. Gënjeshtra ishte e dobët dhe ajo e dinte që Rune mund ta dallonte se askush nuk po e priste. Por ai nuk tha asgjë për këtë ajo i ishte mirënjohëse.

Hapat e saj qenë të gjatë teksa largohej nga birucat. As nuk e dinte saktësisht se ku ndodhej në kështjellë dhe filloi të kërkonte dhomat e saj. Në një moment hoqi dorë dhe pyeti një rojë, e cila e shoqëroi deri te dhoma e saj. E shtrëngoi fort unazën në dorë,

sikur të kishte frikë se do të zhdukej magjikisht. Kur hyri në dhomë, vuri re se Valrie ende nuk ishte kthyer. U ul në shtrat dhe më në fund i la lotët të rridhnin. Hazel qau e qau aq gjatë sa humbi ndjenjën e kohës. Nuk e dinte pse po qante. Nuk e dinte nëse ishte për nënën e saj, për mënyrën se si kishte qenë e mirë deri në frymën e fundit, apo sepse më në fund ishte çliruar nga urrejtja ndaj princit.

Urrejtja që ndonjëherë ia kishte vështirësuar frymëmarrjen.

Urrejtja që kishte kthyer ditët më të ndritshme në më të errëtat. Nuk e dinte. Ajo qau në errësirë dhe e harroi krejtësisht darkën. Nuk kishte uri gjithsesi. Kur dielli u zhduk plotësisht dhe hëna ndriçoi mbi Ichor, ajo u qetësua. Mendime dhe pyetje ia pushtuan mendjen.

Mbretëresha Hazel.

Emri i saj ishte Hazel, por pse jo Morana, kur të gjitha mbretëreshat e tjera të shtrigave, përfshirë nënën e saj, quheshin Morana? Pyeste veten nëse ishte një titull i dhënë nga shtrigat apo emër lindjeje. Dhe donte të dinte më shumë për nënën e saj. Donte të dinte më shumë edhe për të atin. Rune kishte përmendur se kishte prerë kokën e nënës së saj me shpatën e babait të saj. Hazel kujtoi se sa herë e kishte pyetur nënën për të atin, ajo vetëm buzëqeshte dhe thoshte:

Kjo është një histori për një tjetër herë. Por vitet kishin kaluar dhe ajo nuk e dinte kush ishte ai që nëna e saj kishte dashur, kush ishte ai që kishte vdekur fjalë për fjalë për të. Por e dinte kë mund të pyeste. Valrien. Por

Valrie ishte e zënë duke ndihmuar princin.
Dhe kështu, Hazeli mbeti vetëm me mendimet e saj.

Pastaj një ide i mbushi mendjen.
Virgjëresha e Vdekjes. Hazeli nuk u shfaq as në mëngjes.
Ajo u nis drejt Virgjëreshës së Vdekjes. Atë mëngjes
kishte dëshirë të tregonte titullin e saj veshi një fustan
ngjyrë ari të thellë dhe kurorën e zezë mbi kokë. Fustani
shkëlqente, duke tërhequr çdo shikim. Donte t'u tregonte
feve solariane se, edhe pse ishte shtrigë, ajo i mbante
ngjyrat e tyre më mirë se kushdo tjetër.

Flokët i kishte kapur me një kunj, një kunj që
përmbante helm shtrigash. Ajo e dinte si ishin
Virgjëreshat e Vdekjes dhe nuk kishte aspak durim për
enigma e lojëra fjalësh. Donte përgjigje të qarta për
pyetje të qarta.

Hapat e saj ishin të shpejtë e të vendosur. Nuk iu deshën
më shumë se dhjetë minuta për të arritur te lumi dhe
Virgjëresha e Vdekjes, e cila tashmë po përpiquej ta jositte
mbretëreshën. Hazel përqeshi. Kam pyetje për ty dhe ti
do të m'i japësh përgjigjet.

Virgjëresha e Vdekjes e shikoi. O mbretëreshë, e
di që nuk funksionon kështu. Më jep diçka dhe do të të
jap diçka. Mos më jep asgjë dhe do të të jap vdekjen.
Askush nuk largohet pa. Ajo heshti sapo Hazel u gjend
para saj, thonjtë gati t'i nguleshin në lëkurën e brishtë.
Ose më përgjigjesh pa kundërshtime, ose vdes. Jam
lodhur nga qeniet e ulëta që mendojnë se janë më të forta
se ne shtrigat, zëri i Hazel-it ishte i rrezikshëm, i tillë që

edhe krijesat më të lashta do të dridheshin nga frika. Dhe po të betohem, nëse provon ndonjë hile, do të sigurohem që as vetë Meen të mos të shpëtojë. Virgjëresha gëlltiti me vështirësi. Çfarë dëshiron, madhëri? Hazel, e kënaqur, u tërhoq pak dhe e vështroi krijesën përballë saj. Emri im është Hazel. Pse nuk quhem Morana? Mbretëreshat u japin vajzave emrin e tyre për t'i shënuar si trashëgimtare. Duket se nëna jote nuk deshi të të ngarkonte me këtë barrë dhe të emërtoi ndryshe, që ti të zgjidhje vetë rrugën tënde, u përgjigj Virgjëresha, me frikë në zë. Mirë, tha Hazel. Por e kam pyetur shërbëtoreshën time për nënën time. Ajo nuk më tregoi shumë, as për nënën, as për babanë.

Sepse ju shtrigat jeni të lidhura nga rregulla. Njëra prej tyre ndalon të flitet për një mbretëreshë vetëm vajza e saj mund ta bëjë këtë. Por kjo vlen vetëm për shtrigat. Nuk ishte kjo pyetja ime, e preu Hazel ashpër. Më thuaj për nënën dhe babanë tim. Babai yt ishte nga një mbretëri e largët, ku nuk ekziston drita përveç shkëlqimit të hënës më i fortë se dielli mbi Solaria. Ai sundonte atë mbretëri. Kur shkoi të takonte mbretëreshën e pestë, u dashurua me të. Shpejt u lindët ju... dhe nëna jote e vrau atë. I hëngri zemrën. Hazeli u drodh. Tregomë shumë për të. Nuk mundem. Ka gjëra që edhe perënditë më ndalojnë t'i them. Hazeli e shikoi, e hutuar dhe e zemëruar. Pse perënditë të ndalojnë të flasësh për tim atë? Çfarë gjaku rrjedh në venat e mia? Gjak i fuqishëm, tha Virgjëresha.

Kaq mjaftonte për të kuptuar se ajo ishte e kufizuar. Sigurisht që gjaku i saj ishte i fuqishëm shtrigat

kishin qenë krijesat më të fuqishme në Ichor, kishin jetuar pranë perëndive dhe as vetë perënditë nuk kishin mundur t'i zhduknin. Do të kthehem, tha Hazeli dhe u largua. Ajo shkoi drejt statujave të perëndive. I kishte parë vetëm dy herë më parë; në vendlindje nuk i kishin. E ngatërronte pse Meen nuk qëndronte pranë Deimosit apo Eshas nënës dhe xhaxhait të saj. Pse statuja e saj ishte pas Valdisit, pas të ashtuquajturës dritë. Pastaj vuri re se Valdis qëndronte në mes të Deimosit, Kyrellit dhe Meenit. Kyrelli në të djathtë, Deimos-i në të majtë. Valdisi i rrethuar nga dy perëndi që sillnin vdekje dhe errësirë, dhe nga zonja që sillte urrejtje dhe hakmarrje. Edhe në momentet më të errëta të jetës, gjithmonë kishte dritë. Ndoshta ky ishte kuptimi i renditjes së çuditshme të statujave. Hazel uli shikimin te dora e saj unaza tashmë ishte në gishtin e saj të unazës.

Kapitulli njëzet e tetë

Ishaani rrinte ulur në shtratin e tij, duke shijuar pamjen që kishte mbi mbretërinë, ose të paktën përpiquej ta shijonte. Ende ishte i shqetësuar për vëllanë e tij; mendimet ia kishin pushtuar mendjen, madje edhe eshtrat. Disa ditë, sa herë që përpiquej të ngrihej, i ndiente gjunjët të dobët dhe përfundonte duke u rrëzuar përsëri mbi shtrat. Haeli ishte gjithçka që kishte. Nuk ishte se nuk kishte Runën apo Dariusin, por Haeli i kuptonte mendimet më të thella të Ishaanit. E njëjta gjë vlente edhe për Runën dhe Dariusin edhe ata e njihnin njëri-tjetrin më mirë se kushdo tjetër. Një psherëtimë i doli nga buzët princit, teksa u ngrit në këmbë; nuk do të

lejonte që shqetësimi ta dobësonte më. Mjaft e kishte bërë këtë. Pikërisht në çastin kur po dilte nga dhoma e tij, Ishaani ndjeu sërish unazën në gisht t'i nxehej. Ndoshta e ëma donte ta shihte. Ishaani mori mantelin e tij kafe dhe e hodhi mbi supe. Hapat e tij ishin të heshtur, teksa doli nga dhoma dhe mori rrugën drejt bibliotekës së gjakut. Hapat e Ishaanit u bënë të gjata e të shpejta sapo hyri në bibliotekë dhe u drejtua nga raftet e vjetra. Nuk e dinte si, as kur, as ku duhej të hapej dera, por thjesht besonte se, nëse e kërkonte, do ta gjente.

Dhe, për habinë e tij, ndodhi pikërisht ashtu siç besonte. Dera u hap dhe ai pa shkallët e njohura; përshpejtoi hapin. Sapo mbërriti në bibliotekën e lashtë nën Solarien, e pa edhe një herë të ëmën, duke e pritur. Gruaja më e bukur që kishte parë ndonjëherë. Ke ardhur përsëri, buzëqeshi ajo.

Ishaani u çlodh menjëherë; tensioni i panjohur që kishte në shpatulla u zhduk sapo dëgjoi zërin e butë të nënës dhe pa sytë e saj të bukur. Ai iu afrua dhe i puthi faqen. Sigurisht, nënë, tha me një buzëqeshje të lehtë në buzë. Ndihej i qetë. Nënë, diçka e keqe i ka ndodhur Haelit, pëshpëriti. E ëma thjesht tundi kokën, ia largoi flokët anash dhe pastaj i kaloi gishtat nëpër kaçurrelat e gjata. E kam parë, e kam parë atë. Madje jam përpjekur ta arrij dhe ia kam dalë. Sytë e Ishaanit u ndriçuan. Tani ai ka ndihmë nga një shtrigë, një që e njoh shumë mirë. Ajo është e mirë, pavarësisht nga gjithë gjaku që njollos duart e saj të lashta. Këtë Ishaani nuk e dinte. Nuk kishte ditur se një shtrigë po e ndihmonte. Tani në Solari kishte katër shtriga, por ai nuk e dinte se cila prej tyre ishte.

Po pyes veten se cila? Buzëqeshi ajo. Vajza besnike e kurorës mbretërore të shtrigave. Valria. Ishaani e kishte dëgjuar emrin e saj disa herë; kurrë nuk kishte menduar se ajo konsiderohej e lashtë. Sigurisht, ajo grua kishte diçka të lashtë në vete, por ai nuk e kishte ditur se vërtet ishte e tillë. Si po e ndihmon? - pyeti ai. Të kujtohet ajo që të kam treguar, korbi im? Ai u kujtua. Kafshët magjike. Ajo ishte bija e parë që takoi kafshën e saj magjike. Tani Haeli është në prag të zbutjes së kafshës së tij; ajo e di saktësisht si bëhet kjo. Ishaani dëgjoji me vëmendje. Nëse ajo shtrigë dinte si të zbutte një kafshë magjike, atëherë me siguri dinte edhe si të takojë një të tillë. Kjo ishte diçka që Ishaanit i duhej vërtet. Nënë, të falënderojë një mijë herë, tha ai dhe i puthi ballin. E di që Dariusi ka gjetur rrugën për të ardhur këtu krejt vetëm, por sapo Haeli të jetë mirë, e dua edhe atë këtu poshtë. Duhet t'ia thuash, shtoi ajo.

Ishaani tundi kokën, duke iu bindur dëshirës së nënës. Ngadalë, ai u largua. Kishte qenë atje për më pak se pesë minuta, ndërsa kishin kaluar gati një orë. Duhej të ishte i kujdesshëm me mënyrën se si e përdorte kohën. Pastaj vendosi të vizitonte varrin e nënës.

Kur arriti në fushën me lule, u ul mbi të. Tani që e dinte se e ëma ndodhej në atë bibliotekë, ç'rëndësi kishte fusha me lule? Sigurisht, qytetarët e tjerë të Solarisë nuk e dinin se mbretëresha e tyre ndodhej në një bibliotekë të lashtë, vetëm sepse ajo kishte refuzuar të kalonte në botën tjetër. Ai pyeste veten se çfarë do të kishte bërë i ati, po ta kishte ditur këtë për gruan e tij. Ishaani u ul mbi tokën poshtë tij; të gjitha llojet e ndryshme të luleve përreth

ishin mënyra se si kujtohej nëna e tij. Nuk e dinte pse ishte shumë i vogël për ta njohur vërtet. Të gjitha ato lule shumëngjyrëshe ishin kaq rrezatuese, kaq plot jetë. Ironike ishte sesi natyra e gjallë lidhej me dikë që kishte vdekur. Ai pyeste veten pse gjithmonë silleshin lule. Për të festuar jetën që dikush kishte pasur para vdekjes? Për të festuar kalimin e vijës mes jetës dhe vdekjes? Apo thjesht për ta bërë dikë të ndihej më mirë për humbjen e të dashurve të tij? Ai vërtet nuk e dinte. Çfarë bote e ngatërruar ishte ajo ku jetonin.

Ishaani u shtri mbi tokë, i rrethuar nga lulet, dhe shikoi lart. Dielli po shkëlqente, por drita e tij nuk ishte më aq e fortë dhe e nxehtë. Po i afroheshin stinës së ftohtë. Dymbëdhjetë ditë kishin mbetur deri te korrija e madhe.

Nata më e errët nata që do t'ia merrte gjithë ngrohtësinë Solarisë. Ai pyeste veten nëse bora e bardhë do t'i mbulonte tokat e arta. Kjo do të thoshte se i kishin mbetur edhe 92 ditë. 92 ditë për t'u dashuruar. A funksiononte vërtet dashuria kështu? A do të gjente vërtet dikë për ta dashur, nëse ishte diçka që e priste?

Ai pyeste veten: nëse do të gjente dikë, a do ta donte ajo ashtu siç do ta donte ai? A do të kishte ajo buzëqeshje të vërteta, të qeshura të singerta, apo do ta donte vetëm për titullin?

Ashtu si Lejla kishte dashur Runën vetëm për titullin. Ishaani mbylli sytë dhe, sapo e bëri këtë, pa sy të gjelbër. Por nuk ishin si ata të nënës së tij. Jo, ishin më të errët, sy jeshilë si pylli, që i kishin robëruar shpirtin. Sytë që e

kishin bërë të zhytej gjithnjë e më thellë në pyetje për dashurinë. A ishte e drejtë? Të mendoje për dashurinë pas disa shikimesh, disa fjalëve të thëna dhe një vallëzimi? A ishte e drejtë, apo ishte diçka për t'u turpëruar? Ai pyeste veten se çfarë mendonte ajo femër ajo femër që i dukej si një engjëll për të. Ndoshta e mendonte arrogant, ndoshta bastard. Por zemra e tij, zemra e tij e mashtruar, i thoshte se këto nuk ishin fjalët që ajo mendonte kur ai i vinte në mendje. Papritur, ai ndjeu sikur po binte mbrapsht, sikur vetë toka po e gëlltiste, duke e tërhequr poshtë. Dëgjoi një krrokamë të ashpër; i mbushi mendjen dhe u bë gjithnjë e më e fortë, derisa u gjend në një botë pa fund, pa ngjyra, përveç gjelbërimit të thellë. Një korb fluturoi drejt tij dhe u ul mbi supin e Ishaanit. Sytë e tij nuk ishin të zinj si zakonisht – ishin të gjelbër. Sytë e gjelbër të korbit u ngulën në sytë kafe të Ishaanit.

Pra, ti qenke shpirti i vdekshëm me të cilin duhet të flas, tha korbi. Ishaani e shikoi i hutuar, i pasigurt se çfarë duhej të përgjigjej. E njoh nënën tënde, Mbretëreshën e kësaj toke të mallkuar. Ajo më kërkoi të flas me mirësi me ty, sepse të do, tha korbi, sikur nxori një përbuzje të lehtë.

Fat i mirë që nuk më tha të flisja me mirësi me ty, korb i vjetër, u përgjigj Ishaani. Nuk ishte i sigurt nëse ishte një përgjigje e mençur, por një e qeshur e fortë përshkoi gjithë gjelbërimin e pafund. Më pëlqen, gjë e re, tha korbi. Pastaj u largua nga supi i tij dhe, përpara syve të Ishaanit, korbi u shndërrua në një mashkull. Një mashkull mbresëlënës. Ai zgjati dorën. Unë jam Corbin. Ishaani e shikoi i habitur. Ai ishte i gjatë, pak më i gjatë

se vetë Ishaani, me flokë krejt të zinj. Sytë i kishte të gjelbër, të njëjtën të gjelbër të thellë që mbushte këtë botë pa fund. Supet i kishte të gjera dhe trupi muskuloz. Ishaani ia mori dorën dhe vuri re se si Corbini ia shtrëngoi fort; Ishaani ia ktheu shtrëngimin edhe më fort. Unë jam princi i kurorës Ishaan, djali i tretë i Mbretëreshës Amaya dhe Mbretit Eryx të Solarisë.

Lëri formalitetet. Nuk më intereson aspak titulli yt, djalosh. Unë jam shpirti yt, ji mirënjohës që më ke mua e jo një tigër bezdisës. Zëri i Corbinit ishte i mbushur me bezdi dhe lodhje. Tigrat janë kafshë të reja; as të flasin nuk dinë, e as të vishen siç duhet. Ishaani e shikoi me kujdes. Corbini kishte një mjekër të lehtë përgjatë nofullës dhe disa fije të bardha që fshiheshin mes flokëve të zinj. Duhej të ishte jashtëzakonisht i vjetër, nëse kishte filluar të shfaqte shenja pleqërie. A do të pushosh së menduari për mua si për një korb? A nuk ta thashë se jam shpirti yt, djalë i marrë? Unë e di çfarë mendon, tha Corbini. Për një mashkull kaq të vjetër, ai bezdisej vërtet lehtë. Ishaani i nguli sytë në sytë e tij të gjelbër, që nxeheshin me çdo mendim që i kalonte nëpër mend. Kjo e argëtonte. Shpresoj që të më ndihmosh, buzëqeshi Ishaani. Si në Tophet do të të ndihmoj, u përgjigj Corbini. Të dy e dinin se ai do ta ndihmonte patjetër Ishaanin. Në fund të fundit, ishte detyra e tij.

Je mjaft i guximshëm, djalosh. Por dua ta dish se çfarëdo që të bësh nga tani e tutje, do ta bëjmë së bashku. Sa herë që do të flasësh me mua, do të më gjesh në botën e ëndrrave. Tani zgjohu, djalosh... një engjëll po afrohet. Ishaani hapi sytë. Sytë jeshilë si pylli po e shikonin nga

lart. Flokët e saj i binin mbi supe, teksa e vështronte, duke pulitur disa herë. Nuk je i vdekur, apo jo, princ? tha ajo me një zë aq të butë, si një batanije prej leshi. Ishaani u ngrit në këmbë. Jo, nuk jam. Nuk desha t’ju frikësoja, zonjë.

“Engjëll”, e kishte quajtur Corbini. Pra, ai vërtet dinte gjithçka që Ishaani mendonte. Që nga dita e parë, djalosh, u dëgjua zëri i Corbinit në thellësi të mendjes së tij. Ishaani u tendos. Princ, a është gjithçka në rregull? pyeti Zahira. Ishaani ngriti sytë nga ajo. Po, më falni, tha ai. Pastaj vuri re krahët e saj të zbuluar. A nuk keni ftohtë, zonjë? Një ndjenjë shqetësimi i lindi në zemër. Solaria po fillon të bëhet një vend i ftohtë. Nuk duhet të ftoheni për shkak të kësaj.

Ishaani e kishte hequr gjysmën e xhaketës për t’ia dhënë, por ajo tundoi kokën, duke buzëqeshur. Kjo është shumë e sjellshme, princ, por nuk kam ftohtë. Megjithatë, nëse ndonjëherë do të kem, do t’jua them patjetër. Ishaani puliti sytë, pastaj pohoi me kokë dhe gëlltiti. Ishte i tronditur nga bukuria e saj. A do t’ju shoh sonte në darkë? e pyeti ai. Nuk ishte ajo që donte të pyeste; këtë e kuptoi sapo dëgjoi të qeshurën e korbit të vjetër në mendjen e tij. Duhet të të mësoj sjelljet, mërmëriti Corbini me zemërim. Por për Ishaanin, Corbini mund të shkonte në Tophet sa t’i donte qejfi. Do të më shihni, buzëqeshi Zahira. Korraja e Madhe po afron. A do të ma ruani një valle?

Sytë e Ishaanit u zgjeruan. Njëherë ai e kishte pyetur dhe ajo kishte thënë po. Tani ishte ajo që po e

pyeste. Në fakt, dua që vallëzimi im i parë të jetë me ju, u përgjigj Ishaani.

Kapitulli njëzet e nëntë

Gjatë darkës, Rune nuk dinte se si duhej të ndihej. Ai i kishte treguar Hazel-it të vërtetën për nënën e tij. Në tryezë ra një heshtje e sikletshme, ose të paktën kështu i dukej Runës. Ishaani dhe Dariusi po argëtoheshin, duke biseduar me femra; Rune vuri re se Ishaani buzëqeshte herë pas here, sa herë që shikonte femrën me të cilën po fliste. Vëllezërit e tij po kënaqeshin, ndërsa ai nuk guxonte as ta ngrinte shikimin nga pjata e tij, tepër i frikësuar se mbretëresha që rrinte pranë tij do të thoshte diçka. Nuk ishte i sigurt se si duhej të fliste me shtrigën. Kishte vënë re gjithashtu se ajo mbante unazën e nënës së saj. Rune nuk mund të mos pyeste veten nëse ajo ende e donte të vdekur, apo nëse ishte babai i tij ai që ajo dëshironte ta shihte të gjakosur.

Dariusi kishte folur me të përpara se mbretëresha të zbriste në biruca; dy femra ishin gati ta vrisnin babanë e tyre, dhe Dariusi e kishte bërë të qartë se edhe ai do ta ngrinte shpatën kundër të atit.

Dhe Rune e kuptonte këtë. Me të vërtetë e kuptonte. Por a ishte ai gati ta vriste babanë e tij? Të kthehej kundër atij burri, ndaj të cilit kishte qenë kaq besnik gjithë jetën? Rune kishte plot arsye pse duhej ta urrente babanë e tij, pse duhej të ishte në gjendje të ngrihej kundër tij, ta tradhtonte. Por Rune e dinte. Thellë brenda vetes e dinte çfarë ishte. Një frikacak. Thellë brenda vetes, Rune e dinte se nuk ishte asgjë tjetër, veçse një frikacak. Një frikacak që, pavarësisht gjithçkaje që ai mashkull i kishte bërë, ende dëshironte vetëm miratimin e babait të tij. Pavarësisht gjithçkaje që i ati e kishte detyruar të përjetonte.

Ndoshta një ditë do të arrinte t'i kthente shpinën babait të tij. Ndoshta një ditë do të ishte në gjendje ta justifikonte urrejtjen që kurrë nuk e kishte lënë ta përshkonte. Ndoshta një ditë do të ishte mjaftueshëm i fortë për të udhëhequr një ushtri kundër babait të tij. Rune nuk po i kushtonte më vëmendje asgjëje rreth e rrotull. Nuk po i shikonte shërbyesit që shërbenin darkën, as nuk po u kushtonte vëmendje shtrigave që i urrente aq shumë. Ishte aq i zhytur në mendime, sa thjesht e largoi një femër që po përpiqej t'i jepte një lule. Pse do t'i duheshin lulet gjithsesi? Dariusi ishte ai që i pëlqente lulet, jo ai. Por mendimet iu ndërpre në papritur, kur diçka dikush hyri në sallë. Dhe nuk ishte vetëm koka e tij që u kthye nga hyrja, aty ku u shfaq një atmosferë e

panjohur. Sytë iu zgjeruan, fryma iu bllokua në fyt kur pa një fytyrë të njohur, por njëkohësisht kaq të huaj.

Kurrë nuk kishte parë sy të tillë blu. Kafja që e njihte aq mirë kishte zhdukur ajo ngjyrë që e bënte të dukej mashkulli më i ngrohtë tani ishte zëvendësuar nga një blu akullt, pothuajse magjike. Ky nuk ishte Haeli që ai njihte. Nuk ishte vëllai i vogël që qante kur Rune shkonte në stërvitje. Nuk ishte “krah i vogël” me të cilin luanin kukafshehti. Mashkulli që qëndronte në hyrje ishte vëllai i tij. Të paktën kështu dukej, por Rune ndiente se diçka e kishte ndryshuar Haelin. Diçka e kishte bërë një mashkull krejtësisht të ri. Mashkulli që për momentin Rune refuzonte ta quante vëlla hyri në sallë me shërbëtoren e mbretëreshës së shtrigave pas tij.

Ai dukej mirë, por i largët. Veshja mbretërore i rrinte e lirë në trup, ndoshta nga mungesa e ushqimit. Por nuk dukej i dobët; përkundrazi, dukej më i fort se kurrë. Haeli nuk duhej të dukej kaq i fortë, jo pas ditësh të tëra duke mos ngrënë pothuajse asgjë. Rune ndjeu një palë sysh që i nguleshin; ktheu kokën dhe pa sytë e zinj të Hazelit që e shikonin. Edhe ajo dukej po aq e hutuar. Pastaj Haeli iu afrua tryezës, me një buzëqeshje të lehtë në buzë, teksa përshëndeti vëllezërit e tij, por Rune nuk arriti t’ia kthente buzëqeshjen kur u përball me ata sy blu.

Është mirë t’ju shoh përsëri, vëllazër, tha Haeli. Fjalët i dolën nga buzët e Runës, por iu duk sikur goja i ishte mbyllur me dry. Diçka te vëllai i tij ishte frikësuese. Rune nuk mund të mos pyeste veten se çfarë e kishte

ndryshuar kaq shumë Haelin. Pastaj vuri re shikimin e Ishaanit; edhe ai dukej i tronditur, me sytë hapur, duke e vështruar Haelin. Por, ndryshe nga sytë e Runës, sytë e Ishaanit dukeshin sikur shihnin më shumë seç shihte ai. Haeli u ul në karrigen e tij të zakonshme. E dinte se, sapo të hynte në sallë, vëllezërit e tij do të mbeteshin të shtangur, por nuk e kishte menduar se do t'i prekte kaq shumë. Ai e dinte çfarë kishte ndryshuar tek ai; e dinte se tani kishte sytë blu të Fenririt.

Të Fenrisit. I kishte parë shikimet e Runës dhe të Ishaanit të dy përtej të tronditur. Edhe në fytyrën e Dariusit, habia ishte e shkruar qartë. Ajo që vuri re ishte se Ishaani vazhdonte ta shikonte majën e kokës së tij; ai duhet të ishte në gjendje ta shihte kurorën që qëndronte mbi kokën e Haelit. Kjo do të thoshte gjithashtu se Ishaani e kishte takuar shpirtin e tij. Pa dyshim, Haeli do të fliste me Ishaanin për këtë pas darkës. Ai e ka korbën në anën e tij, shiko mbi supin e tij, u dëgjua zëri i ulët i Fenrisit në thellësi të mendjes së Haelit. Haeli hodhi sytë nga supi i Ishaanit. Mendoi se do të shihte vetë korbën, por e vetmja gjë që pa ishte një pendë e zezë. Papritur, Haeli ndjeu një uri të jashtëzakonshme. Pavarësisht nga shikimet të vëllezërve të tij, ai filloi të hante ushqimin në pjatën e vet. Zotat, sa i uritur ishte! Dhe ndjesia e mishit të shijshëm në gjuhë ishte gjithçka që i duhej.

Ndihej i lirë. Pas gjithshë atyre netëve pa gjumë dhe ditëve të lodhshme, më në fund po arrinte të hante pa e nxjerrë menjëherë gjithçka, të përzier me gjakun e tij. Pyeste veten se çfarë do të mendonin vëllezërit e tij po ta shihnin se gjaku i tij tani ishte blu. Por për momentin, e ardhmja nuk e shqetësonte. Kishte kaluar shumë ditë

duke menduar se secila mund të ishte e fundit. Megjithatë, ai ende donte t'i takonte përsëri të egrit. Ata ishin ata që ia kishin sjellë gjithë atë dhimbje dhe ai donte t'ua kthente me të njëjtën monedhë. Ai mund ta ndiente pothuajse tërësisht tërbimin e Fenrisit sa herë që mendonte për ta.

Haeli shkoi drejt dhomës së tij dhe, sapo hyri brenda, pa Ishaanin ulur në shtratin e tij. A nuk ishte ai pak më parë në tryezën e darkës? e pyeti Haeli Fenrisin. Ta thashë se ai e ka korbin. Vëllai yt ka një shoqërues të aftë, u përgjigj Fenriri. Çfarë është ajo kurorë? Ishaani nuk kishte qenë kurrë kaq i drejtpërdrejtë, gjë që e habiti Haelin.

Por Haeli nuk u përgjigj. Ai iu afrua dritares dhe vështroi jashtë, aty ku hëna ndriçonte qytetin e artë. Ishte e bukur dhe njëkohësisht e dhimbshme ta shihte tani. Ai gjithmonë e kishte vënë re bukurinë e Solarisë, por tani që Fenrisi ishte me të, sytë e tij shihnin më qartë. Kishte një bukuri të rrallë në kaq shumë gjëra që i kishte parë çdo ditë, e që tani dukeshin edhe më të thelluara në hijeshi. Po ajo pendë çfarë është? u përgjigj Haeli me një pyetje, duke mos ia ndarë sytë pamjes përtej dritares. Ishaani u afrua dhe qëndroi pranë Haelit, duke i studiuar sytë. Mos iu përgjigj pyetjeve të mia me pyetje të tjera. Ke sy blu, vuri re ai. Dukesh ndryshe. A nuk je i gëzuar që jam mirë, vëlla? Duhet të jesh i lumtur që nuk jam i vdekur, u përgjigj Haeli, më ashpër nga sa kishte ndërmend. Vetëm pse ke takuar shpirtin tënd, nuk do të thotë se tani mund të më pyesësh çfarë të duash, jo kur më parë më ke vënë në pikëpyetje për gjithçka, ndërkohë

që po më fshihje diçka. Goja e Ishaanit mbeti hapur. Ai e mbylli dhe gëlltiti kur Haeli u kthye ta shikonte. Çfarë është kurora, pyete, tha Haeli ngadalë, me fjalë të matur. Ma dha nëna. Ose kështu mendoj.

Haeli ende nuk ishte plotësisht i sigurt se kishte qenë ajo. Por sytë që kishte parë të gjelbër, me një vijë të artë ndiheshin si shtëpi. Nëna? zëri i Ishaanit ishte i ulët. Hael, duhet të të tregoj diçka. Tani. Është më mirë kështu. Haeli nuk e humbi urgjencën në zërin e Ishaanit. Ndoshta një ditë tjetër, Ishaan. Kam nevojë për pushim, gënjeshtër i doli lehtë nga buzët. Por Ishaani ia kapi supin. Jo. Duhet të vish tani.

Haeli nuk pati mundësi të kundërshtonte, kur vëllai e kapi fort për krah dhe e tërhoqi jashtë dhomës. Ishaani nuk po shikonte se ku po shkonte, por ishte Rune ai që foli për ta ndalur. Rune dhe Dariusi qëndronin në korridor. Ku po e çon Haelin? - Pyeti Rune. Dariusi heshti, duke e lënë Runën të fliste. Askund, u përgjigj shkurt Ishaani. Atëherë besoj se nuk ka problem nëse bashkohemi me ju të dy, foli tani Dariusi. Edhe ne na ka munguar vëllai ynë i vogël, Ishaan.

Haeli pa se si Ishaani ishte gati t'u kthente një përgjigje të prerë pa dyshim që donte t'u thoshte jo, por ai heshti, tundi kokën dhe i çoi të katërt jashtë kështjellës, drejt bibliotekës. Ai i largoi rojat. Rune, dëgjo, nuk munda të ta thosha... dhe Darius, nuk kam pasur kohë të flas me ty, Ishaani po kërkonte falje. Haeli pyeste veten pse, por e dinte se shumë shpejt do ta merrte vesh. Unë tashmë e kam takuar atë, tha Dariusi, me një buzëqeshje të butë në buzë, një buzëqeshje që Haeli nuk

ia kishte parë kurrë më parë. Ai zakonisht shfaqte vetëm ato buzëqeshjet e tij të dredhura për femrat, ose ato gjysmake kur fliste me të.

Kë? - Kërkoi me ngulm Rune. Ishaani nuk foli. As Dariusi. Haeli filloi të pyesë veten nëse e gjithë kjo kishte kuptim. Pse Ishaani kishte larguar rojat dhe si kishte mundësi që si Ishaani, ashtu edhe Dariusi, dinin për gjithçka që po ndodhte. Pak më vonë, Ishaani i çoi drejt rafteve të vjetër të librave, aq të vjetër sa kishin filluar të mbuloheshin me myshk. Ato që mbanin vëllime me faqe të verdha si vetë dielli.

Papritur, u hap një derë që çonte në një shkallë poshtë. Ishaani dhe Dariusi zbritën të parët, pastaj Rune. Haeli hezitoi. Ndjeu një fije të padukshme t'i tërhiqte zemrën, por njëkohësisht ndihej sikur po shtyhej larg, sikur nuk ishte i mirëpritur. Haeli mori frymë thellë dhe hodhi hapin. Sapo këpuca e tij preku shkallën e parë, një ankth i njohur ia pushtoi trupin, ankthi i të mos qenit i dashur. I të qenit i urreyer nga vetë njerëzit që ai i donte më shumë.

Ishte si atëherë, kur shpirti i të egrit i kishte bërëtitur ato fjalë, kur i egri kishte marrë formën e vëllait të tij. Kur Haeli kishte menduar se të gjithë përreth e urrenin. Duart iu shtrënguan në grushta, teksa zbriste shkallët. E kishte të vështirë të merrte frymë. I dukej sikur ishte kthyer në mjegull, kur ishte detyruar të binte në gjunjë, duke u lutur për një vdekje të shpejtë, derisa ajo femër kishte ardhur ta shpëtonte. Duhej ta gjente atë. E kuptoi këtë. Sytë e Haelit nisën t'i digjnin. Iluzionet ishin dhuntia e tij. Një magji e ulët iluzioni nuk mund ta

frikësonte. Në çast, ankthi u zhduk nga trupi i tij. Ai zbriste ngadalë shkallët, kur hodhi sytë nga duart dhe vuri re se thonjtë i kishin çarë lëkurën, kishin nxjerrë gjak. Gjakun e tij blu. Kur arriti në fund, kaloi përmes derës së hapur, aty ku vëllezërit e tij duhej të kishin hyrë më parë.

Shumë shpejt u gjend në një bibliotekë madhështore. Ishte e madhe, më e madhe se çdo ndërtesë që kishte parë ndonjëherë. Ai u fut më thellë për t'i arritur vëllezërit, kur pa Runën duke përqafuar dikë. Supet i dridheshin... Rune po qante?

Ishte një pamje e rrallë të shihje më të madhin prej tyre, të ashtuqajturin më të fortin, duke qarë. Rune nuk duhej të qante kurrë, ose kështu kishte menduar Haeli, pasi nuk e kishte parë kurrë të qante. Ai gjithmonë e kishte parë Runën si ushtarin e fortë që nuk kishte frikë nga asgjë. Pastaj personi që po e përqafonte Runën u shkëput ngadalë. Rune u kthye nga Haeli; sytë i kishte të përлотur dhe faqet të lagura nga lotët, por po e shikonte Haelin me një buzëqeshje në buzë, një buzëqeshje që e bënte të dukej i qetë.

Haeli ia largoi shikimin Runës për të parë shkakun që e kishte bërë të qante. Ajo ishte aty, ashtu si në portretet e kështjellës. Flokët kafe të çelët i binin mbi supe, fustani i saj ishte rozë i lehtë dhe një buzëqeshje e ndritshme i qëndronte në buzë. Pastaj Haeli ngriti sytë për t'u përballur me shikimin e saj. Sytë që portretet nuk kishin mundur t'i përshkruanin. Të gjelbër, me një vijë të artë. Ishte nëna e tij. Nëna që nuk e kishte takuar kurrë, nëna për të cilën kishte dëgjuar dhe që e kishte parë

vetëm në ëndrrat e tij.

Nëna që ai e kishte vrarë. Mos mendo se ishte faji yt, foli ajo, teksa iu afrua Haelit. Duart ia morën fytyrën mes tyre. Kam pritur me vite për këtë çast. Buzëqeshja e saj ishte e ndritshme, si vetë dielli. Ishte aq e ngrohtë, sa e bëri të shkrihej i gjithë akulli që Fenriri kishte sjellë në shpirtin e tij. Biri im i bukur, oh sa gjatë kam pritur të të shoh, tha ajo.

Haeli e shikonte i shtangur. Ajo u ngrit në majë të gishtërinjve për ta puthur në ballë, por nuk arrinte dot, kështu që Haeli uli pak gjunjët për t'ia bërë të mundur. Ti je..., ti je nëna, pëshpëriti Haeli, me frymën që i dridhej. Nëna e tij tundi kokën. Buzëqeshja i shkëlqente, sytë i mbusheshin me lot. Nuk pata kurrë rastin të të shihja mirë, zëri i saj dridhej. Por isha e lumtur kur linde, Hael. Gishtat i rrëshqitën përgjatë nofullës së tij, pastaj mbi vetullat e deri te hunda. Gishti i madh ia ledhatoi butë faqet. Ajo po e vështronte fytyrën e tij, fytyrën që nuk e kishte parë kurrë vërtet. Të lutem, më thuaj se vëllezërit e tu të kanë treguar dashuri, foshnja ime. Haeli pohoi me kokë. Nuk e dinte nëse duhej të qante apo të gëzohej. Ishte thjesht i hutuar, duke u përpjekur të përthithte figurën e femrës përpara tij, nënës që nuk e kishte takuar kurrë. Ti je nëna ime, pëshpëriti sërish.

Po përpiqej t'i qartësonte fjalët. Të sigurohej që edhe mendja e tij t'i pranonte. Por ai e dinte. E dinte se ajo ishte. Kurrë nuk i ishte ndjerë kaq mirë të thoshte diçka. Asnjëherë nuk ishte ndjerë kaq e drejt të shqiptohej një e vërtetë. Unë jam nëna jote, dhe asgjë nuk do ta ndryshojë kurrë këtë. Zemra e tij u bë papritur

shumë e rëndë. Ai ndjeu diçka të ndryshonte brenda tij. Shpirti i tij u qetësua. Bijtë e mi të dashur, le të festojmë! Kjo duhet të kremtohet, tha ajo, duke i parë të gjithë me atë buzëqeshjen e ndritshme. Ajo duartrokiti dy herë dhe menjëherë u shfaq një tryezë. Pesë karrige rreth saj dhe ushqim mbi të. Ishte ushqimi më i shijshëm që Haeli kishte parë ndonjëherë; uria e pushtoi sërish më fort se kurrë. Duhej të ishte faji i Fenrisit që tani kishte një uri të tillë.

Ai u ul pranë Ishaanit; Rune dhe Dariusi u ulën përballë tyre, ndërsa nëna e tyre u ul në krye të tryezës. Më tregoni për jetën tuaj. A keni takuar ndonjë femër që ia vlen? pyeti ajo, duke mbështetur mjekrën mbi duar. Nënë, kam një pyetje, nisi Ishaani. A është normale të ndjesh dashuri për dikë me të cilin nuk ke folur kurrë vërtet? Mbretëresha qeshi. Oh, po ta them sinqerisht, unë rashë në dashuri me babanë tuaj pas vetëm një shikimi. Atë çast e dija se doja të martohesha me të.

Haeli e shikoi i habitur.

- Dashuria është diçka që askush nuk mund ta kufizojë. Mund ta ndjesh në çastet më të papritura, sepse kur zemra jote e ndjen, ajo është e vërtetë. Zemra dëshiron të jetë pranë atij që do; zemra mund të të çojë drejt vendimeve të pamenduara kur je i dashuruar, gjë që është krejtësisht normale. Megjithatë, do të të këshilloja të mendosh me mendje kur je i dashuruar. Ndonjëherë mendja dhe zemra mendojnë njësoj, e ndonjëherë nuk bien dakord dhe kjo është normale, tha ajo me një buzëqeshje. Kur isha në moshën tuaj, isha tashmë e martuar, por oh, çdo ditë dashurohesha edhe më shumë me babanë tuaj. Haeli uli shikimin drejt pjatës së

mbushur me ushqim. Si do të ndiheshe nëse dashuria e jetës sate do të vritej? ishte zëri i Runës që foli. Vdekja po i afrohej. Ai e meriton vdekjen, por kjo kurrë nuk do ta ndryshojë mënyrën se si ndihem për të. Edhe mua më dhemb të di çfarë u bën atyre shpirtrave të pafajshëm, por ai duhet të vdesë. Kjo është edhe dëshira ime e vetme dhe e fundit, tha Amaya. Haeli u hutua. A do të ishte ndonjëherë në gjendje ta thoshte këtë për gruan që do të dashuronte në të ardhmen?

Dashuria e ndryshon njeriun në kaq shumë mënyra: fizikisht, mendërisht, në karakter. Mund të krijojë një qenie krejt të re, por mund të çojë edhe drejt së keqes ose së mirës. Kjo varet nga sa e fortë apo e dobët është dashuria mes dy vetëve, vazhdoi ajo. Por ekziston një lidhje magjike që ndjehet kur vendoset. Mund të mjaftojë një shikim i vetëm, një prekje e vetme dhe ta ndjesh. Por ndonjëherë ajo mund të mbetet e panjohur për njërën palë, gjë që është mjaft e rrallë. Kjo ndodh kur gjaku i dy vetëve përzihet dhe asnjëri nuk vdes. Kjo është edhe mënyra më e rrezikshme për ta zbuluar nëse lidhja ekziston mes dy vetëve. Shpresoj që ta ndjeni përmes shikimeve dhe prekjeve, e jo duke përzier gjakun. Haeli e shikoi nënën e tij. Të kam parë kur isha i sëmurë... pse ma dhe atë? pyeti ai. Nuk e shqiptoi fjalën “kurorë”, sepse e dinte që dy nga vëllezërit e tij nuk dinin asgjë. Do të vijë koha kur do ta kuptosh veprimin tim, Hael, tha ajo butë. Haeli ishte i lodhur deri në palcë kur ai dhe vëllezërit e tij u larguan nga biblioteka; kishin kaluar pothuajse gjithë natën atje poshtë. Kur arritën në kopshtin mbretëror, rojet e shqetësuar vrapuan drejt tyre. Ju kemi kërkuar gjithë ditën! Nuk ju gjetëm askund. Ku keni qenë? kishin kërkuar për një ditë të tërë. Sytë e

Haelit u zgjeruan paksa, ndërsa Rune thjesht i largoi rojat. Ndërsa atyre u ishte dukur sikur kishin kaluar vetëm pesë orë me nënën e tyre, në të vërtetë kishin munguar një ditë të plotë. Koha lëvizte më ngadalë në bibliotekë, e kuptoi Haeli. Kështu, ata kishin hyrë në ditën e njëmbëdhjetë pa e vënë re fare, çka do të thoshte se nata e parathënies ishte pas katër ditësh. Haeli ishte njëkohësisht i tronditur dhe i mahnitur nga vendi i magjepsur ku kishin kaluar natën.

Kapitulli i tridhjetë

Në të vërtetë, Ishaani nuk kishte qenë në darkë atë ditë, as në mëngjesin dhe darkën e ditës pasuese. Tani, dy ditë, pasi Zahira kishte folur me princin, ai sërish nuk u shfaq në mëngjes. Por nuk ishte vetëm ai. Edhe tre vëllezërit e tij të tjerë kishin munguar. Zahira rrinte e hutuar në tryezën e mëngjesit. Dukej se nuk ishte e vetmja e hutuar; edhe mbretëresha e shtrigave dhe shërbëtorja e saj ishin të njëjtës gjendje, ndërsa Azara, që rrinte pranë saj, dukej po aq e pasigurt. Zahira hodhi sytë mbi karriget bosh, pastaj vështrimi i saj rrëshqiti mbi tryezat, derisa u ndesh me një palë sy vjollcë depërtues. Kryeshtriga po e vështronte Zahiran nga afër. Çfarë mallkimi ishte ky kohët e fundit? Gjithçka që shihte ishin palë sysh shqetësuese. Zahira ia mbajti shikimin Vishës; shtriga e largoi shpejt vështrimin.

Po të shqetëson? Fjalët e Hazelit ishin të ulëta, të buta, por mbanin një kërcënim të pashprehur. Zahira e shikoi Hazel-in, e cila kishte sytë mbi pjatën e saj, sikur po fliste më shumë me Valrien sesa me Zahiran. Jo, nuk

po më shqetëson, u përgjigj Zahira. Hazel, Zahira, ishte Azara ajo që foli. Të dyja, Zahira dhe Hazel, e shikuan me vëmendje, kureshtarë për atë që donte të thoshte. Kam nevojë që të dyja të më takoni më vonë. Shpresoj të jeni të njohura me Solarisë, vazhdoi Azara. Ku dëshironi të na çoni? - Pyeti Zahira, duke vënë re se Hazel mbylli buzët dhe gëlltiti, sikur pyetja t'i ishte marrë nga goja.

Në veri të Solarisë, në skajin më të largët të lagjeve të varfra. Më takoni atje, tha Azara, teksa fshinte buzët me një pecetë. Pastaj u ngrit. Shijoni mëngjesin, shtoi ajo dhe u largua. Vështrimi i Zahiras e ndoqi Azarën, teksa largohej, vetëm për të vënë re se ajo po ikte bashkë me Saherin. Çfarë ishte ajo që kjo femër donte të fliste? Nuk ndodhte shpesh që dikush të jepte një vendtakim pa asnjë shpjegim tjetër.

Pas mëngjesit, ajo dhe Hazel u nisën drejt vendit që Azara u kishte treguar. Edhe pse Zahira ishte pak e hutuar, nuk e dinte saktësisht ku ndodheshin lagjet e varfra dhe as si dukeshin, ajo e dinte se kopshti mbretëror ishte në veri. Kështu, ajo dhe dy shtrigat ecën drejt kopshtit dhe përtej tij, derisa panë ngjyra të errëta në distancë. Dy figura qëndronin atje; Zahira supozoi se ishin Azara dhe Saher, edhe pse për Saherin nuk ishte plotësisht e sigurt.

Nëse shtrigat të shqetësojnë, më thuaj, foli Hazel. Zahira ngriti sytë nga e djathta. Hazel nuk po i hidhte asnjë vështrim; ajo thjesht shikonte përpara, me mjekrën lart dhe shpinën drejt. Zahira u mahnit nga mbretëresha nga autoriteti dhe fuqia që ajo femër rrezatonte. Nuk kam

nevojë që të të ngacmojnë apo të të detyrojnë të bësh gjëra që nuk dëshiron, shtoi Hazel. Ti e di që nuk munden, u përgjigj Zahira. A e di vërtet? tha Hazel, duke e parë poshtë drejt Zahiras. Zahira mendoi për atë pohim. As ajo vetë nuk ishte e sigurt nëse kryeshtrigat mund ta detyronin të bënte diçka, por ajo e dinte se mund ta mbronte veten, shtrigë apo jo. Ajo zotëronte një magji të fuqishme, për të cilën askush nuk dinte, përveç kryeshtrigave dhe princeshës së Terraxias.

Hazel u ndal papritur, ndërsa Zahira, e shpërqendruar, u përplas me Azarën. Por Azara e mbajti nga supet. Kujdes, Lunariane, tha ajo me një ton shaka. Zahira kërkoi falje menjëherë. Na thirre këtu? ishte Hazel ajo që foli. Po, sepse kemi plane, u përgjigj Saher. Hazel, Valrie dhe Zahira e shikuan Saherin, duke pritur të shpjegonte më tej. Së pari, do të bëheshim shoqe të shkëlqyera, apo jo? Dhe së dyti, kam nevojë për ndihmën tuaj, Zahira i hodhi një vështrim Azarës dhe bëri me shenjë nga ajo. Ne kemi nevojë për ndihmën tuaj.

Zahira heshti. Ishte kureshtare, por nuk foli. Ndihmë për çfarë? pyeti Valria. Atëherë Azara vazhdoi. Zëri i saj tani nuk kishte asnjë grimcë sarkazme; ishte serioz, po aq serioz sa një sundimtare mbretërie. Do ta vrasim mbretin. Do t'i japim fund sundimit të tij dhe vuajtjes që u ka sjellë kaq shumë njerëzve. Nuk e di çfarë mendoni ju për atë mashkull dhe, sinqerisht, nuk më intereson, përveç nëse mendoni njësoj. Jua them këtë sepse kam mjaft arsim për të ditur se për këtë na duhen aleatë. Zahira nuk e dinte nëse duhej ta fshihte tronditjen apo ta shfaqte hapur. Kam folur me njërin nga princat dhe me kapitenin e rojës; të dy janë gati të ndihmojnë.

Mund të kemi edhe gjeneralin solarian dhe gjeneralin e rërës. Prandaj po ju pyes të dyjave: Hazel, ty si mbretëreshë e mbretërisë së shtrigave, me luftëtarë që Ichori nuk i ka parë kurrë, dhe ty, Zahira, pasardhëse e engjëjve. Çfarë zgjidhni? Na ndihmoni? Apo jo?

Zahira u trondit thellë. Ajo kishte ardhur në Solari pikërisht për këtë arsye për ta vrarë mbretin dhe e dinte se i duheshin aleatë. Tani i kishte.

Të mitë i ke, tha Zahira, me zë të fortë dhe të qartë. Ajo e dinte se nuk ishte një pasardhëse e drejtpërdrejtë e engjëjve, por Lunarisi ishte shtëpia e tyre; kështu Azara tregoi se sa e ditur ishte. Pastaj foli mbretëresha. Ke fjalën time se do të të sjell aq luftëtarë sa të duhen. Do të kesh ndihmën time dhe të Valries. Hazel e preu dorën me thua, vetëm sa për të nxjerrë gjak, dhe ia zgjati Azarës. Azara e mori dhe ia shtrëngoi, pastaj bëri të njëjtën gjë me Saherin. Më pas Hazel u kthye nga Zahira, por nuk ia shtrëngoi dorën. Lunarianët kanë lëkurë shumë delikate; edhe gjaku i shtrigave mund të lërë shenja djegieje, dhe nuk dua ta dëmtoj lëkurën tënde të bukur, si porcelan.

Zahira pohoi lehtë me kokë. Por e dini që kjo do të çojë në një luftë të madhe, apo jo? foli Valria. Nuk po them të mos e bëjmë. Unë e dua gjakderdhjen. Por duhet të përgatiteni për faktin se do të humbni ata që ju janë të dashur, secili prej jush, ose do të përballeni me tradhti nga frika apo nga vdekja. Azara foli sërish. Pa sakrifica, nuk ka paqe. Le të jetë kështu. Le të na tradhtojnë të dashurit tanë ose le të vdesin, por ne do të kemi liri. Me ta ose pa ta. Zahira e kuptoi shpejt se nuk ishte vetëm

liria ajo që Azara dëshironte. Kishte më shumë, shumë më tepër në ata sy argjendi llogaritës.

Ajo pyeti veten pse Azara nuk ishte gjenerale, kapiten apo diçka e ngjashme. Ajo femër ishte e zgjuar dhe Zahira ishte pothuajse e sigurt se, e vetme, ajo mund të udhëhiqte mijëra në luftë dhe ta fitonte atë. Arsyeja pse kam ardhur këtu nuk ishte sepse princesha ishte e sëmurë, Zahira ndjeu se tani ishte momenti të shpjegonte disa gjëra. Kam ardhur sepse vetë mbreti ka torturuar dhe vrarë prindërit e mi. Jam këtu për hakmarrje.

Ishte mirë të thoshte të vërtetën për një herë. Për herë të parë, Zahira ndjeu se ishte më mirë të tregonte të vërtetën sesa të gënjente. Që nga çasti kur kishte shkelur në Solari, ajo kishte gënjyer pothuajse për gjithçka. Madje u kishte gënjyer edhe për magjinë e saj. Sigurisht, shumë gjëra ishin të sinqerta dhe të vërteta, por ajo as nuk mund t'i numëronte herët sa kishte gënjyer ditët e fundit. Prandaj jam këtu. Jam këtu për hakmarrje. Doja të hakmerresha për nënën time dhe vetëm së fundmi kam mësuar se ishte mbreti ai që kishte gjakun në duar, ishte Hazel ajo që foli.

Saheri filloi të qeshte. Të katër femrat e panë njëra-tjetrën.

- Pra, të gjitha kemi ardhur për hakmarrje? - Sytë i mbusheshin me lot nga e qeshura. Pastaj Zahira pa Hazelin dhe Azarën; shumë shpejt po qeshnin të gjitha. E qeshura nisi me një tingull të gëzuar dhe u shndërrua në një të qeshur të hidhur, me vetëdijen e arsyes pse ndodheshin aty. Më pas e qeshura u shua dhe ajri u mbush me një heshtje të rëndë, të ngarkuar me tension.

- Ne do ta fitojmë këtë luftë, - tha Zahira qetë. Zahira e gjeti veten duke kërcyer në dhomën e saj. Po përpiquej të krijonte një koreografi, ndërsa murmuriste një melodi të njohur lunariane.

Ishte kënga që gjyshja e saj e kishte murmuritur qindra herë. Asaj i dukej gjithmonë e magjepsur kur gjyshja e këndonte, apo kur shqiptonte fjalët e lashta lunariane teksa këndonte. Melodia që Zahira murmuriste ishte e hijshme; tingujt thureshin në një harmoni që pasqyronte rrjedhën e natyrës. Murmuritja e saj ishte e rrallë, duke i lënë heshtjes hapësirë të marrë frymë mes tingujve. Ajo ra në ritëm me melodinë e njohur; trupi i saj lëvizte butë, si rëra në netët e ftohta të shkretëtirës së yjeve. Lëvizte ashtu siç e ndiente të drejtë. Rehatshëm, Zahira kërcente në dhomën e saj, derisa pa e kuptuar doli nga zona e rehatisë, duke i bërë lëvizjet më të mprehta. Ajo imagjinoi për kë donte të kërcente; imagjinoi se po kërcente në dasmën e saj, me bashkëshortin që e shikonte.

Lumturia dhe një ndjenjë që e bënte të mallëngjehej për diçka që nuk e njihte, e pushtuan. Zahira ndaloi së kërcyeri, hapi sytë dhe u ndje e trullosur, prandaj u ul në shtrat. Nuk ndodhte shpesh që t'i linte mendimet të enden kaq shumë. Nuk kishte menduar kurrë për martesë, as për gjithë këtë punë me vallëzimin; por që kur kishte takuar Arkanin, mendimet i silleshin rrotull. Nuk ishte e sigurt nëse ishte thjeshtë sepse i duhej një vallëzim, apo sepse vërtet donte t'i bënte përshtypje një princi. Ajo nuk kishte ardhur për një princ, por dëshironte që njëri prej tyre ta shikonte, të

kishte sy vetëm për të. Ajo e njihte dashurinë, e dinte si ndiheshë kur të donte një shoqe, një nënë, një baba, por nuk e dinte si ishte të të donte një mashkull. Një mashkull që do të hiqte dorë nga gjithçka, që do të linte gjithçka pas për dashurinë e vetme e të vërtetë. Donte ta dinte si ndihej kjo; donte të dinte si ndiheshin puthjet e buta, si tingëllonin fjalët e ëmbla të pohimit në netët e errëta e të ftohta.

Donte ta dinte gjithçka. Kishte frikë, por prapë donte ta dinte gjithçka. Por mbi të gjitha, donte të dinte nëse dashuria ia vlente vërtet të lije gjithçka pas, nëse dashuria mjaftonte për ta bërë të lumtur. Zahira tundi kokën. Ishte vetëm nëntëmbëdhjetë vjeçe, për hir të perëndive. Nuk i duhej një martesë, nuk i duhej një mashkull dhe as dashuria, sado që e dëshironte. Kishte mbijetuar pa dashurinë e një mashkulli për kaq vite; mund të mbijetonte edhe disa të tjera. Por Zahira ndihej e qetë. Më në fund kishte aleatët që i duheshin; tani mund t'u besonte atyre femrave, duke ditur se kishin të njëjtat qëllime. Mund t'u besonte madje edhe dy princave, nëse fjalët e Azarës ishin të vërteta.

Zahira u ngrit përsëri. Donte të bënte një dush dhe pastaj ndoshta të flinte pak. Kështu, u drejtua nga dhoma e larjes dhe lëshoi një britmë të befasuar kur pa kryeshtrigën duke qëndruar pranë dritares. Nuk e dinte çfarë e kishte shtyrë Merikhin të shfaqej ashtu. A jam kaq e vështirë për t'u parë? Tha ajo. Shumë, u përgjigj Zahira, duke marrë frymë thellë. Pasi u mblodh, qëndroi më drejt.

Çfarë do?

Ke folur së fundmi me Hazelin?

Zahira ishte e lodhur, e lodhur nga këto shtriga që gjithmonë flisin për Hazelin, sikur ajo, një femër që as nuk ishte mbretërore, ta kishte gjithmonë mundësinë të fliste me Hazelin kur të donte. Mundësinë e kishte, por gjithsesi ishte e lodhur nga kryeshtrigat.

Dëgjo, Merikh, tha Zahira. Jam e lodhur dhe betohem se nëse nuk largohesh nga dhoma ime në çastin tjetër, nuk do të dyshosh më kurrë se engjëjt ekzistojnë. Bëra një pyetje të thjeshtë. Përgjigju dhe do të iki. Gënjeshtare. Ju shtrigat gjithmonë shikoni thonjtë kur gënjeni. Prandaj po ta them për herë të fundit: largohu, ose do të dëshirosh të mos më kesh takuar kurrë. Zahira e dinte se kishte epërsi; e dinte se mund t’ia pushtonte mendjen lehtësisht dhe Merikhi e dinte këtë gjithashtu. Në çastin tjetër, shtriga u zhduk. Zahira psherëtiu dhe hapi ujin për të mbushur vaskën. Duhej të vendoste mbrojtje, mbrojtje kundër kryeshtrigave. Ngadalë dhe pa ngut, Zahira u zhvesh. E dinte se kryeshtriga mund ta bënte të vuante për atë që sapo kishte bërë, por nuk i interesonte aspak. E vetmja gjë që donte ishte një banjë relaksuese dhe një gjumë i mirë, mundësisht një gjumë, nga i cili të zgjohej të nesërmen në mëngjes.

Zahira hyri në vaskë; uji i nxehtë ia mbështolli trupin, duke bërë që i gjithë tensioni në muskuj t’i zhdukej. I gjithë tensioni i ditëve të fundit që i ishte mbledhur mbi shpatulla, as nuk e kishte vënë re sa e tendosur kishte qenë deri tani. Zahira mbylli sytë dhe nxori frymën. Ishte sikur gjithçka që e kishte stresuar

ishte zhdukur. Tani që kishte takuar ato femra që donin të njëjtën gjë, tani që më në fund nuk ishte më e vetme në këtë udhëtim. Vetëm tani e kuptoi se frika e kishte lënë, frika se nuk do të arrinte kurrë të hakmerrej për prindërit e saj. Sepse tani e dinte që ishte e mundur, që një ditë kjo do të ndodhte.

Një lot i rrëshqiti në faqe, pastaj një tjetër e një tjetër, derisa filloi të qante në vaskë. Ndihej kaq e lirë tani që kaq shumë gjëra ishin zgjidhur. Zahira e dinte se lotët e saj nuk ishin lot trishtimi; e dinte se ishin lot gëzimi. Pas banjës, u kthye në shtrat dhe veshi këmbishën e natës. Shpejt u fut nën batanije dhe ra në gjumë. Për çfarë do të ëndërronte vallë?

Zahira kishte fjetur vërtet deri në mëngjesin tjetër. Kur u zgjua, ndihej si një krijesë krejtësisht e re. Zakonisht, kur flinte tepër, e zgjonte një dhimbje koke e rëndë, por këtë herë u zgjua e çlodhur dhe pikërisht në kohë për të parë lindjen e diellit. Lindjet e diellit ishin të bukura; kështu kishte menduar gjithmonë Zahira. I pëlqente mënyra se si lindja e diellit tregonte se, edhe pas netëve më të errëta, më të stuhishme apo më të trishta, dielli ngrihej me premtimin e një fillimi të ri, me premtimin e dritës së ngrohtë për ta përqaftuar dhe çmuar.

Në fakt, asaj i pëlqenin më shumë lindjet e diellit sesa perëndimet. Sigurisht, shkrirja e diellit në natë ishte një pamje e bukur për t'u parë, por asgjë nuk ishte më e bukur se rrezet e para të dritës. Ngadalë, Zahira u ngrit nga shtrati dhe u vesh. Sot vendosi të vishte diçka që nuk e vishte shpesh; pavarësisht se ishte ngjyra e syve të saj, pothuajse kurrë nuk vishte jeshile. Por kohët e fundit

kishte filluar t'i pëlqente kjo ngjyrë, kishte diçka tek ajo që e bënte të ndihej rehat. Kështu, zgjodhi një fustan të thjeshtë jeshil, të cilin e kishte marrë vetëm dy ditë më parë. Nuk e dinte nëse fjala “blerë” ishte e duhura, sepse në të vërtetë e kishte mashtruar tregtarin duke e bërë të besonte se princi e kishte dërguar për të marrë fustane, ndaj ai ia kishte dhuruar. Ajo nuk kishte paguar me monedha argjendi apo ari - jo, kishte paguar me zgjuarsinë e fjalëve të saj. Sipas saj, ishte krejt në rregull ta quante blerje. Pasi u përgatit, Zahira doli nga dhoma e saj. Nuk shkoi në sallën e madhe; doli jashtë, në kopsht, për të parë lindjen e diellit. Atje vuri re Azarën duke vrapuar rreth e rrotull Solarisë. Zahira buzëqeshi me vete. Ajo femër ishte vërtet e lindur për të qenë ushtarë, madje më e mirë se çdo ushtar që Solaria kishte.

Zahira u ul në vendin ku kishte parë princin të ulej atë ditë; u ul pikërisht aty ku ai kishte ndenjur. I pëlqente fakti që, pavarësisht bibliotekës së lartë, ajo ende mund ta shihte lindjen e diellit. Teksa e vështronte, filloi sërish të murmuriste melodinë e gjyshes së saj. Kur të kthehej në Lunarë, do ta pyeste gjyshen se çfarë melodie ishte dhe nga vinte. Ajo buzëqeshi lehtë, mbylli sytë dhe u ul aty, ndërsa dielli ia ngrohte fytyrën. Megjithatë, ishte pak ftohtë, këtë duhej ta pranonte. Duhet të jesh duke u ngrirë, tha një zë. Zahira e ktheu menjëherë kokën kur dëgjoi Ishaanin. Ai hoqi xhaketen dhe ia vendosi mbi supe. Zahira buzëqeshi; sërish po i ofronte xhaketen e tij, por këtë herë ajo e pranoi. Sapo xhaketa iu vendos mbi supe, ndjeu ngrohtësinë t'ia mbështillte krahët dhe shpinën. Ajo që vuri re gjithashtu ishte aroma që xhaketa sillte me vete, livando dhe

sherebelë. Zahira e thithi thellë aromën, duke ia mbushur mushkëritë, ndërsa Ishaani u ul pranë saj.

Të lutem, këto ditë mos e lër kështjellën pa marrë diçka të ngrohtë me vete, tha ai me zë të butë, ndërsa edhe ai shikonte lindjen e diellit. Por po të merrja diçka me vete, ti nuk do të mund të më ofrosh xhaketën tënde, bëri shaka Zahira. Për fatin e saj, princi qeshi lehtë. Pse vjen këtu, princ? E pyeti ajo. Herën e fundit të gjeta këtu gjithashtu. Këtu është varrosur nëna ime, mbretëresha, u përgjigj ai. Ngadalë, Zahira e shikoi, por në fytyrën e tij nuk kishte dhimbje. Jo, kishte një qetësi që ajo rrallë e kishte parë në fytyrën e një princi. Zahira u çlodh.

Nëna jote... i pëlqenin lulet? - pyeti ajo. Nuk pata shumë kohë ta njihja, por po, kështu më kanë thënë. Thonë se nëse këput një lule, mund ta mbash përsëri pranë, tha ai. Zahira mendoi se ishte një thënie e bukur. Ngadalë këputi një lule blu dhe ia zgjati Ishaanit. Atëherë, mbaje përsëri pranë, buzëqeshi ajo. Ishaani e shikoi lulen, pastaj sytë e tij u takuan me të sajët. Një buzëqeshje e butë iu shfaq në buzë, teksa e pranoi lulen. Sapo e kapi, petalet e saj morën një ngjyrë rozë të lehtë, pothuajse të kuqërremtë.

Zahira u mahnit. Ishaani ia shkurtoi kërcellin lules dhe ia vendosi pas veshit. Këto lule janë të magjepsura. Një tjetër thënie thotë se, nëse ndryshojnë ngjyrë, mbretëresha duhet ta pëlqejë personin që e ka këputur lulen. Prandaj, kjo lule është e jotja. Zahira u trondit nga gjesti i butë i princit, por nuk tha asgjë. Donte ta shijonte këtë çast të rrallë me të, para se e gjithë mbretëria të zgjohej nga pushimi i natës. Nuk ishte në darkë, vuri re

ajo, pa zemërim, vetëm nga kureshtja. Dhe kërkoi falje për këtë, por Haeli më në fund ishte shëruar dhe më kishte marrë malli për vëllanë tim, tha ai. Më thuaj, a ke vëllezër apo motra? Zahira tundi kokën. Prindërit e mi nuk donin një tjetër... ose të paktën kështu më duket.

Nuk donte t'i tregonte se prindërit e saj kishin vdekur, por ideja e të pasurit një vëlla apo motër i dukej diçka që e dëshironte. Po, kishte Esmerayn, por ajo nuk ishte motra e saj nga gjaku, ishte motra e saj nga dashuria. Dhe Zahira nuk ankohej, por dëshironte dikë me të njëjtin gjak që rridhte në damarë.

Si Haeli dhe Ishaani, Dariusi dhe Rune, vëllezërit mbretërorë. Ajo donte atë që ata kishin: grindjet e vogla mes vëllezërve, dashurinë, shqetësimin dhe mbrojtjen që shumica e vëllezërve kanë. E di, ndonjëherë i vidhja diçka Dariusit dhe i thosha se ishte Rune ai që ia kishte vjedhur, tha Ishaani. Sytë e Zahiras u zgjeruan; e qeshura e pushtoi dhe lot i mbushën cepat e syve. Çdo herë shikoja Dariusi, gati të zihej me Runën, i cili ishte krejtësisht i pavetëdijshëm. I shkreti Rune kurrë nuk e mori vesh se vëllai i tij tetëvjeçar ishte ai që bënte prapësitë. Zahira nuk pushonte së qeshuri. Ndërsa qeshte, nuk e vuri re që Ishaani po e shikonte me një buzëqeshje të butë e të ndritshme.

Kur Zahira u qetësua pak, filloi të tregonte një histori të sajën. Lunar is quhet edhe mbretëria e engjëjve, kështu që gjyshja ime gjithmonë më tregonte histori për engjëjt. Një natë vendosa që doja të isha një engjëll dhe hyra në kuzhinat e kështjellës, sepse jetonim aty. Hapa

një thes mielli dhe e hodha të gjithin mbi vete, që të dukesh siç mendoja se duken engjëjt. Zahira qeshi lehtë. Të nesërmen në mëngjes, i tremba për vdekje prindërit e mi dhe mbretëreshën. Ishaani qeshte në heshtje. Lindja e diellit ishte harruar krejtësisht, teksa ata shikonin njëritjetrin dhe qeshnin për prapësinë e Zahiras. Kush është “nana”? - Pyeti Ishaani. Dhe pse jetonit në kështjellë?

“Nana” e quaj gjyshen time, buzëqeshi Zahira. Dhe jetonim në kështjellë sepse prindërit e mi ishin miq me familjen mbretërore të Lunarisit. Pastaj Ishaani këputi disa lule dhe nisi të thurte një kurorë prej tyre. Me miell apo jo, në sytë e mi ti je një engjëll, tha ai dhe ia vendosi kurorën në kokë. Zahira buzëqeshi butë ndaj gjestit dhe ndjeu veshët t’i nxeheshin. Me lulet mund të bësh shumë gjëra: të thurësh kurora të bukura si kjo, të bësh rroba nga petalet, të marrësh ngjyrat e tyre dhe të krijosh gjëra të mrekullueshme. Por me këto lule mund të bësh edhe shumë më tepër. Dariusi është eksperti, shtoi Ishaani.

Zahira bëri sikur u mahnit. Ti, princi i tretë që e do kaq shumë këtë vend, nuk qenke eksperti i luleve? Kurrë s’do ta kisha menduar. Duhet t’ua tregoj femrave të tjera këtë, bëri shaka ajo. Po ti, në çfarë je ekspert? Po, sikur të përgjigjesha: në magji? Tha Ishaani. Sytë e Zahiras u mbushën me habi dhe zëri i saj u ul. Por... babai yt?

Po, babai im, ai që nuk ka asnjë ide për dallimet mes aftësive dhe magjisë; ai që vret këdo që, sipas tij, ka magji në sy. E di, engjëll. E di, tha Ishaani. Zahira mbeti e tronditur. Azara kishte folur për princin Rune dhe për

një princ tjetër; cilin prej tyre, ajo nuk e dinte. Por a ishte e mundur që ai princ të ishte Ishaani? A ishte e mundur që Ishaani të ishte ai që donte ta shihte rënien e babait të tij, ashtu siç e dëshironte edhe Zahira? A ishte e mundur që Zahira po binte në dashuri me një mashkull që kishte të njëjtat qëllime si ajo?

Gjoksi i saj u mbush me një ngrohtësi të panjohur. Ajo nuk e njihte atë ndjenjë, nuk e dinte, çfarë ishte, çfarë duhej të nënkuptonte. Duket se je e tronditur. Pse? e pyeti Ishaani. Sepse po të them se kam njohuri për diçka për të cilën babai im do të më priste kokën? Sepse i njoh veprimet e babait tim?

Gjithçka që Zahira donte të bënte ishte të bërtiste “po” dhe t’i tregonte gjithçka që dinte, t’i fliste për planet që ajo dhe të tjerët po thurnin. Por nuk ishte e sigurt. Ende nuk e dinte nëse mund t’i besonte. Zahira pohoi në heshtje. Ishaani këputi një tjetër lule, duke ia shkëputur petalet një nga një. Nëse babai im do ta humbasë kurorën, kjo do të ndodhë nga gjaku i tij, jo nga Rune, jo nga Dariusi, jo nga Haeli, sidomos jo nga Haeli dhe as unë nuk dua ta shoh atë në fron. Por nuk duhet të flasim për këto gjëra në publik, jo kur sytë dhe veshët janë kudo. Sado që ai e urren të ashtuquajturën magji, gjithmonë do të ketë përdorues aftësish që punojnë për të, tha Ishaani. Le ta ndalim këtu këtë bisedë dhe ta vazhdojmë gjatë Korrjes së Madhe. Mes qindra njerëzve je më e sigurt sesa vetëm me dikë që do. Mbaje mend këtë, engjëll.

Zahira e pa Ishaanin teksa u ngrit. Para se ajo të mund t’ia kthejë xhaketen, ai u largua drejt kështjellës.

Zahira mbeti ulur, me xhaketën e tij të hedhur mbi supe. Do ta mbante deri në Korrjen e Madhe; atëherë kishte shumë gjasa që të fliste përsëri me të. Sigurisht, mund të fliste me të edhe në tryezën e madhe, por asgjë nuk krahasohej me të folurit vetëm, në qetësi, pa dhjetëra palë sy femrash që i vështronin. Pas pak, Zahira u ngrit edhe ajo dhe u drejtua nga dhoma e saj për të lënë kurorën me lule, lulen pas veshit dhe xhaketën e Ishaanit.

Kur arriti në dhomë, Zahira e vështroi me kujdes kurorën e luleve. Ajo dukej disi e magjepsur dhe Zahira shpresonte fort që të ishte kështu, sepse nuk donte ta humbiste dhe as nuk donte që lulet të vyshkeshin.

Kapitulli tridhjetë e një

Dariusi po vishej. Natën e kaluar kishte fjetur shumë pak, por ishte i lumtur, i lumtur që tani të gjithë vëllezërit e tij kishin pasur mundësinë të flisnin dhe ta takonin nënën e tyre. Ai hodhi sytë nga dritarja; dielli tashmë ishte ngritur dhe ndriçonte bukur mbi Solarien. Hapi dritaren dhe u përball me filladin e ftohtë të mëngjesit. Sapo ajri i freskët i preku kraharorin e zhveshur, Dariusi vendosi se do të vishte më shumë lesh. Me përtesë u drejtua nga rrobat e tij dhe mori një pulovër të ngrohtë prej leshi, me ngjyrën e Solarisë - ari.

Dariusi kurrë nuk kishte menduar se ari ishte ngjyra e tij; gjithmonë kishte menduar se i përkiste Haelit. Por kishte harruar se sa hijshëm dukej edhe vetë në atë ngjyrë mbretërore, ngjyra që e shpallte princin e tretë të Solarisë. Një titull që ai e përbuzte vërtet. Ai kaloi dorën nëpër flokë që të mos dukeshin krejt të shpupuritur; pavarësisht se e urrente titullin e tij, prapëseprapë duhej të dukej sipas tij. Dariusi mori një lule nga vazoja në dhomën e tij, një mendim shumëngjyrësh. Petalet e brishta dukej se mund të binin me një prekje të vetme.

“Mendo për mua.” Ishin fjalët që nëna e tij i kishte thënë se simbolizonte kjo lule. Ai nuk e kishte kuptuar kurrë kuptimin e tyre deri sa ajo vdiq; dhe që nga ajo ditë,

gjithçka që bënte ishte të mblidhte mendime, duke zbkuruar dhomën e tij me to. Ai donte të mendonte për të, donte t'i kujtohej ajo çdo ditë, sa herë që zgjohej dhe shihte lulet.

Disa ditë kjo e bënte të ndihej më mirë; ditë të tjera, lulet i jepnin dëshirën të zhdukej. Por sot, ai e pa lulen dhe buzëqeshi. E kishte përsëri, nënën e tij. Por e dinte gjithashtu se dashuria e nënës dhe e vëllezërve nuk ishte e mjaftueshme. Dukej sikur mjaftonte, por nuk ishte. Jo. Ai donte një dashuri të përkushtuar plotësisht ndaj tij. Donte dikë që ta donte dhe të dinte se ajo ishte e tija dhe vetëm e tija. Dhe kishte vërtet një femër në mendje. Nuk e dinte kur mendimi që ajo të ishte e tija kishte pushtuar mendjen e tij. Ishte kur e kishte parë përtej së saj të fortë, kur ajo kishte treguar se edhe ajo ishte një qenie e brishtë, njësoj si ai. Vetëm më vonë e kishte kuptuar se vërtet e donte atë për vete. Por nuk e dinte nëse mund ta bënte të tijën.

Ajo ishte e bukur në mënyra që ai nuk ishte.
Ajo ishte e mirë në mënyra që ai nuk ishte.
Ajo ishte e fortë në mënyra që ai nuk ishte.

Ai e dinte se nuk e meritonte dhe kurrë nuk do ta meritonte, por ajo ishte gjithçka që dëshironte këto ditë, sidomos tani që e dinte se ndanin të njëjtin mendim për sa i përkiste mbretit. Dariusi nuk ishte tipi i mashkullit që dinte si të sillej me një femër kur e dëshironte vërtet. Nuk kishte dashur kurrë dikë aq shumë sa atë, dhe tani nuk dinte si të vepronte. Do ta merrte shtruar. Do ta merrte ngadalë. Me hapa të vegjël, si të një fëmije. Nuk bënte kurrë keq t'i merrje gjërat ngadalë. Kështu që do të

fillonte duke i dhuruar një lule, ndoshta ishte një fillim i mirë.

Dariusi pohoi me kokë dhe mori mendimin me vete. U drejtua nga salla e madhe, ku hyri i fundit. E mbante lulen mes gishtërinjve dhe, për çudi, tani ndihej nervoz. Kurrë nuk kishte qenë nervoz kur sillte femra në dhomën e tij, kurrë nuk ishte ndjerë nervoz kur u jepte puthje, komplimente apo kur u mbante flokët pranë vetes. Por tani, tani që po bënte këtë gjest të vogël, këtë dhuratë të thjeshtë, një lule kishte frikë dhe ndihej nervoz. Duart i djersinin pak.

U ul në karrigen e tij dhe, duke u përpjekur të lironte pulovrën, uli sytë nga pjata. E urrente sa e ngrohtë i dukej papritur pëlhura. Sa e parehatshme ishte bërë leshi, zakonisht aq komod. Ai vendosi se nuk do të vishte më kurrë lesh, këtë e dinte me siguri. Dariusi ende nuk e kishte ngritur mjekrën për ta parë atë apo vëllezërit e tij. Ndihej i dobët dhe nervoz. Ngadalë ngriti kokën; sytë e tij u ndeshën me ata sy gri. Një dridhje i përshkoi shtyllën kurrizore. Gëlltiti fort dhe mollëza e Adamit iu lëviz dukshëm. Fshiu njëërën dorë të djersitur pas pantallonave, pastaj mori lulen me atë dorë për t'i tharë tjetrën. Pastaj ia zgjati lulen asaj. Azara e shikoi; sytë i ishin mbushur me hutim, ndërsa princi ia ofronte lulen. Një dhuratë e vogël, tha Dariusi, me zë të ngjirur dhe të prerë nga fryma.

Ai e pa Azarën teksa e merrte lulen; shikimi i saj rrëshqiti nga lulja te ai. Po më dhuron një mendim? vetulla iu ngrit me dyshim. Dariusi pohoi me kokë. Po.

Do të doja të vishje një fustan në ngjyrën e saj. Do të të rrinte mrekullisht.

Ai u përpoq të sillte një nga ato buzëqeshjet e tij të dredhura, që zakonisht i vinin natyrshëm, por këtë herë nuk ia doli. Përkundrazi, ndjeu nxehtësi t'i ngjitej qafës dhe kjo e bëri të ndihej keq. Kurrë nuk i kishte ndodhur kështu. Të paktën jo në këtë mënyrë. Herën e fundit kishte ndodhur kur kishte çuar për herë të parë një femër në dhomën e tij, vite më parë. Prandaj nuk e kuptonte këtë lloj të ri nxehtësie. Nuk e kuptonte pse një kompliment i thjeshtë dhe një gjest i vogël e bënin të skuqej si një fëmijë i vogël. Azara i ngushtoi sytë dhe e vendosi lulen poshtë. Të falënderoj shumë, princ, tha ajo. Dariusi vetëm pohoi në heshtje, i pasigurt çfarë duhej të thoshte. Nuk ishte i sigurt nëse asaj i kishte pëlqyer gjesti apo nëse e kishte parë si diçka të pavlerë.

Papritur, mendimi i saj për lulen i interesonte jashtëzakonisht shumë. Por nuk ishte vetëm mendimi për lulen që donte. Jo, Dariusi kuptoi se donte të dinte shumë më tepër për të. Donte të dinte cili ishte ushqimi i saj i preferuar, ngjyra e saj e preferuar, lulja, melodia, libri apo vendi i saj i preferuar. Donte t'i dinte të gjitha. Donte të dinte gjithçka për këtë femër, këtë femër që i dukej si një bekim, si një dritë për të. Pastaj e kuptoi se kishte mbajtur vështrimin e ngulur tek ajo. Shpejt i largoi sytë kur vuri re shikimin e saj pyetës. Hodhi sytë rreth tryezës; mbretëresha dukej mjaft e heshtur, ose ndoshta ishte thjesht e zënë duke ngrënë. Ndoshta Rune i kishte thënë gjëra që tani e shqetësonin. Femra lunariane që rrinte pranë Ishaanit kishte një kurorë të thurur me lule në kokë. Ai e dinte se ishte vepra e Ishaanit; duke

gjykuar nga mënyra se si Ishaani e shikonte, ishte e qartë se ndiente diçka të thellë për të.

Nëse ishte dashuri, nuk e dinte. Nuk mund ta dallonte diçka që vetë nuk e kishte ndjerë kurrë për një femër tjetër përveç nënës së tij. Por çfarëdo që ishte ajo ndjenjë në sytë e Ishaanit, e bëri Dariusin xheloz. Ishaani dukej i lumtur në një mënyrë që ai nuk e kishte parë kurrë më parë. Dariusi e donte edhe ai këtë ndjenjë. Ai uli kokën përsëri, sytë iu kthyen te pjata. Ushqimi dukej i shijshëm, por nuk kishte aspak oreks. Shpejt kuptoi se pas dy ditësh do të mbahej Nata e Përshtypjes. Nuk mund të mos pyeste veten se çfarë kishte përgatitur Azara. Mëngjesi kishte kaluar në një heshtje të parehatshme, gjë që e bëri Dariusin edhe më të lumtur kur më në fund doli nga salla, pavarësisht se nuk kishte prekur fare ushqimin.

Por kjo ndjenjë u zhduk kur u thirr nga i ati. Me përtesë, Dariusi u drejtua nga salla e fronit. Ajo tashmë po përgatitej për Natën e Përshtypjes, ndërsa i ati rrinte ulur në fron si mbreti i ligjshëm i Solarisë. Sa shumë e urrente Dariusi ta shihte babanë e tij mbi fron. Më thirrret? e nisi bisedën Dariusi. Nuk bëri asnjë përkulje respekti ndaj të atit; ai nuk kishte asnjë respekt për mashkullin përpara tij. I ati i dha një pohim mosmiratues. Ai e vështroi të birin; Dariusi tashmë e priste gjykimin. E dinte se i ati do t'ia vinte në dukje flokët paksa të çrregullt, e dinte se do t'ia përmendte rrathët e errët nën sy. Dua të di më shumë për atë femër mbi të cilën ke hedhur sytë. E pashë teksa dilte nga dhoma jote një ditë më parë. Dariusi u tendos. Ai kishte pritur gjithçka, por jo këtë. Ishte krejtësisht i pavetëdijshëm që i ati e kishte

parë Azarën duke dalë nga dhoma e tij. Me sinqeritet, atë, edhe unë vetë dua të di më shumë për atë femër, tha Dariusi qetë.

Ai nuk gënjente që donte ta njihnte më shumë dhe, njëkohësisht, kjo e bënte të dukej sikur nuk kishte asnjë ide se kush ishte në të vërtetë Azara. Mbreti pohoi ngadalë me kokë. Pra, ende merr femra të rastit në dhomat e tua? E di, çfarë thonë për ty? Të quajnë lavire mashkull, dhe kjo reflektohet mbi Solarien. Prandaj po të kërkoj një gjë, djalë i padobishëm: gjej një femër me të cilën të qetësohesh. Mundësisht atë që doli nga dhoma jote. Si e kishte emrin? Azara, po, nëse nuk gabo.

Dariusi nuk u shqetësua për mënyrën si po fliste i ati për të. E vetmja gjë që i bëri përshtypje ishte fakti që ai e dinte emrin e Azarës dhe kjo mjaftonte për ta shqetësuar. Çfarë kërkon prej saj? - Zëri i Dariusit u bë i mprehtë. Mbreti qeshi. Kjo Azara vërtet të ka rrotulluar rreth gishtit të vogël, djalosh. Sa patetike. Sikur ti të mos kishe hequr dorë nga magjia për një femër, i shpërtheu Dariusit nga goja. Ai e kuptoi, çfarë kishte thënë vetëm pasi fjalët kishin dalë. Para se të mund t'i tërheqë, para se të mendonte më mirë. Ngadalë, Dariusi e detyroi veten ta shikonte të atin në sy.

I ati po vlonte nga zemërimi. Kush ta tha këtë, o egërsirë e ndyrë?

Dariusi nuk u tremb kur i ati urdhëroi shërbëtorët të dilnin nga salla e fronit. Nuk u tremb as kur dyert e mëdha u mbyllën dhe ai mbeti vetëm me të atin dhe

rojat. Nuk kishte frikë, sepse Dariusi kishte marrë mjaft rrahje për t'i parashikuar lëvizjet e të atit. Megjithatë, ai kurrë nuk kishte luftuar mbrapsht dhe as sot nuk do ta bënte. Ai priti që shpina e dorës së të atit t'i binte në faqe. Dhe ashtu ndodhi. Goditja e hodhi në dysheme. Ai ndjeu shijen e gjakut në gojë kur ngriti sytë nga i ati, i cili e kapi për jakë dhe e ngriti pak, vetëm për t'ia përplasur grushtin drejt e në fytyrë. Dariusi dëgjoi një kërcitje dhe gjaku i rridhte nga hunda. Përsëri, hunda e tij ishte thyer nga i ati. Sa herë kishte ndodhur kjo deri tani, Dariusi nuk e dinte. Kishte kohë që kishte reshtur së numëruari. Copë muti e ndyrë, pështyu i ati. Një tjetër grusht iu përplas në fytyrë, këtë herë në nofull. Dariusi e nguli vështtrimin tek i ati, duke detyruar një buzëqeshje të dhimbshme, të përlyer me gjak. Pisllek si ti. Kam gjakun tënd në vena. E dinte mirë se ishte marrëzi t'i thoshte ato fjalë, por donte ta provokonte. I ati e lëshoi jakën e tij. Atë çast, këmba e mbretit u përplas fort në barkun e Dariusit, përsëri e përsëri.

Dymbëdhjetë herë. Qepallat e Dariusit u bënë të rënda, ndërsa merrte frymë me vështirësi. Dhe për ta përkeqësuar edhe më shumë, mbreti vendosi çizmen mbi kraharorin e tij dhe shtypi. Dariusi mezi merrte frymë. Madhëri, kemi mysafirë nga mbretëri të rëndësishme dhe duhet ta pastrojmë sallën. Nuk dua t'ju ndaloj, por tani dyshemeja është e mbuluar me gjak, tha një zë. Dariusi e dinte se ishte Navini. E njihte shumë mirë atë zë. Me një hungërimë të bezdisur, mbreti e hoqi çizmen nga kraharori i Dariusit dhe u ul përsëri në fron. Dariusi u përpoq ngadalë të ngrihej. Ia doli të dilte nga salla e fronit, por sapo doli, u shemb përtokë. U përpoq të merrte frymë thellë, por i dhembte. Mushkëritë i digjnin

sa herë që përpiqej të merrte frymë. Frymëmarrja i vinte me gulçime të shkurtra, të pafuqishme.

Dhe, si një rreze drite, Azara po vinte drejt tij. Ai nuk dëgjonte çfarë po thoshte ajo; e vetmja gjë që dëgjonte ishte zhurma e pandërprerë në veshë. Por pa shikimin e saj të shqetësuar. Kështu, ngadalë, Dariusi buzëqeshi, duke i dhuruar Azarës një buzëqeshje të përgjakur. Dariusi kishte qenë gjithmonë i zoti në leximin e qenieve; gjithmonë e dinte lëvizjen e radhës. Por këtë shuplakë nuk e priti dhe as e pa të vinte.

Kurrë nuk kishte menduar se duart e një femre, ato duar të bukura e të buta mund të sillnin kaq shumë dhimbje. Por, në të vërtetë, nuk i interesonte aspak. Ajo kishte zgjedhur t'i vendoste ato duar mbi të, prandaj ai buzëqeshi sërish. A ta kam thënë tashmë sa mahnitëse dukesh sot?

Darius, një ditë do të të vras vërtet, dëgjoi ai. Ishin fjalët e fundit që dëgjoi, para se sytë t'i mbylleshin dhe bota e tij të zhytej në errësi. Azara nuk mund ta besonte që kishte përfunduar sërish në dhomën e Dariusit këtë herë, sepse pesë roje e kishin sjellë aty me zor. Ajo ishte tronditur kur pa se pesë roje mezi kishin arritur ta sillnin në dhomën e tij. Sapo e lanë aty, Azara mbylli derën dhe u kthye nga Dariusi, i cili qëndronte shtrirë në shtrat. Ajo i hodhi një vështrim trupit të tij dhe pa gjak në anën e këmbës që kishte veshur. Azara psherëtiu dhe iu afrua shtratit, duke e ngritur ngadalë copën e pëlhurës. Sytë iu zgjeruan kur pa mavijosjen e errët në anë. Sa herë e kishin goditur? Sa fort duhej të ishte goditur që të rridhte gjak?

Një shqetësim i vërtetë ia pushtoi mendjen. Ngadalë ia hoqi krejt këmishën, duke ia nxjerrë mbi kokë. Një ofshamë e fortë i doli nga buzët kur e pa trupin e tij të zhveshur. Gjithmonë i kishte vënë re supet e tij të gjera, por kurrë nuk do ta kishte menduar se gjithë ai muskul fshihej nën rroba. Krahator i skalitur, krahë të fuqishëm, barku po aq muskuloz sa krahët. Pastaj vëmendja e saj u ndal te boja që fillonte nga fyti i tij: një dragua i madh në qafë zbriste drejt krahatorit, ku krahët e tij shndërroheshin dhe zbeheshin në lule. Trëndafila me gjemba zbukuronin trupin e tij, ndërsa aty ku ndodhej mavijosja e errët ishte tatuazhuar një margaritar, gjë që ajo nuk e kuptonte. Azara kishte shumë njohuri për lulet, falë prindërve të saj që i përdornin për të bërë ilaçe.

Ajo e dinte mirë se margaritarët simbolizonin bukurinë dhe pafajësinë. Bukurinë e kuptonte, por jo pafajësinë. Pse Dariusi, princi që kishte pasur kaq shumë femra, kishte të tatuazhuar një lule që simbolizonte pafajësinë mbi brinjë?

Kjo e goditi Azarën si një grusht në stomak. Margaritarët ishin lule të përkryera, lule që mbanin përsosmëri dhe hir. Ndoshta kjo ishte ajo që ai dëshironte. Përsosmërinë. Ndoshta Dariusi donte të ishte i përkryer. Por çfarë qenieje në Ichor ishte e përkryer?

Papritur, Azara u ndje fajtore që e kishte goditur me shuplakë. Ajo futi dorën në xhepin e fustanit të saj, fatmirësisht, gjithmonë mbante me vete një pomadë. Shpejt kishte kuptuar se do t'i duhej në momentet më të papritura, si ky. Me butësi, ajo e aplikoi pomadën mbi mavijosje. Të pëlqen të më prekësh? tha Dariusi. Azara

gati u hodh përpjetë kur dëgjoi zërin e tij. Jo, princ arrogant. Po kujdesem për ty, sepse duket se ti vetë nuk je në gjendje ta bësh këtë, u vrenjt ajo, ndërsa vazhdonte t'i lyente plagën. Tani që ai ishte zgjuar, ajo mund ta pyeste për tatuazhin dhe kuptimin e tij, apo për atë që kishte ndodhur. Por kur i hodhi sytë fytyrës së tij, heshti. Ai kishte dhimbje dhe ishte thellë në mendime. Dukej se nuk ishte dhimbja ajo që e mundonte, por diçka tjetër. Azara e kuptoi se i ati i tij duhej të ishte shkaku i kësaj gjendjeje. Kurioziteti kishte qenë gjithmonë armiku më i madh i Azarës, por këtë herë ajo nuk foli. Princ apo jo, i marrë apo jo, ai kishte nevojë për pushim, dhe pyetjet nuk do t'ia jepnin atë që i duhej. Brinjët mund t'i kesh të thyera, hunda është e thyer, tha ajo. Do ta lë pomadën këtu. Përdore për brinjët dhe buzën, do të ndihmojë. Mos lëviz shumë dhe pusho. Do t'i them një shëruesi të vijë të të shohë.

Pa i lënë hapësirë Dariusit të fliste, Azara doli nga dhoma. Teksa po dilte, vuri re mendimet në vazon e dhomës së tij.

Mendo për mua!

Tani, ajo me siguri do ta bënte. Shpejt u largua nga dhoma dhe i tha një roje se princi kishte nevojë për një shërues. Pastaj Azara doli nga ambientet mbretërore. Donte të vizitonte shtëpinë e prindërve të saj, ndoshta ishte e pamend, por donte ta bënte. Donte të shihte vendin ku ishte rritur, ku kishte jetuar pjesën më të madhe të jetës, ku kishte mësuar kaq shumë, edhe pse tani kuptonte se nuk kishte mësuar mjaftueshëm. Teksa po ecte drejt shtëpisë, u ndal papritur nga Saheri. Ajo dukej e shqetësuar, gjë që e habiti Azarën, sepse Saheri

kishte qenë gjithmonë një femër e patrembur, që kurrë nuk tregonte frikë, e aq më pak shqetësim. Para se Azara të fliste, Saheri i kapì dorën dhe e tërhoqi me vete. Azara e kuptoi shpejt se Saheri po e çonte drejt statujave. Saheri ecte shumë shpejt, aq shpejt sa Azara u pengua disa herë, derisa arriti të mbante hapin me vajzën e rërës. Kur mbërritën te statujat, Saheri nuk foli. Ajo i ngriti mëngët, duke zbuluar një plagë që shënonte lëkurën e saj të artë. Të lutem, më thuaj që di për lidhjet e gjakut mes llojit tonë, tha ajo. Azara e shikoi plagën. Ajo e dinte mirë për lidhjet e gjakut se përzierja e gjakut mes dy qenieve të të njëjtit lloj mund të sillte vdekjen ose t'i lidhte përjetë.

Kush është? - Pyeti Azara.

Haeli. Tani që është zgjuar... nuk e di çfarë duhet të bëj. Po sikur ta ndiejë? Po sikur ta dijë? Ne duam ta vrasim babanë e tij. Në Tophet, do ta vrisja të gjithë familjen mbretërore po të mundesha, tha Saheri, duke kaluar dorën nëpër flokët e zinj. Azara nuk e kuptonte si ishte e mundur që Saheri të ishte e lidhur me Haelin dhe ai të mos e dinte. Diçka duhej të kishte ndodhur. Dhe sikur vështrimi i Azarës ta kishte shprehur këtë, Saheri vazhdoi: Arsyeja pse Haeli mungoi kaq gjatë ishte se egërsirat gati e kapën. Donin ta përdornin për ritualet e tyre. E shpëtova sepse e kisha ndjekur... por gjatë kësaj, disi, gjaku im u përzie me të tijin. As vetë nuk e di si ndodhi. Çfarë duhet të bëj nëse ai e merr vesh? Nuk mund ta prish lidhjen. Do të jemi të lidhur përgjithmonë. Nëse vdes njëri, vdes edhe tjetri.

Azara kurrë nuk do ta kishte menduar se Saheri do të shpëtonte një princ, e aq më pak një që nuk kishte dashur kurrë ta shpëtonte. Kjo la vetëm një pyetje pa përgjigje:

Pse e ndihmoi? Por Azara e la mënjanë kureshtjen. Nuk ka arsye për panik, tha fillimisht, edhe pse nuk ndihmoi shumë. Më beso, ai nuk do ta dijë për këtë lidhje... të paktën jo derisa njëri prej jush ta gjejë lidhjen. Sapo e tha, Azara e kuptoi se kishte gabuar, sepse sytë e Saherit u zgjeruan. Ta gjejë lidhjen...? Pyeti ajo me zë të pasigurt. Ta gjejë lidhjen, e sqaroi Azara. Kjo ndodh kur njëri prej jush ndien lidhjen e fortë, që zakonisht vjen për arsye të ndryshme. Më e zakonshme është dashuria. Ajo u përpoq të tingëllonte sarkastike. Sado joshëse që je, vajzë e bukur e rërës, ai nuk do të bjerë në dashuri me ty.

Saheri buzëqeshi lehtë, por buzëqeshja nuk i arriti sytë. Më lëndove, bukuri solare, tha Saheri. Azara qeshi, por shpejt e qeshura u shua. Ajo vendosi dorën mbi shpatullën e Saherit dhe foli me një ton më të butë: Më beso, gjithçka do të shkojë mirë. Le ta harrojmë këtë për një çast dhe të përqendrohemi te vrasja e bastardit që rri ulur në fron. Sytë e Azarës ndriçonin me një zjarr të rrallë, ndërsa fliste. Saheri e pa drejt e në sy dhe pohoi fort me kokë. Ta shohim kokën e tij në një pjatë argjendi. Azara buzëqeshi e kënaqur. Tani, më trego çfarë ke ndër mend për Natën e Përshtypjes? Pyeti ajo, teksa nisën të ktheheshin drejt oborrit të brendshëm. Ata ecën bashkë nëpër Solarie dhe për herë të parë, Azara ndjeu sikur kishte fituar vërtet një mikeshë, një mikeshë me të cilën mund të ndante sekretet më të thella dhe dëshirat më të mëdha. Sidomos dëshirat femërore, si fustanet e bukura,

respektin e meshkujve apo një botë ku ekzistonin vetëm femra. Azara dhe Saheri binin dakord se, po të sundonin femrat, nuk do të kishte luftëra apo pabarazi. Azara nuk e kuptonte pse femrat shiheshin si qenie më të ulëta, kur ishin po aq të afta, madje shpeshherë edhe më të mira në të njëjtat gjëra që meshkujt bënin për të jetuar. Kishte kaq shumë gjëra që një femër i bënte më mirë se një mashkull.

Dhe Azara besonte se sundimi ishte një prej tyre. Hazela, për shembull, ishte një mbretëreshë e shkëlqyer, diçka që mbreti i Solarisë nuk do ta arrinte kurrë. Pastaj ishte mbretëresha lunariane, e barabartë me bashkëshortin e saj, por që e udhëhiqte Lunarisin e vetme, sepse ai i mungonte aftësia udhëheqëse që ajo kishte. Femrat kishin duar të buta që meshkujt nuk do t'i kishin kurrë. Asnjë mashkull nuk mund të ishte shërues aq i mirë sa një femër. Dhe nëse një femër kishte nevojë për duar të forta, ajo i fitonte edhe ato. Në këtë aspekt, Azara e shihte veten. Po, Azara ishte një femër që gjithmonë kishte dashur të ishte e butë dhe e qetë, por kjo nuk ishte ajo që ishte. Ajo ishte e zëshme, që mbronte veten dhe nuk kishte frikë nga pak gjak në duar. Ajo vetë mund të mposhte shumicën e rojave dhe pse?

Sepse rojet meshkuj nuk kishin pasur kurrë nevojë të luftonin për njohje, ashtu siç kishte bërë ajo dhe shumë femra të tjera. Prandaj ajo nuk ishte dembele si shumë meshkuj të tjerë. Ajo e kishte kuptuar shpejt se, nëse donte të ishte më e mirë se armiku i saj, duhej t'i përkushtohej plotësisht asaj që bënte, edhe nëse kjo nënkuptonte të hiqte dorë nga ajo që dëshironte.

Sepse nuk kishte asgjë që Azara e urrente më shumë sesa të shihej si diçka më e ulët për shkak të gjinisë së saj, për shkak të asaj se si kishte lindur. Azara do t'i tregonte Ichorit se ajo, si femër, ishte më se e aftë. Se ajo, si femër, nuk do të kishte frikë t'u dilte përballë meshkujve. Dhe ajo shpresonte fort që kjo të frymëzonte shumë femra të tjera të bënin të njëjtën gjë, të largoheshin nga martesat abuzive ku shumë prej tyre mbeteshin vetëm nga frika e një jete në varfëri, e një jete pa status. Por çfarë vlere kishte statusi, kur ato nuk mund të flisnin?

Azara pyeste veten: a do të ishte e lumtur të ishte Zonja e një bashkëshorti, kur nuk i lejohej të shprehte mendimin e saj?

Me shumë gjasa, jo.

Azara e gjeti veten çuditërisht të qetë pranë Saherit. Nuk e kishte kuptuar sa afër zemrës i ishte afruar ajo femër deri tani - tani që po ecnin nëpër rrugët e arta të Solarisë, duke folur për të gjitha ato gjëra të bukura që i bënë femra. Për të gjitha ato gjëra që meshkujt kurrë nuk do t'i kuptonin. Duhet të vish në shkretëtirë me mua, tha Saheri. Ka një banjë ku lejohen vetëm femrat. Mban erë livando dhe trëndafila. Nëse ndonjë vend ka magji mbi vete, atëherë është ai. Ose ndoshta është mungesa e meshkujve që e bën të duket kaq magjik.

Azara do t'i mbante mend ato fjalë. Ajo patjetër do të shkonte atje me Saherin pas gjithçkaje.

Pas hakmarjes. Atëherë unë do të të çoj në një vend po aq magjik në Solari, tha Azara. E pabesueshme që ekziston një vend i tillë këtu, apo jo? Azara u kthye dhe e drejtoi Saherin sërish drejt statujave, pastaj mori djathtas,

përtej statujave të Aizelit dhe Caelumit. Para tyre u shfaq një pyll. Prindërit e mi gjithmonë më thoshin se ky vend është i magjepsur dhe se nuk duhet të hyja kurrë në të. Nuk e kuptoja pse, sepse vërtet është i magjepsur.

Pylli dukej i errët dhe jo shumë premtues. A duhet vërtet të hyjmë aty? pyeti Saheri. Azara vetëm pohoi me kokë dhe i kapi dorën. *Besomë*, dukeshin sikur thoshin sytë e saj. Saheri pohoi ngadalë. Ajo ishte ende e pasigurt, trupi i saj i tendosur dhe gati për t'u mbrojtur, por kjo nuk e ndali Azarën. Ngadalë, ajo e tërhoqi Saherin brenda pyllit. Kaluan disa pemë të errëta që u zhdukën sa më thellë hynin. Bari nën këmbët e tyre ishte një jeshile e ndritshme, thuajse e ngjrenshme. Pemët tani ishin të mbuluara me lule rozë, petalet e të cilave binin butë mbi tokë në një ritëm të qetë, sa herë që era e lehtë i prekte.

Në mes, e rrethuar nga pemët në lulëzim, ndodhej një pellg. Uji i tij dukej blu i shkëlqyer. Azara e pa Saherin, sytë e saj u zgjeruan dhe buzët iu hapën nga habia. Azara e kuptoi atë reagim; ishte i njëjti që kishte pasur edhe vetë herën e parë që kishte zbuluar këtë vend. Do të notojmë? - Tha Azara. Saheri donte të thoshte jo, Azara e vuri re këtë, por kjo nuk e ndali. Ajo hoqi çizmet dhe fustanin. Shpejt qëndroi me rrobat e brendshme mbi barin e butë dhe hyri në pellg.

Hajde, tha ajo.

Azara e vështroi Saherin; pasiguria ishte e dukshme në sytë e saj. Por edhe ajo hoqi çizmet dhe fustanin. Atëherë

Azara vuri re kamën e lidhur në kofshën e saj dhe qeshi lehtë. Nuk erdhe për të më vrarë, apo jo?

Saheri qeshi dhe tundi kokën, duke e hequr kamën. Pastaj hyri ngadalë në ujë. Si ka mundësi që nuk më the se uji ishte kaq i ngrohtë? - Tha ajo. Azara ngriti supet. Duhej ta provojë vetë. E zbulova gjatë vrapimeve të mëngjesit. Nëna ime fliste gjithmonë për të, por kurrë nuk më tregoi ku ndodhej. Saheri dëgjoi me kujdes. Kur hoqe fustanin, pashë kamën e tatuazhuar në kofshën tënde. Çfarë do të thotë? pyeti ajo. Do të më tregosh çfarë do të thotë tatuazhi yt, nëse të tregoj për timin? tha Azara. Saheri pohoi me kokë dhe Azara filloi:

Kama më kujton vdekjen e prindërve të mi. E bëra sapo ika në lagjet e varfra. Çdo mëngjes e shihja dhe betohesha se një ditë do të hakmerresha. Kjo është domethënia e saj: hakmarrja. Në fytirën e Saherit u shfaq një shprehje respekti. Tani më trego për të tutat. Çfarë domethënie kanë kafka në shpatullën tënde dhe gjarpri në shpinë?

Azara notoi rreth Saherit për të parë gjarpurin në shpinën e saj. Një mik... dikush që më mori nën kujdes pas asaj që u ndodhi prindërve të mi. Ai gjithmonë thoshte se isha e zgjuar si gjarpër dhe se lëvizja trupin me butësi, pa asnjë përpjekje. Kështu që e desha atë tatuazh në shpinë. Më shtyu të bëja diçka me jetën time.

Dhe kafka... për të nuk jam e sigurt. Kur prindërit e mi po masakroheshin, u fsheha në një vend të quajtur Kafka e Madhe. Ndërsa u fsheha aty, ajo u shfaq në shpatullën time. Mendoj se është diçka si një shenjë, tha Saheri duke ngritur supet. Shenjë apo jo, mendoj se të shkon

shumë, tha Azara. Të dyja shikonin ujin blu që shkëlqente, ndërsa petalet rozë binin ngadalë mbi sipërfaqe. Të dyja u çlodhën. E gjithë tensioni u largua nga trupat e tyre. Uji ishte i ngrohtë dhe qetësues, mjaftueshëm për t'i bërë të harronin të gjitha shqetësimet jashtë këtij pylli. Dukej sikur ishin në një botë tjetër, ku nuk fshihej asnjë e keqe, ku jetonte vetëm bukuria.

Azara mbylli sytë, por i hapi menjëherë kur u spërkat me ujë. Ajo pa Saherin që po qeshte. Azara mbushi duart me ujë të shkëlqyer dhe e spërkati Saherin. E qeshura e Saherit u shua për një çast, pastaj të dyja shpërthyen sërisht në të qeshura. Kjo ishte jeta që Azara dëshironte: lumturi dhe asgjë tjetër. Një jetë ku askush nuk e urdhëronte, ku nuk duhej të luftonte për lumturinë e saj. Kaq kërkonte. Ishte një kërkesë kaq e thjeshtë, e megjithatë dukej sikur askush nuk mund t'ia jepte. Duhej të ma kishte treguar këtë vend më herët, tha Saheri. Nuk më pëlqen t'i ndaj thesaret e mia, por çfarë të them... ti je e veçantë për mua, tha Azara me një buzëqeshje të butë. Saheri ia ktheu buzëqeshjen. Së shpejti, të dyja dolën nga uji, megjithëse nuk ishin të lagura. Edhe pse i kishin spërkatur flokët e njëra-tjetrës, flokët ishin të thatë, trupat po ashtu, madje edhe rrobat e brendshme.

E vetmja gjë që pellgu u kishte dhënë ishte shkëlqimi i tij. Trupat e tyre tani ndriçonin bukur dhe flokët dukeshin sikur mbanin yje. Azara e vështroi Saherin teksa ajo e kuptoi këtë magji të re dhe gjëja e parë që bëri ishte të zhyste fustanin në ujë. Azara qeshi lehtë, jo sepse ishte marrëzi, por sepse femra ishte e zgjuar. Kur Saheri e nxori fustanin nga uji, ai shkëlqente,

dukej i magjepsur. Dhe më e bukura ishte se nuk ishte aspak i lagur.

Tani e di çfarë do të bëj me të gjithë fustanet e mi, tha Saheri. Pastaj Azara dhe Saheri u veshën dhe u kthyen në oborrin e brendshëm, duke tërhequr shumë shikime mbi vete. Azara nuk i fajësonte. Nuk ishte çdo ditë që solarianët shihnin yje që ecnin.

Kapitulli tridhjetë e dy

Ishaani nuk e kishte ditur se një bisedë e vetme do t'ia ndriçonte gjithë ditën. Mendja i kthehej vazhdimisht te biseda e tyre për magjinë dhe për të atin.

Nuk e kuptonte, Zahira po mbante diçka për vete. Çfarë ishte, nuk e dinte, por diçka thellë brenda tij i thoshte se ishte diçka jetike. Mund ta pyes shpirtin e saj. Ishaani u tendos nga zëri i lashtë. Ende nuk ishte mësuar me faktin që Corbini fliste kur t'i vinte ndër mend. Shpirtin e saj? Ajo ka dikë si ti? princi nuk mund të mos pyeste veten se çfarë kishte Zahira. Nuk jam i sigurt për këtë, princ. Ende nuk kam vënë re ndonjë magji që të rrezatojë prej saj. Ishaani nuk iu përgjigj korbit, edhe pse ndiente rëndesën e tij brenda vetes, një ndjesi e parehatshme, por duhej të mësohej me emocionet e Corbinit. Edhe pse nuk kishte kuptim për të, ai dhe Corbini ishin i njëjti qen. Këtë duhej ta pranonte dhe ta njihte. Mund ta pyesësh vëllanë tënd, Runen. Ai di diçka. Ishaani gati u hodh përpjetë nga zëri. Mendonte se Corbini do të heshtte për pak, por dukej se korbi kënaqej duke folur. Nuk e di, çfarë të them, nuk di si ta nis bisedën. Këtë mund ta bëj unë për ty.

Ishaani i mendoj fjalët e Corbinit dhe thjesht pohoi me kokë. E dinte se Corbini do ta ndiente miratimin, ndaj nuk u mundua t'i përgjigjej. Pastaj nisi të kërkonte Runen. Ku ishte ai princ, nuk e dinte. Por shpresonte fort që të mos ishte në dhomën e tij, sepse ngjitja e katërqind shkallëve nuk ishte diçka që Ishaani e pëlqente. Kështu që provoi fatin dhe nisi ta kërkonte gjeneralin. Filloi nga kuzhinat, pastaj shkoi në kopshte, te stallat, fushat e stërvitjes dhe madje edhe në lagjet e varfra. Por nuk e gjeti askund. Më në fund, Ishaani u drejtua nga dhoma e Runës. U ndal përballë katërqind shkallëve. Me hezitim, nisi të ngjitej, hap pas hapi, dhe sa më lart shkonte, aq më rëndë i bëhej frymëmarrja. Zotat, sa shumë i urrente këto shkallë.

Çfarë kishte Rune me këto shkallë?

Ishaani vendosi se i duhej një pushim. Ishte patetike, vërtet nuk kishte arritur as tridhjetë hapa. I mjerë vdekatar, të duhet ndihmë? dëgjoi sërish zërin e Corbinit, përqeshës dhe sarkastik, gjë që vetëm sa e nxiti më shumë Ishaanin. Ai nisi të ecte sërish, më shpejt se më parë dhe ndoshta më budallallëkshëm, sepse nuk ia doli as për njëzet shkallë të tjera. Vërtet, shumë i mjerë qenke. Mbylle gojën, o korb i lashtë, u përgjigj Ishaani ashpër. Nëse Corbini do të qëndronte pranë tij, Ishaani me siguri do ta kishte goditur. Nuk i interesonte sa i vjetër, sa i fortë apo sa i ditur ishte korbi. Ndonjëherë, zemërimi ishte më i fortë se dija dhe mosha. Jo më i fortë se urtësia, e cila, meqë ra fjala, nuk është e njëjtë me dijen, zëri i Corbinit tingëllonte si i një profesori që ligjëronte. Mos u bëj kaq kokëfortë dhe më lër të të ndihmoj, djalë.

Ishaani psherëtiu dhe e la korbin ta pushtonte. Ndjeu unazën t'i ngrohej sërish, shikimi iu përmirësua, por pavarësisht nga kjo, nuk e kontrollonte trupin e tij. Nuk ishte më princi që po ngjitej me vrap në shkallë, por Corbini që përdorte trupin e tij për ta ndihmuar, ndërsa Ishaani vetëm shikonte.

Papritur, u gjend përballë derës së dhomës së Runës. Ishaani rifitoi kontrollin e trupit dhe, për habinë e tij, nuk po gulçonte dhe as po merrte frymë me vështirësi. Jo - merrte frymë qetë, sikur të kishte qenë ulur gjithë atë kohë. Por ajo që nuk i pëlqente ishte fakti se Corbini mund të merrte kontrollin dhe ai nuk mund të bënte asgjë, ndërsa korbi vepronte. Një ditë kjo do të ndryshojë. Duhet të më njohësh më mirë.

Ishaani nuk iu përgjigj korbit, por bëri një shënim mendor që ta takonte para natës, sapo të kthehej në dhomën e tij. Ngadalë, Ishaani hapi derën e dhomës së Runës, por u përball me një dhomë të rregullt dhe bosh. Asnjë shenjë e Runës. Megjithatë, në shtrat ndodhej një figurë dukej se flinte thellë. Ishaani u afrua me hapa të heshtur dhe pa vajzën e vogël, Idalinë. Ai e vështroi vajzën me flokë jeshilë të errët, që flinte paqësisht, duke shtrënguar fort një lodër prej pellushi. Ishte një pamje e ëmbël, siç Ishaani nuk e kishte parë kurrë. Pavarësisht gjithçkaje që po ndodhte në Solari, vajza flinte e qetë, sikur të mos kishte njohur kurrë frikën, sikur të mos i duhej të kishte frikë nga vdekja. Ndoshta sepse vërtet nuk i duhej të përballej me vdekjen. Ose ndoshta i ishte përballur, Ishaani nuk dinte shumë për të. Nuk ishte aq i afërt me të sa vëllai i tij më i madh.

Butë, Ishaani ia kaloi gishtin mbi faqe, pastaj u përkul dhe i puthi flokët. Vajza e shihte Runen si vëllanë e saj të madh; ajo i shihte Dariusin, Haelin dhe madje edhe vetë Ishaanin si vëllezërit e saj të mëdhenj. Prandaj, edhe ai do të thoshte gjithmonë se ajo ishte motra e tij e vogël.

Pastaj Ishaani u kthye dhe doli nga dhoma. Nëse Rune nuk ishte aty, atëherë ku ishte? Corbini mori sërish kontrollin dhe e zbriti poshtë për Ishaanin, ndërsa princi mendonte se ku tjetër mund të ishte vëllai i tij. E vetmja përgjigje që kishte kuptim ishte biblioteka. Rune duhej të ishte i fundit që do të takonte nënën e tyre; ai ishte gjithashtu më i madhi kur ajo kishte vdekur, ndajë kishte më shumë kujtime me të. Vdekja e saj e kishte goditur

më fort Runen, dhe Ishaani e kuptonte pse ai do të donte ta shihte sërish, edhe nëse kishin kaluar vetëm disa orë nga takimi i fundit.

Nëse ishte kështu, Ishaani do të ndalonte së kërkuari. Nëse Rune po fliste vërtet me nënën e tyre, ai nuk do ta prishte atë çast të fshehtë. Në vendin e Runës, as ai vetë nuk do të donte të shqetësohej. Kështu, Ishaani vendosi të shkonte në kopsht. Corbini ishte diku në thellësinë e mendjes së tij, duke bërë vetëm zotat e dinë çfarë, sepse ishte jashtëzakonisht i heshtur. As emocionet e tij nuk ndiheshin. Ndoshta korbi kishte fjetur. Ngadalë, princi iu afrua liqenit të vogël dhe u ul nën pemën pranë tij. Mbylli sytë dhe mbështeti kokën pas trungut. Çasti i qetë u ndërpre shpejt nga hapa të zhurmshëm që po i afroreshin. Ishaani hapi sytë dhe ngriti kokën, ishte Haeli. Ai u ngrit në këmbë. E dinte se vëllai i tij tani kishte një kafshë, ashtu si ai vetë. Kjo duhet ta ketë nxitur Corbinin, sepse papritur ndjeu emocionet e korbit ta pushtonin. Corbini po fliste, por Ishaani nuk arrinte t'i kuptonte fjalët, ose më mirë, britmat. Nuk kaloi shumë dhe ishte Corbini ai që mori kontrollin e trupit të tij. Ishaani nuk e dinte nëse po e imagjinonte, por papritur u gjend në një botë që ishte njëkohësisht jeshile dhe blu, e cila shpejt u shndërrua në një vend të lashtë.

Ata qëndronin mes rrënojave, rrënojat e një mbretërie dikur madhështore. Ishaani hodhi sytë përreth dhe pa Corbinin që qëndronte pranë tij. Kur shikoi Haelin, vuri re edhe një mashkull tjetër pranë tij.

Ai mashkull ishte i gjatë, më i gjatë se Corbini. Ishaani duhej të ngrinte kokën për ta parë. Kishte flokë

blu të errët, të çrregullt dhe... të gjatë. Më të gjatë se flokët e Ishaanit. Flokët i kishte të gërshetuara, ende të çrregullta, por disi të rregulluara njëkohësisht. Mashkulli kishte të njëjtën palë sy që Haeli kishte marrë të njëjtën blu të thellë. Por, ndryshe nga Haeli, ky mashkull i madh ishte i mbushur me muskuj: krahë dhe kofshë të fuqishme, shpatulla të gjera dhe me siguri të fshehtë edhe më shumë muskuj nën rrobat e tij. Vishte një pallto blu të errët me qëndisje të ndërlikuara blu të çelëta; poshtë saj kishte një këmishë të zezë me kopsa, të zbukuruar po ashtu me gurë blu të çelët. Ai dukej më mbretëror sesa Ishaani do të ishte ndonjëherë, kështu e kuptoi princi. Shoh se ke gjetur një djalë për vete? ishte Corbini ai që foli. Mashkulli qeshi dhe i hodhi krahun rreth shpatullës së Haelit. Pa dyshim. Kush je ti? pyetën njëkohësisht Ishaani dhe Haeli. Ishaani po shikonte mashkullin pranë Haelit, ndërsa Haeli po shikonte Corbinin. Fenrisi është emri im. Mund të më njihni si Fenririn, u përgjigj mashkulli.

Corbini e vështroi Fenrisin. I kishte munguar djali që ishte një dekadë më i ri se ai. Në atë çast, Corbinit nuk i interesonin Ishaani dhe vëllai i tij; i interesonte ai që ishte si djali i tij. Shoh se je bërë më i mirë, tha Corbini.

Ai po fliste për iluzionet dhe Fenrisi e kuptoi. Thjesht pohoi me kokë, me një buzëqeshje mendjemadhe. Çfarë mendon për veshjen time? A dukem më në fund i paraqitshëm për ty? pyeti Fenrisi. Corbini qeshi. Apo të pyes dragonjtë për këshilla veshjeje? Ai tundi kokën ndërsa e shikonte Fenrisin me një vështrim qortues.

Ishaani nuk e kuptonte pse papritur ishte gjendur në mendjen e Corbinit. Tani e dinte për marrëdhënien e tyre dhe... çfarë iluzionesh?

Ti je ai që e ke shpëtuar vëllanë tim? Ishaani bëri një hap drejt Fenrisit. Jo, nuk isha unë. Ishte ai që na shpëtoi të dyve, edhe mua edhe atij. Vetëm tani Ishaani vuri re se Fenrisi ishte vërtet një dekadë më i ri se Corbini.

Qëndrimi i shkujdesur, gjuha e trupit, mënyra si mbahej. Po, Fenrisi ishte i sigurt në vetvete, por kjo e zbulonte gjithçka. Ishte tepër i vetëbesuar, ndërsa Corbini as nuk kishte nevojë të përpiquej për të dukur i tillë, ai e kishte këtë siguri brenda vetes. Çfarëdo që bënte korbi, e bënte mirë dhe e dinte këtë. Çfarëdo që bënte, tophet, edhe kur thjesht ulej, dukej hijerëndë, diçka që Fenrisi nuk e kishte. Pastaj nisën të flisnin për mënyrën se si Ishaani e kishte gjetur Corbinin, ose më saktë, si Corbini e kishte gjetur atë dhe si Haeli kishte arritur ta çlironte Fenrisin. A kanë edhe vëllezërit tanë kafshë si ju të dy? Një shpirt? ishte Haeli që pyeti. Nëse po, kë kanë? A njiheni mes jush?

Dëgjo me kujdes, kureshtar, shpjegoi Corbini. Ju katër jeni vëllezër, ndaj ne e dimë se kë ka secili. Po ashtu dimë edhe me kë do të përfundoni të jetoni, ose me cilin jeni të destinuar të përfundoni, për shkak të kafshëve. Ishaani e shikoi Corbinin. A do të thoshte kjo se ai mund ta pyeste thjesht dhe Corbini do t'i përgjigjej e do ta ndihmonte edhe për dashurinë? Apo do ta mbante për vete?

Pra, ti e di se kë do të kem unë? Pyeti Haeli. Corbini tundi kokën. Fenrisi e di këtë për ty. E vetmja gjë që unë di është se duhet të ruhesh nga gjarpri, ai mund të përpiket të të joshë. Ishaani hodhi një vështrim drejt

Corbinit. I urrente mënyrat enigmatike të këtyre krijesave të lashta.

Edhe pse ajo që tha Corbini nuk ishte vërtet një enigmë, prapëseprapë e urrente. Pas bisedës me Haelin dhe kafshën e tij, Ishaani e gjeti veten duke këputur lule. Ata kishin qenë të bllokuar në një iluzion, e kuptoi ai. Kjo duhej të ishte ajo që Corbini kishte pasur parasysh me iluzionet.

Por mendja e Ishaanit ndihej e rënduar; nuk arrinte të mendonte më tej për gjithë atë bisedë. Ishte tepër për t'u përballuar njëherësh. Një dhimbje e fortë i rrihte pas syve, por kjo nuk e ndaloi të këpuste lulet e bukura. Nuk e dinte se çfarë simbolizonin shumica e tyre dhe, në të vërtetë, nuk i interesonte shumë. Për të, lulet ishin bimë të bukura që rriteshin për t'u këputur e për t'u dhuruar njerëzve të dashur, miqve dhe atyre që kishin rëndësi. Teksa këpuste lulet, pa Runen duke dalë nga biblioteka, me një buzëqeshje të qetë në buzë. Ishaani nuk donte të fliste tani me vëllanë e tij për të atin, jo kur ai dukej kaq i lumtur. Jo kur shpatullat e tij ishin të relaksuara, një pamje që mbretëria rrallë e shihte.

U kthye sërish te lulet, duke këputur edhe më shumë, derisa nuk mund të mbante më, dora i ishte mbushur me petale shumëngjyrëshe, të ndritshme e të bukura. Ashtu si personaliteti i asaj që do t'i merrte. Kur mbaroi, u drejtua nga kështjella dhe pyeti një roje se ku qëndronte ajo. Rojet e udhëzuan drejt dhomës së saj. Ai trokiti një herë, dy herë, tri herë, por dera nuk u hap.

Duhej të mos ishte në dhomë. Kështu që hyri ngadalë brenda dhe vendosi vazon, të cilën e kishte marrë nga kuzhina, të mbushur me lule mbi tavolinën pranë shtratit. Ishaani buzëqeshi kur i pa. Shkoi te tavolina e saj dhe mori një letër nga shkrimi, duke shkruar mbi të.

Uroj ta gjejë këtë letër para darkës, mendoi, ndërsa e vendosi pranë vazos. Dhe ja ku ishte sërish ajo ndjesi. Ndjeu ngrohtësi, sikur pas ditësh pa diell të kishte dalë më në fund nën rrezet e tij. Dhe qëndroi aty, duke i lënë rrezet ta ngrohnin e ta mbushnin. Pavarësisht nga rreziku të shiut, ai donte të qëndronte jashtë, sepse për herë të parë cënueshmëria i dukej e bukur; për herë të parë donte të laget. E dinte se edhe nëse shiu do ta lagte, dielli do të kthehej për ta ngrohur. Ajo ndjesi... sikur bota e tij, dikur bardh e zi, ishte bërë shumëngjyrëshe. Nuk po ndiente vetëm gëzim, por edhe guxim për të kujdesur thellë, dëshirën për t'u hapur dhe shpresën për t'u kuptuar në këmbim. Ajo ndjesi që dikur dukej e brishtë, tani ishte bërë... më e fortë. Diçka që mund ta kapte, diçka që do ta mbante fort e nuk do ta linte kurrë. Ishaani po bëhej gati të largohej, kur papritur u hap një derë, jo ajo nga e cila kishte hyrë, por dera e dhomës së larjes. Dhe aty ishte ajo. Zahira doli nga dhoma e larjes, e veshur vetëm me këmishën e natës, ndërsa po thante flokët me peshqir. Dukej se ende nuk e kishte vënë re praninë e tij.

Sinqerisht, kjo e gëzoi. Ai studioi fytyrën e saj, tiparet e buta dhe të bukura. Dhe sytë... zotat, sa shumë i donte ata sy. Pastaj shikimet e tyre u kryqëzuan. Zahira u tremb dhe Ishaani ishte menjëherë pranë saj, teksa ajo

pothuajse rrëshqiti në dysHEME. Nuk kishte çorape apo këpucë, sigurisht që do të rrëshqiste pas një banje të freskët. Çfarë po bën këtu? tha ajo me frymëmarrje të shpejtë, ndërsa Ishaani e mbante. Ai e ndihmoi të qëndronte drejt dhe u tërhoq menjëherë. Nuk donte ta prekte pa pëlqimin e saj, as ta shikonte me lakmi. I hodhi sytë nga tavani. Kam sjellë diçka. Trokita, por nuk u përgjigje, ndaj mendova se mund të kishe dalë, tha ai. Nuk guxonte ta shikonte. Ishaan... a është tavani kaq i bukur?

Tophet. Ai e mallkoi veten kur dëgjoi fjalët e saj, por para se të përgjigjej, Zahira shpërtheu në të qeshura. A është zakon në Solaria të shikosh tavanet? E ngacmoi ajo. Ishaani tundi kokën dhe kaloi dorën nëpër flokë. Një buzëqeshje iu shfaq në buzë. Tani mund të jetë. Do ta bëj traditë. Ai e shikoi Zahiran, pasi foli. Pasi një heshtje e lehtë, derisa të dy shpërthyen në të qeshura. Kur e qeshura u shua pak, Ishaani hodhi sytë rreth dhomës dhe vuri re xhakëtën e tij. Një ndjenjë krenarie e mbushi, duke ditur se ajo po vishte rrobat e tij. Nuk do ta marrësh mbrapsht së shpejti, tha Zahira.

Nuk jam këtu për ta marrë. Mbaje. Gjithsesi, ty të rri më bukur, u përgjigj ai. Por tani do të largohem, duhet të shoh vëllezërit e mi. Ishte një gënjeshtër e dobët, por mjaftueshëm për ta nxjerrë prej dhomës së saj. Sapo doli, më në fund nxori frymën që s'e kishte kuptuar se po e mbante. Zahira sapo kishte dalë nga banja; ai e dinte se shumica e femrave atëherë nuk shqetësoheshin për të brendshmet. Ishte tepër e vështirë të mos i hidhte sytë më poshtë, të mos e përthithte figurën e saj. Por ishte i

lumtur që ia doli, sepse nuk donte ta bënte të ndihej në siklet. Me siguri ajo kishte mjaft meshkuj që i hidhnin shikime të pakëndshme dhe Ishaani nuk donte të ishte njëri prej tyre. Më mirë do t'i nxirrte sytë sesa ta bënte të ndihej keq nga vështrimi i tij. Ishaan nuk e dinte se një bisedë e vetme do t'ia ndriçonte gjithë ditën. Mendja i kthehej te biseda e tyre për magjinë dhe për të atin. Nuk e kuptonte: Zahira po mbante diçka për vete. Çfarë ishte, nuk e dinte, por diçka brenda i thoshte se ishte diçka jetike.

“Mund ta pyes shpirtin e saj.”

Ishaan u tendos nga ai zë i lashtë. Ende s'ishte mësuar që Corbini të fliste kur t'i teket. “Shpirtin e saj? A ka edhe ajo dikë si ti?” Princi s'mund të mos pyeste veten se çfarë kishte Zahira.

“Nuk e di me siguri, princ. Ende s'kam vënë re ndonjë magji që rrezaton prej saj.”

Ishaan nuk iu përgjigj korbit, por e ndjeu rëndimin e tij brenda vetes, si një mjegull e pakëndshme; duhej të mësohej me emocionet e Corbinit. Edhe pse s'i bënte sens, ai dhe Corbini ishin e njëjta gjë. Këtë duhej ta pranonte.

“Mund ta pyesësh vëllanë tënd, Runen. Ai di diçka.”

Ishaan pothuaj u kërcye nga zëri. Mendoi se Corbini do të heshte pak, por dukej sikur korbi kënaqej duke folur.

“Nuk e di çfarë të them... nuk e di si ta nis bisedën.”

“Atë e bëj unë për ty.”

Ishaan i peshoi fjalët e Corbinit dhe vetëm pohoi me kokë. Ai e dinte që Corbini do ta ndiente pranimin, prandaj s’u mundua t’i përgjigjej me fjalë. Pastaj Ishaan nisi të kërkonte Runen. Ku ishte ai princ, nuk e dinte. Por shpresonte fort të mos ishte në dhomë, sepse ngjitja e katërqind shkallëve nuk ishte diçka që Ishaan e pëlqente. Kështu, provoi fatin dhe shkoi të kërkonte gjeneralin. Filloi te kuzhina, pastaj në kopshte, te stallat, në fushat e stërvitjes dhe madje edhe në lagjet e varfra. Por nuk e gjeti askund. Më në fund, iu drejtua dhomës së Runës. Ishaan u ndal përpara katërqind shkallëve dhe, me ngurrim, nisi të ngjitej. Hap pas hapi, fryma i rëndohej sa më lart ngjitej. O zot, sa i urrente këto shkallë. Ç’ishte kjo fiksimi i Runës me shkallët? Ishaan vendosi të pushonte. Ishte patetike, vërtet; mezi kishte bërë më shumë se tridhjetë hapa.

“*Mortal patetik... do pak ndihmë?*”

Ishaan dëgjoi sërish zërin e Corbinit, tallës, sarkastik që vetëm sa ia ndezi kokëfortësinë. Ai nisi të ecë sërish, më shpejt se më parë dhe, ndoshta, më budallallëk, sepse nuk i rezistoi as njëzet shkallë të tjera.

“*Vërtet, sa patetik je.*”

“Mbylle, korb i lashtë!”

Zëri i Ishaanit doli i ashpër; sikur Corbini të ishte pranë tij, Ishaani do ta kishte goditur pa hezitim. S’i interesonte

sa i vjetër ishte, sa i fuqishëm, sa shumë dinte.
Ndonjëherë, zemërimi ishte më i fortë se dijenia dhe mosha.

“Jo më i fortë se urtësia, e cila, meqë ra fjala, nuk është e njëjtë me dijen.”

Zëri i Corbinit u bë si i një profesori që ligjëron.

“Mos u bëj kokëfortë dhe më lër të të ndihmoj, djalë.”

Ishaan psherëtiu dhe e la korbin ta pushtonte. Ndjeu unazën t’i ngrohej sërish, shikimi iu bë më i mprehtë, por trupi... trupin s’e kontrollonte dot. Nuk ishte më princi ai që ngjitej, por Corbini që e përdorte trupin e tij, ndërsa Ishaani vetëm shikonte. Papritur, ishte përpara derës së dhomës së Runës. Ishaan rifitoi kontrollin dhe, për çudi, nuk po merrte frymë me zor. Jo, merrte frymë qetë, sikur të kishte qenë ulur gjithë kohën. Por ajo që nuk i pëlqente ishte fakti se Corbini mund ta merrte trupin sa herë të donte dhe Ishaani s’mund të bënte asgjë, ndërsa korbi vepronte.

“Një ditë kjo do të ndryshojë. Duhet të më njohësh më mirë.”

Ishaan nuk iu përgjigj, por e shënoi në mendje: sonte, para natës, duhej të takonte korbin. Hapi ngadalë derën e dhomës së Runës, por e prití një dhomë e rregullt dhe boshe. Asnjë shenjë e Runës. Megjithatë, kishte një figurë në shtrat, dukej në gjumë të thellë. Ishaan u afrua me hapa të lehtë dhe pa vajzën e vogël, Idalia. Ai e

shikoi flokë-gjelbrën e vogël që flinte qetë. Në krahë mbante shtrënguar një lodër pelushi. Ishte një pamje e ëmbël. Pavarësisht gjithçkaje që ndodhte në Solaria, ajo flinte sikur s'kishte njohur frikë, sikur s'kishte pse të kishte frikë nga vdekja. Ndoshta sepse vërtet nuk kishte pse të përballej me të. Ose ndoshta kishte, Ishaan s'dinte shumë për të. Nuk ishte aq afër saj sa vëllai i madh. Me delikatesë, Ishaan ia kaloi gishtin mbi faqe, pastaj u përkul dhe e puthi në flokë. Vajza e shihte Runen si vëllanë e madh; shihte Dariusin, Haelin dhe madje edhe Ishaanin si vëllezër.

Kështu, edhe ai do ta shihte dhe do t'u thoshte të gjithëve se ajo ishte motra e tij e vogël. Ishaan doli nga dhoma. Nëse Rune s'ishte aty, atëherë... ku ishte? Corbini sërish mori kontrollin dhe zbriti poshtë për Ishaanin, ndërsa Ishaani mendonte ku tjetër mund të ishte vëllai. E vetmja përgjigje që kishte kuptim ishte biblioteka. Rune duhej të ishte i fundit që të takonte nënën e tyre, dhe ishte më i madhi kur ajo vdiq, prandaj kishte më shumë kujtime me të. Vdekja e saj e kishte goditur më shumë Runen. Ishaan e kuptonte pse ai do të donte ta shihte sërish, edhe pse kishin kaluar vetëm disa orë që ishin parë. Nëse ishte kështu, Ishaan do të ndalte së kërkuari. Nëse Rune po fliste vërtet me nënën e tyre, Ishaan nuk do ta prishte atë çast sekret. Sikur të ishte Ishaan në vend të Runës, as ai s'do të donte të shqetësohej. Pastaj Ishaan vendosi të shkonte në kopsht. Corbini ishte diku në thellësi të mendjes, duke bërë Zoti e di çfarë, sepse ishte tmerrësisht i heshtur; përndryshe Ishaan do t'i ndiente emocionet, por edhe ato kishin ikur. Ndoshta korbi po flinte. Princi iu afrua liqenit të vogël dhe u ul nën pemën pranë tij. I mbylli sytë dhe e

mbështeti kokën në trung. Por qetësia iu pre shpejt nga hapa të rëndë. Ishaan hapi sytë, ishte Haeli. Ai u ngrit, sepse e dinte që vëllai i tij tashmë kishte një kafshë... si ai vetë.

Kjo duhet ta ketë zgjuar Corbinin, sepse papritur Ishaan ndjeu emocionet e korbit ta pushtonin. Corbini fliste, por Ishaani s'i dallonte fjalët. Ose më saktë ai po bërtiste. Nuk kaloi shumë dhe ishte Corbini ai që ia rrëmbeu trupin. Ishaan s'dinte nëse po e imagjinonte, por papritur u gjend në një mbretëri që ishte njëkohësisht e gjelbër dhe blu, pastaj u shndërrua në një vend të lashtë. Ishin mes rrënojave të një mbretërie dikur madhështore. Ishaan pa rreth e rrotull dhe pa Corbinin pranë tij. Kur pa Haelin, vuri re edhe një mashkull tjetër pranë Haelit. Ishte i gjatë, më i gjatë se Corbini. Ishaan duhej të ngrinte kokën për ta parë atë trup masiv. Flokët i kishte blu të errëta, të çrregullta dhe... të gjata. Kishte gërsheta, por prapë dukej i çrregullt, megjithatë disi i rregullt. Sytë, të njëjtët blu si të Haelit.

Por ndryshe nga Haeli, ky mashkull ishte i mbushur me muskuj: krahë të fuqishëm, kofshë të forta, shpatulla të gjera. Vishte një pallto blu-navi me qëndisje të holla blu të çelëta; poshtë kishte një këmishë të zezë me kopsa, të zbukuruar me gurë të çelët blu. Dukej më mbretëror se Ishaan do të dukej ndonjëherë. “Shoh që paskeni gjetur një djalë?” Foli Corbini. Mashkulli qeshi dhe i hodhi krahun rreth shpatullës së Haelit.

“Po, e kam gjetur.” “Kush je ti?” Pyetën njëkohësisht Ishaan dhe Hael. Ishaan po shikonte mashkullin pranë Haelit; Haeli po shikonte Corbinin.

“Fenrisi është emri im. Mund të më njihni si Fenrir.” - u përgjigj ai.

Corbini e pa Fenrisin. I kishte munguar ai djalë që ishte një dekadë më i ri se ai. Në atë çast, Corbinit s’i interesonin as Ishaani as vëllai i tij; i interesonte ai që e ndiente si djalin e vet.

“Shoh që je bërë më mirë.”

Ai fliste për iluzionet, dhe Fenrisi e kuptoi. Vetëm pohoi me një buzëqeshje fodulle.

“Si të duket veshja ime? Më në fund dukem i paraqitshëm për ty?” pyeti Fenrisi.

Corbini qeshi. “Apo t’i pyes dragonjtë për këshilla veshjeje?” Corbini tundte kokën duke e shikur me qortim. Ishaan nuk e kuptonte pse papritur ishte gjendur në mendjen e Corbinit. Tani kuptonte marrëdhënien e tyre dhe... ç’janë këto iluzione? Pastaj Ishaan u kthye te Fenrisi:

“Ti je ai që e shpëtoi vëllanë tim?”

“Jo,” u përgjigj Fenrisi dhe mori një hap të lehtë. “Ishte ai që shpëtoi mua dhe veten.”

Tani Ishaan vuri re se Fenrisi ishte vërtet më i ri se Corbini: mënyra e shkujdesur, gjuha, qëndrimi. Fenrisi ishte i sigurt, por edhe tepër i sigurt, kjo e tradhtonte. Ndërsa Corbini s’kishte nevojë të përpiquej për të dukur i sigurt. Ai e kishte brenda. Çfarëdo që bënte korbi, ishte i zoti dhe e dinte. Edhe kur thjesht ulej, dukej hijerëndë. Fenrisi s’e kishte atë hijeshi. Pastaj nisën të

shkëmbenin fjalë për mënyrën si Ishaani e gjeti Corbinin, ose më saktë si Corbini e gjeti atë dhe si Haeli arriti ta lironte Fenrisin. “Vëllezërit tanë... a kanë edhe ata një kafshë si ju të dy?

- Një shpirt?” Pyeti Haeli. “Nëse po, kë kanë? A njiheni mes vete?”

“Dëgjo mirë, kureshtar,” - tha Corbini. “Ju të katërt jeni vëllezër, prandaj ne duhet të dimë kë kanë. Ne gjithashtu dimë me kë do të përfundoni të jetoni, ose me kë jeni të destinuar të përfundoni, për shkak të këtyre kafshëve.”

Ishaan e pa Corbinin: do të thoshte kjo se mund ta pyeste për dashurinë dhe ai do t’i tregonte? Apo do ta mbante për vete?

“Pra, ti e di kë do të kem unë?” Pyeti Haeli. Corbini lëkundti kokën. “Jo. Fenrisi e di për ty. Unë di vetëm kaq: ruhu nga gjarpri, mund të përpiqet të të joshë.”

Ishaan e urrente kur këto krijesa të lashta flisnin me gjysmë-fjalë. Edhe pse kjo s’ishte tamam enigmë, e urrente gjithsesi. Ishaan po këpuste lule, pasi foli me Haelin dhe kafshën e tij. E kishin qenë të bllokuar në një iluzion, tani e kuptoi se ç’kishte dashur të thoshte Corbini me “iluzionet”. Por mendja i ndihej e rëndë. S’mund të mendonte më tej. Ishte shumë për t’u përtypur. Ndjeu një dhimbje koke që i rrihte pas syve, por kjo s’e ndali të këpuste ato lule të bukura. Nuk dinte ç’kuptim kishin shumica, as nuk i interesonte shumë. Lulet i dukej se ishin thjesht bukuri që rritej për t’u parë, për t’u këputur dhe për t’ua dhuruar atyre që doje.

Teksa këpuste lule, pa Runen të dilte nga biblioteka, me një buzëqeshje të kënaqur në buzë. Ishaan nuk deshë ta pyeste tani për babanë, jo kur Rune dukej kaq i lumtur. Jo kur shpatullat i kishin rënë, një pamje që mbretëria rrallë e shihte. U kthye te lulet, këputi më shumë, derisa s'mund të mbante më: dora iu mbush me petale shumëngjyrëshe, ngjyra të ndritshme e të bukura... si personaliteti i asaj që do t'i merrte. Kur mbaroi, shkoi në kështjellë dhe pyeti një rojë ku rrinte ajo. Rojat e udhëzuan te dhoma e saj. Trokit një herë, dy herë, tri herë s'ju përgjigj askush. Duhet të mos ishte brenda. Hapi ngadalë dhe hyri. Vuri vazon që e kishte marrë më parë në kuzhinë, mbushur me lule, mbi komodinën pranë shtratit. Ishaan buzëqeshi duke i parë. Pastaj shkoi te tryeza e saj, mori një fletë që rrinte mbi tavolinë dhe shkroi diçka.

Shpresoj ta gjejë këtë letër para darkës, mendoi, ndërsa e vendosi pranë vazos.

Dhe ajo ndjesi... prapë!

U ndje i ngrohtë, sikur pas ditësh pa diell kishte dalë në rrezet e ngrohta. Dhe qëndroi aty, duke i lënë rrezet ta ngrohnin. Pavarësisht nga rreziku të shiut, donte të rrinte jashtë, sepse për herë të parë, cënueshmëria i tingëllonte mirë. Për herë të parë donte të lagët. Edhe nëse shiu do ta njomte, dielli do të kthehej ta ngrohte. Bota e tij bardh e zi dukej sikur po bëhej me ngjyra. Ai nuk ndiente vetëm gëzim, por edhe guxim për të dashur thellë, dëshirë për të ndarë vetën dhe shpresë për t'u kuptuar. Ajo ndjesi, dikur e brishtë, tani po bëhej... më e fortë. Diçka që mund ta

kapte, diçka që do ta kapte dhe s' do ta lëshonte. Ishaan po bëhej gati të dilte kur një derë u hap, jo ajo nga e cila kishte hyrë, por ajo e banjës. Dhe ja ku ishte. Zahira doli nga banja, vetëm me këmishën e natës, duke tharë flokët me peshqir. Dukej se ende s' e kishte vënë re që ai ishte aty. Dhe, për të qenë i sigurtë, ai u gëzua. Ai studioi fytyrën e saj, tiparet e buta... dhe sytë, o zot, sa i donte ata sy. Pastaj sytë e tyre u takuan. Zahira u tremb dhe u kërcye; Ishaan ishte menjëherë pranë saj kur ajo gati rrëshqiti. S' kishte çorape a këpucë, sigurisht që do të rrëshqiste pas banjës. “Çfarë po bën këtu?” - Tha ajo pa frymë, ndërsa Ishaan e mbajti.

Ai e ndihmoi të qëndronte drejt dhe u tërhoq. Nuk donte ta prekte pa pëlqimin e saj. Nuk donte ta shikonte si i paturpshëm. Ktheu sytë nga tavani. “Solla diçka. Trokitja, por nuk hape, prandaj mendova se ndoshta ishte jashtë.”

Ai s' guxoi ta shikonte. “Ishaan... aq i bukur është tavani?”

Tophet. Ai mallkoi në mendje, por para se të përgjigjej, Zahira nisi të qeshte. “A është traditë në Solaria të shikoni tavanet?” e ngacmoi ajo. Ishaan tundte kokën dhe kaloi dorën nëpër flokë. Një buzëqeshje i erdhi në buzë. “Tani mund të bëhet. Do ta bëj traditë.”

E pa Zahiren, pasi e tha. Kishte një heshtje të sikletshme... pastaj të dy shpërthyen në të qeshura. Kur e qeshura u qetësua pak, Ishaan pa rreth dhomës dhe vuri re menjëherë xhaketen e tij. Krenaria e mbushi: ajo po e mbante.

- “Nuk do ta marrësh mbrapsht së shpejti,” - tha Zahira.
“S’kam ardhur ta marr. Mbaje. Të shkon më mirë ty.” -
pastaj shtoi:

- “Por tani do të iki, se duhet t’i shoh vëllezërit.”

Ishte një gënjeshtër e dobët, por mjaftoi që të dilte. Sapo doli, lëshoi frymën që s’e kishte kuptuar se po e mbante. Zahira sapo kishte dalë nga banja, ai e dinte që shumë femra s’merren me rrobat e brendshme në ato çaste dhe i ishte dashur shumë forcë të mos e ulte shikimin. Ishte i lumtur që ia doli. S’donte ta bënte të ndihej në siklet. Ajo me siguri kishte shumë meshkuj që e shikonin në mënyrë të neveritshme; Ishaan s’do të ishte një prej tyre. Më mirë do t’i nxirrte sytë se sa ta bënte të ndihej keq nga shikimi i tij. “Princ, vëllai juaj. Më dërgoi një shërbyese t’ju çoj te ai.” Ishaan e pa rojen i hutuar, por pohoi dhe e ndoqi në heshtje. E kuptoi menjëherë: po shkonin te dhoma e Dariusit. Ishaan hapi derën. Sytë iu hapën. Pa pritur asgjë tjetër, hyri brenda dhe e mbylli derën pas vetes. Enora rrinte ulur pranë shtratit të Dariusit. Ajo e pa Ishaanin e irrituar dhe i shpjegoi çfarë kishte ndodhur.

“Pse, për të gjitha perënditë e Ichor-it, do ta bëje këtë?” Ishaan mbeti pa fjalë. “Dhe pse e bëre?” Por këtë Enora s’e dinte. Dariusi nuk u përgjigj. Vetëm mbante një paketë të vogël, me pamje argjendi, në dorën e majtë dhe e shikonte. Ishaan vështroi dhomën dhe pa lulet në vazo. Nuk dinte cilat ishin, por dinte se Dariusi i kishte dhuruar Azarës një lule si ato. Pastaj Ishaan e pa sërish vëllanë. A e kishte bërë gjithë këtë për të?

A ishte kjo ajo që ia ndezi zemërimin? Ajo që e shtyu të thoshte, çfarë tha? A kishte thënë babai i tyre diçka të gabuar?

Frustrimi i Ishaanit u shua dhe u zëvendësua nga shqetësimi. Ai s’e kishte kuptuar kurrë pse Dariusi bënte këto gjëra, por tani, kur e pa të gjakosur e të mavijosur, vetëm u shqetësua. Nëse Dariusi mori një rrahje të tillë për një femër që mezi e njihte, çfarë do të bënte për të kur ta njihte më mirë? Edhe pse Ishaan s’kishte ç’të fliste edhe ai do të bënte shumë për Zahiren. Vetëm tani po e kuptonte... duke parë vëllanë e dëmtuar. Hunda e thyer e Dariusit po shërohej ngadalë nën kujdesin e Enorës. Mavijosja në anë po zbehej. Ishaan psherëtiu. E urrente ta shihte vëllanë kështu, ose cilindo vëlla. Një ditë do të bëhej vërtet i fortë sa t’i dalë përballë atij burri që e quante veten “i bekuar” dhe t’i tregonte ç’është një bekim i vërtetë. Ishaan u ul pranë shtratit, afër Enorës. “E di... s’ke pse të turpërohesh nëse e bërë për një femër,” tha. “Unë do ta kisha bërë të njëjtën gjë për një femër të veçantë.”

Enora dhe Dariusi e panë. Vallë ishte aq e pazakontë që një princ të fliste kështu?

Apo thjesht ishte e pazakontë për të, për Ishaanin, që zakonisht nuk fliste, që rrallë i hidhte sytë ndonjë femre, që s’i interesonte ç’thoshte babai?

Ishaan kuptoi se kishte ndryshuar, por s’e kishte vënë re. Ndryshimi nuk ishte i detyruar; ishte zemra dhe mendja që po binin dakord.

“Ishte për një femër. Kaq do marrësh prej meje,” - tha Dariusi, jo fort i lumtur që e pranonte. Ishte e

pabesueshme sa shumë mund të ndryshojë një gjë e vogël. Sa një ndryshim i vetëm në histori mund të ndryshojë linja gjaku, mbretëri, sundime. Ishaan pyeti veten çfarë do të ndodhte sikur babai të mos kishte dashur kurrë të ndërtonte një mbretëri për nënën e tyre. A do të ishte ai ky që ishte sot? A do t'i kishte takuar ata që kishte takuar?

Pastaj Enora foli:

- “Meqë ju të dy zbuluat gjëra të tilla, mendoj se edhe unë duhet të bëj të njëjtën gjë. Por ajo që do t’ju them nuk del nga kjo dhomë. Asnjë princ tjetër s’do ta dëgjojë. Dakord?”

Kur Ishaan dhe Dariusi premtuan, Enora vazhdoi:

- “Kam qenë duke u parë me Malekun.”

Ishaan s’u duk i befasuar. Dariusi ishte ai që i hapte sytë dhe i ra nofulla. “Ti dhe Maleku?” pyeti ai. “Ti që je e mirë... dhe ai që është mizor?”

Enora u vrenjt. “Maleku nuk është mizor.”

- “Ajo e paska ndryshuar,” - bëri shaka Ishaani, por Enora i hodhi një vështrim të rrezikshëm. Ishaani e dinte më mirë sesa të vazhdonte. Dariusi pohoi, hapi gojën të fliste, por Enora ia mbylli duke i shtypur mavijosjen, një ofshamë e mprehtë i doli Dariusit.

- “Nuk po thosha gjë për Malekun. Është për bastardin që mban kurorën. Mendoj se gjeta edhe disa të tjerë që e duan të vdekur.” Tani Ishaan dëgjoi me vëmendje.

“Mbretëresha e shtrigave dhe disa shoqe të saj janë gati të godasin kur të jemi ne gati. Azara është miqësuar me vajzën e rërës, Saher-in, që ka aleatë të fortë në

Shkretëtirë. Dhe pastaj është vajza nga Lunaris, ajo është afër familjes mbretërore dhe dukët se ka të njëjtën dëshirë. Hakmarrje.” Lehtësimi e përfshiu Ishaanin. Zahira do të ishte në krahun e tij, nëse do të kishte luftë. Dhe do të kishte luftë. Vetëm të verbrit s’e shihnin. Vetëm të shurdhrit s’e dëgjonin. Lufta po trokiste në portat prej kohësh; tani, më në fund, disa kishin vendosur të vepronin.

“Dhe supozoj se Haeli dhe Rune janë po aq gati?” Pyeti Ishaan. “Po. Edhe Maleku është gati të luftojë,” - tha Enora. Sytë e Enorës u hapën.

“Ai s’më ka thënë asgjë për këtë,” - mermëriti ajo. Ishaan doli nga dhoma e Dariusit. Tani e dinte gjithçka që i duhej: kë të besonte. Vendosi të mos shkonte në darkë. Mund të takonte Corbinin dhe të mësonte më shumë për çfarë magjie kishte në dorë, por edhe si të merrte fuqinë e Corbinin pa e lënë korbin t’ia pushtonte trupin.

Por më parë i duhej ushqim, kështu që shkoi në kuzhinë. Era e bukës së freskët mbushte ajrin, teksa zbriste shkallët. Mendoi se do të gjente kuzhinierë, por në vend të tyre gjeti Idalian. Vajza e vogël rrinte ulur në dysheme, me një copë bukë në dorë, dhe po e hante e kënaqur.

“Çfarë po bën këtu?” Ishaan qeshi lehtë kur ajo ngriti sytë; i kishte të mëdhenj, sikur e kishin zënë në krim. Ajo ishte tepër e ëmbël për të mirën e saj.

“Isha e uritur,” tha. “Po ti?”

Ishaan pohoi, mori edhe ai një copë bukë. “Besomë ose jo, edhe unë jam i uritur,” tha.

Pastaj vuri re se Idalia duhet të kishte hyrë nga një rrugë tjetër, sepse ajo s'kishte çelësat e kuzhinës, dhe Ishaani e kishte hapur derën vetë.

“Si ke hyrë?” - Pyeti ai, duke u ulur pranë saj në dyshtemenë e ftohtë. Idalia tregoi me gisht një sirtar. Ishaan e hapi, por s'pa gjë. Idalia u ngrit, lëvizti një tullë prapa sirtarit, dhe u hap një derë. Ishaan e pa i habitur derën që dukej si mur. “Po eksploroja kështjellën dhe përfundova në një shteg poshtë saj që më solli këtu,” - buzëqeshi ajo. “Ka edhe një rrugë për në burgje.” Ishaan nuk dinte asgjë për këto. “Do të ma tregosh?” Pyeti. Idalia pohoi. Dora e saj e vogël kapi dorën e tij më të madhe dhe e udhëhoqi. Sapo hynë në shteg, ajo shtypi një tullë në dyshteme dhe dera u mbyll.

Pastaj duartrokiti dy herë dhe papritur shtegu u mbush me dritë. Ishaan shikoi rreth e rrotull: ky vend dukej më i vjetër se vetë kështjella.

Gjatë rrugës, pa një derë. E hapi dhe u gjend në një dhomë të vjetër. Idalia hyri pas tij dhe teshti nga pluhuri. Dhoma ishte e mbushur me rafte librash. Ishaan mori një vëllim. Ishte shumë i vjetër, faqet të zverdhura dhe gjuha... nuk e kuptonte. Ishte diçka e lashtë.

“Kjo është gjuha e vjetër e perëndive,” - tha Corbini.

Ishaan e vështroi më nga afër. Nëse ishte gjuha e perëndive, atëherë ai po qëndronte në një dhomë që dikur mund të kishte qenë e tyre, dhe po mbante një libër të shkruar nga një perëndi. Nuk ishte çdo ditë që gjeje diçka kaq të lashtë. Ishaan u ul në gjunjë para Idalias. “Je

gjëni.” Në buzë i shkëlqeu një buzëqeshje e ndritshme, ndërsa e puthi në kokë.

“Vërtet je gjëni,” - e përsëriti.

Pastaj e ktheu librin në vend, dhe nisi të shihte pjesën tjetër të dhomës: një shpatë dhe një thikë, një fustan, gjë që ia bëri të mendonte se kishte qenë e një perëndeshe, por kishte edhe çizme, shumë të mëdha për një femër.

Nuk e kuptonte. E kujt mund të kishte qenë kjo dhomë?

Ai ende nuk e dinte, megjithëse shumë shpejt do ta merrte vesh. Por për momentin, ai e dinte se ku mund të takohej me të tjerët pa u vënë re mungesa e tyre.

Pastaj u larguan sërisht nga dhoma; Ishaani e mbylli derën dhe e ndoqi përsëri Idalian. Vajza e udhëhoqi përgjatë korridorit dhe shpejt u ndalën përpara një shkalle. Një shkallë që të çonte si poshtë, ashtu edhe lart.

“Lart na çon te burgjet, por do të ishte shumë ngushtë,” - tha Idalia duke fërkuar pjesën e pasme të kokës. “Dhe poshtë... atje nuk kam shkuar. Kam pasur frikë.”

Ishaani ia përkëdheli kokën, për ta qetësuar.

“Mos u shqetëso për këtë. Nuk ke pse të shkosh atje nëse nuk dëshiron. Por nëse kalimi nga burgjet është shumë i ngushtë, atëherë si do të dalim ndryshe, përveçse nga kuzhinat?”

Idalia e pa dhe ngriti supet. Ishaani psherëtiu.

“Do të shkoj unë poshtë. Më beso, nuk ka asgjë, nga e cila duhet të kesh frikë, sidomos jo kur jam unë me ty,” tha ai butë, ndërsa e mori në krahë. “Atëherë, çfarë thua?”

Idalia dukej e frikësuar, por megjithatë pohoi me kokë.

Ngadalë, Ishaani filloi të zbriste shkallët. U gjendën në një korridor tjetër, më të gjerë dhe me më shumë dyer.

Së bashku hapën çdo derë, duke zbuluar dhoma të reja,

kuzhina, banja dhe atë që Ishaani mendoi se ishte një bibliotekë. Te dera tjetër panë një shkallë që të çonte lart. Me Idalian në krahë, ai u ngjit. Ishte vërtet tronditëse se si përfunduan në mes të Bloodfall-it. Hyrja kishte qenë aty gjatë gjithë kohës dhe askush nuk e kishte vënë re.

“Nuk ishte edhe aq e frikshme,” - foli Idalia, pasi Ishaani e uli përsëri në tokë.

Ishaani u ul në gjunjë që të ishte në nivelin e syve të saj.

“Ky kalim sekret është sekreti ynë, në rregull?”

Ishaani zgjati gishtin e vogël. Idalia buzëqeshi, pohoi me vendosmëri dhe ndërthur gishtin e saj me të tijin.

“Sekreti ynë!”

Ishaani shikonte përfundimisht nga dritarja e dhomës së tij. Sigurisht, buka e thjeshtë nuk ishte ushqyese, por ai nuk ishte aq i uritur sa të ankohej, ndërsa rrinte ulur në shtrat. Donte të takonte Corbinin, megjithëse nuk dinte si duhej ta bënte këtë.

Nuk e dinte nëse duhej të rrinte i qetë dhe të përqendrohej apo të fliste me të. Nuk e dinte as nëse duhej të flinte apo nëse Corbini do ta merrte me vete sapo të ishte gati. Kështu që, për të qenë i sigurt, provoi gjithçka, përveç gjumit. Ishaani psherëtiu i dëshpëruar dhe u hodh me trup mbi shtrat. Si duhej të takonte një kafshë të lashtë kur ai vetë nuk ishte i lashtë dhe nuk dinte pothuajse asgjë për këto të ashtuquajtura “kafshë magjike”, të cilat supozohej se ishin njësh me shpirtin? Ndoshta mund të pyeste nënën e tij, por nëse do të dilte tani nga dhoma, rojet do të siguroheshin që ai të shkonte në darkë. Urdhër i mbretit, do të thoshin. Ishaani mbylli sytë.

“Ku je?”

“Brenda teje. Apo je vërtet aq budalla sa të mos e dish se

ku pushon shpirti yt?”

Ishaani deshi ta mallkonte, por u përmbajt.

“E di çfarë dua të them. Ti i di edhe mendimet e mia. A do të më ndihmosh?”

E vetmja gjë që dëgjoi ishte e qeshura.

“E di, princ, ka një fjalë që është vërtet më e fortë se çdo lidhje magjike, kafshë apo element.”

Si në ferr, do t’i lutej një korbi të vjetër.

“E dëgjova këtë.” Tani ishte radha e Ishaanit të qeshte, por e qeshura iu shua shumë shpejt. Nëse donte të takonte korbin, duhej vërtet të thoshte një fjalë. Ishaani e dinte se nuk duhej të ishte egoist, por nuk arrinte ta sillte veten që t’ia kërkonte atë gjë.

“Nuk kam nevojë për ndihmën tënde, i vdekshëm. Ti ke nevojë për timen. A vërtet dëshiron ta humbasësh këtë shans? Ka shumë që duhet të luftojnë me kafshët e tyre magjike për t’i takuar. Ji mirënjohës që unë nuk luftoj me ty, sepse nuk do të zgjasje as një minutë.”

Një tjetër psherëtimë doli nga buzët e princit.

“Pak arrogant, a? Mirë pra... a do të më ndihmoje, të lutem?” Ishaani donte ta godiste korbin, por ndoshta Corbini kishte të drejtë. Ndoshta Ishaani ishte vërtet me fat që Corbini nuk ishte dikush tjetër që do ta luftonte.

“E sheh? Është kaq e thjeshtë.”

Këtë herë Ishaani ishte gati të pështynte ndonjë fjalë, por papritur u gjend sërish në boshllëkun e gjelbër. Corbini rrinte ulur në një karrige; nga e kishte marrë atë, Ishaani nuk e dinte.

Një karrige tjetër u shfaq përballë Corbinit, i cili i bëri shenjë. Ishaani e kuptoi dhe u ul.

“Atëherë, çfarë dëshiron të dish, pendë?”

Ishaani rënkoj. Sa nofka kishte Corbini për të?
“Çfarë? Nuk të pëlqen kjo? Më thuaj, ‘pendë’ është më mirë apo ‘i vdekshëm’?” Po ta mendonte mirë, Ishaani me siguri nuk donte të quhej i vdekshëm. Ai nuk ishte i vdekshëm.

“Pse më quan fare i vdekshëm?”

“Mendoja se ta kisha thënë tashmë, por ndoshta jo. Unë, ndryshe nga ti, nuk mund të vdes. Ti mund të jetosh përgjithmonë nëse nuk vritesh, sepse mosha nuk ka asnjë efekt mbi ty. Por shpata po, magjia po, helmimi i thjeshtë apo mungesa e ushqimit dhe ujit po. Unë nuk mund të vdes, as nga shpata, as nga helmi, as nga neglizhenca. Nuk mund të vdes, çfarëdo që të ndodhë. Prandaj, krahasuar me mua, ti je i vdekshëm.”

Kjo kishte kuptim, po ta mendonte Ishaani, por prapë nuk i pëlqente.

“Ekziston një histori për një zot që u vra. Mendoj se quhej Zoti Budalla,” tha Ishaani.

“Ah, po, përralla e gjumit për shtrigat e vogla. Ai zot është Deimos. Shtrigat pëlqejnë ta quajnë zotin budalla, sepse ka thashetheme se ai ra në dashuri me një qenie të vdekshme, i dha asaj një fëmijë dhe se nëna e fëmijës e vrau menjëherë pas lindjes,” shpjegoi Corbini. “Dashuria i dobëson të gjithë. Mbaje zemrën të mbrojtur, pendë.”

Nëse dashuria dobësonte, atëherë pse ekzistonte dashuria? Ishaani pyeste veten pse dashuria përshkruhej si e bukur dhe ngushëlluese, kur diçka që të dobëson nuk mund të ishte e bukur. Nuk e kuptonte. Ishaani e largoi shpejt atë mendim. Ai ishte aty për të folur për magjinë dhe gjëra të tjera, si lidhja e tyre. Nuk kishte kohë për dashurinë, jo kur një luftë po afrohej.

“Nuk është kjo arsyeja pse kërkoja të të shihja. Dua të di për magjinë time.”

Corbini pohoi me mirëkuptim.

“Mund ta quash veten me fat, sepse nuk do të të vë në sprova për ta gjetur magjinë tënde. Thjesht do ta tregoj. Do ta mësosh me kohë.” Një tjetër karrige u shfaq, këtë herë pranë Corbinit. Rreth saj u ngrit një mjegull e gjelbër, shumë e errët, pothuajse e zezë. Ishte diçka që Ishaani nuk kishte parë kurrë më parë. Ngadalë mjegulla u shtrëngua rreth karriges dhe pastaj... u zhduk.

“Errësira shkatërruese, kështu e quajti i pari që e përdori,” tha Corbini. Ishaani e shikoi Corbinin, pastaj vendin ku kishte qenë karrigia. Ai kishte magji që gllabëronte, magji që vriste.

Duhej të ndihej i lumtur. Duhej të mendonte veten të fuqishëm, sepse mund ta ndihmonte Solarian dhe të tjerët ta mposhtnin mbretin, t’ia merrnin fronin. Por diçka thellë brenda tij kundërshtonte. Diçka e thellë brenda tij bërtiste, dëshironte të ndihmonte të tjerët. Jo të vriste. Kurrë të vriste. Ai kurrë nuk kishte dashur të ishte ai që vret... po, kishte menduar shpesh për vrasjen e babait të tij, por ishte vetëm një mendim. Asnjëherë nuk kishte menduar se do të ndodhte vërtet. Asnjëherë nuk kishte menduar se do ta kishte atë mundësi... kaq lehtë.

“Jo, Ishaan, nuk duhet ta nënvlerësosh këtë magji. Ajo përpin gjithçka dhe vërtet nuk është e lehtë. Nuk mund të vrasësh lehtë me errësirën. Është një proces i gjatë dhe i vështirë, derisa ta përsosësh, derisa të arrish ta zhdukësh plotësisht dikë. M’u desh shumë kohë të kuptoja si funksionon, si matet, si vihet në veprim apo si ndalet

papritur. Mund të jem mësuesi yt, por nuk të garantoj asgjë,” tha Corbini me zë të qetë. “Kam vrarë pa dashje shumë nga ata që kam dashur. Dhe nuk do të lejoj që kjo të ndodhë me ty. Prandaj, kupto se kërkon kohë dhe se nuk mësohet brenda natës. Magjia kërkon kohë.” Ishaani pohoi me kokë. E kuptonte, vërtet e kuptonte, por prapë nuk donte ta pranonte se magjia e tij ishte thjesht për të vrarë.

“A ka ndonjë gjë tjetër që kjo magji mund të bëjë, përveç vrasjes?”

“Nuk ka.”

Ishaani uli kokën. Pse e kishte zgjedhur nëna e tij Corbinin? A e dinte ajo çfarë magjie do ta priste? Sepse, nëse po, atëherë kishte bërë një gabim të madh.

“Por a mund ta mësoj brenda natës kontrollin e trupit tim, edhe nëse je ti që flet apo e përdor?”

“Jo, as këtë nuk mundësh. Por është më e lehtë se të mësosh magjinë. Asnjëherë nuk kam pasur dikë që ta mësojë këtë brenda natës. Megjithatë, mund të provosh.” Ishte një sfidë, dhe Ishaani ishte gati për të. Dontë ta sfidonte veten. “Më trego si dhe do ta vërtetoj që gabohesh.”

Corbini tundi kokën me një buzëqeshje.

“Të thashë se errësira përpin gjithçka. Ose e lufton që ta përdorësh siç dëshiron, ose dorëzohesh dhe ajo të kontrollon. E njëjta vlen edhe për mua, megjithëse unë nuk luftoj kundër teje. Do të kalosh në sprova, ose do t’ia dalësh sonde, ose do të provosh çdo natë.”

“Ti the sprova, në shumës, por fole edhe për një,” vuri në dukje Ishaani. “Oh, po. Nëse nuk ia del në këtë sprovë sonde, do të kesh pesë sprova çdo natë,” tha Corbini sikur të mos kishte rëndësi, sikur fjalët e tij të mos peshonin fare.

“Cila është sprova e parë? Më çojë drejt e në të,” - tha Ishaani me vendosmëri, i vendosur ta përfundonte këtë sprovë një herë e përgjithmonë. Corbini nuk foli. Papritur, Ishaani u kap nga një forcë e padukshme, e cila shpejt u shfaq si errësira e gjelbër. Pra, duhej të mbijetonte. Por nëse nuk bënte asgjë kundër saj, nuk do të mund të mbijetonte... ose ndoshta po. Por atëherë do t’i duhej të përballej me sprovat e tjera. Ishaani donte t’i provonte Corbinit se ishte prej një çeliku tjetër. Ai u përpoq të lëvizte krahët kundër errësirës, por ajo ishte e fortë dhe shtrëngohej gjithnjë e më shumë rreth tij. U përpoq të qetësonte frymëmarrjen. Kjo magji i përkiste atij, jo ai magjisë dhe do ta provonte këtë. Mori një frymë të ngadaltë e të thellë dhe pastaj e kapi errësirën, u përpoq ta mblidhte në duar. Së shpejti e ndjeu si një perde që po çahet ngadalë, por e dinte se nuk mjaftonte; duhej të përpiqej më fort. Forca fizike nuk ishte e vetmja gjë që i duhej. Duhej ta zotëronte. Dhe atëherë e ndjeu, unazën e tij. Ishte e ngrohtë. Tepër e ngrohtë. Ishaani hodhi sytë poshtë. Kjo ishte ajo që i duhej. Unaza gjithmonë i kishte treguar rrugën, gjithmonë e kishte ndihmuar, sepse ishte e tij. Ishte bërë një me të. Ai mbylli sytë, ndjeu ngrohtësinë që rridhte nga zemra drejt krahut, poshtë në dorë dhe në gishtin ku qëndronte unaza. Ngadalë ndjeu se errësira po lirohej, ndërsa unaza e përpinte plotësisht. Corbini u ngrit në këmbë, me sy të zgurdulluar. Korbi dukej i hutuar, por shpejt u përmbloodh dhe duartrokiti.

“Me sa duket, të kam nënvlerësuar.”

Kur u kthye në dhomën e tij, Ishaani ndihej si një krijesë e re. Diçka kishte ndryshuar. U ngrit dhe shkoi drejt pasqyrës: në sytë e tij kafe kishte shfaqur një rreth të hollë jeshil. Nuk ishte si Haeli, që kishte marrë një

ngjyrë krejt të re sysh, por tani e kuptonte se nga vinin ndryshimet. Ajo që nuk kuptonte ishte pse papritur ndihej kaq i lodhur. Ngadalë u vesh me rrobat e natës dhe u shtri në shtrat. Qepallat i rëndonin. Gjumi ishte vetëm disa sekonda larg, dhe ai ishte i lumtur, sepse trupi i ndihej i shqetësuar, mendja e lodhur dhe një dhimbje koke po formohej ngadalë pas syve. Dhe, sikur të ishte fikur një dritë, ai ra në gjumë.

Kapitulli tridhjetë e tre

Hazel qëndronte në dhomën e saj; kishte fjetur shumë pak atë natë. Mendimet i shkonin te përballja me Vajzën e Vdekjes. Ajo kishte gjak të fuqishëm. Nga një mbretëri ku nuk ekziston drita. Hazel i njihte mirë mbretëritë pranë vendlindjes së saj, por nuk i njihte ato përtej deteve. Nuk i njihte as sundimtarët e tyre, as se si dukeshin ato vende. Asnjëherë nëna e saj nuk i kishte folur për thellësitë. Nuk i kishte treguar, çfarë fshihej atje, as që ekzistonte një mbretëri ku mund të hyje ose përmes ujit, ose përmes rërës. Dhe Hazel donte të hynte në të, përmes rërës. Nuk ishte adhuruese e madhe e ujit, sidomos pas asaj që kishte dëgjuar për thellësitë. Jo pasi kishte dëgjuar për të gjitha sirenat që ishin gati të hanin çdo qenie të gjallë që kalonte mbi shtëpinë e tyre në sipërfaqe. Ajo që veçanërisht nuk donte të ndeshte ishte shtëpia e tyre nën sipërfaqen e ujit. Nuk donte t'i shihte të gjitha sirenat, sirenat aq të bukura, por edhe aq të

rrezikshme. Bukuri vdekjeprurëse, kështu i quante Valrie. Si i njihte ajo, Hazel nuk e dinte. Gjatë gjithë këtyre viteve kishte menduar se Valrie thjesht dinte shumë për Ichor-in; Valrie ishte më e vjetër se vetë pemët e Solarias, kështu që dukej si njohuri e zakonshme. Ose të paktën kështu mendonte Hazel. Por tani po pyeste veten nëse Valrie kishte hasur ndonjëherë vetë një sirenë. Nëse kishte qenë ndonjëherë në të ashtuquajturën mbretëri e errët. Dhe ajo që Hazel donte të dinte më së shumti ishte se si, në emër të Ichorit, Valrie dinte kaq shumë për mbretëreshën e parë. Po, Valrie ishte shërbyesja e të gjitha mbretëreshave, por nëse Hazel e mbante mend saktë, ekzistonte një ligj që i lidhte shtrigat: një ligj që nuk u lejonte atyre të flisnin për një mbretëreshë, përveçse nëse ishin bijat e saj. Ose ndoshta Hazel i kishte ngatërruar gjërat. Me gjasë po, sepse kishte shumë ligje, si të lashta, ashtu edhe të reja. Megjithatë, Hazel nuk i njihte shumë ligjet e lashta; shumica prej tyre ishin të fshehura ose të magjepsura. Dhe disa të tjera ishin djegur.

“Valrie?” - Thirri Hazel. Ajo ishte shtrirë në shtrat, e veshur me këmishën e natës. Shtrati ishte i ngrohtë dhe i rehatshëm; po të mundej, nuk do ta linte kurrë... dhe në të vërtetë, as që kishte pse ta linte. Nuk ishte detyra e saj të ngrihej nga shtrati, të vishej dhe të zbukurohej vetëm për të ngrënë mëngjes me disa princa të përkëdhelur. Valrie doli nga dhoma e larjes, me flokët në duar, ndërsa i kapte lart. “Po, Hazel?” Shtriga e shikoi Hazel-in me një buzëqeshje të butë. Hazel mrekullohej nga ajo grua; mund të ishte aq mizore, aq e ftohtë dhe e zemëruar, e megjithatë sytë e saj ishin më të butë se vetë retë kur vështrimi i saj ndalej mbi Hazel-in. Hazel u rrotullua dhe

tani qëndronte shtrirë barkas, duke e parë nga shtrati Valrien, e cila u ul për të qenë në nivelin e syve të saj. Ndonjëherë Hazeli ende ndihej si fëmijë pranë Valries. Por kush mund ta fajësonte? Fëmijëria e saj ishte marrë nga kurora; ajo duhej ta pranonte kurorën dhe të rritej më shpejt se shumica.

“Çfarë di për ligjet e lashta? A e di ku janë fshehur?” Valrie tundi kokën. “Në fakt nuk e di, por njoh dikë që mund t’i gjejë për mua,” u përgjigj ajo. Sytë e Hazelit u ndezën nga kureshtja. Nuk kishte nevojë ta shtronte pyetjen; Valrie e kishte kuptuar tashmë. “Ai është një mik i afërt, të cilin e kam takuar në mbretërinë e errët. Pas kësaj sprove, do ta vizitojmë së bashku. Mendoj se do të ishte më shumë se i lumtur të të shihte.” Hazeli pohoi në heshtje. Nuk pyeti më tej për këtë temë.

“A u beson vajzave?” Hazeli u habit nga pyetja e saj sapo i doli nga goja. Nuk kishte menduar kurrë për këtë deri tani.

“Po. Dhimbja dhe vendosmëria në sytë e tyre nuk mund të ishin të rreme. Ishte e qartë se kishin humbur njerëz të dashur për shkak të mbretit,” - tha Valrie, pastaj u ngrit përsëri. “Mbrëmja e prezantimit është pas dy ditësh. Çfarë do të bësh?” Mbretëresha e re u ndal. Nuk e dinte. Nuk kishte menduar për këtë. Kishte një ide, por nuk ishte e sigurt nëse ishte e mirë. Hazeli nuk kishte ardhur për t’u bërë përshtypje princave, por më mirë të provonte sesa të shihej si një mbretëreshë pa talent. Dikur kishte pasur edhe një ide se çfarë fustani do të vishte, por kishte kuptuar se nuk e donte më. - “Ti ke talent. Luaj pianoforten,” - tha Valrie, ndërsa ndërronte fustanin. Nuk ishte ide e marrë; vërtet, Hazel ishte e talentuar, por çfarë do të luante? Sikur Valrie t’i kishte

dëgjuar mendimet, foli përsëri, duke i dhënë përgjigjen. “Luaj sonatën e vdekjes. Sigurohu që mbreti ta dijë pse ke ardhur këtu.”

“Më pëlqen mënyra si mendon,” - tha Hazel, duke u ngritur. Ajo po përgatitej të zhvishej për t’u bërë gati për ditën, por u ndërpre nga një trokitje në derë. “Kjo më mirë të mos jetë ndonjë bishë mendjemadhe,” - tha Hazel. Valrie mezi e përmbajti të qeshurën nga mënyra si u shpreh Hazel. Hazel e hapi derën pak. Ishte Rune. Ai qëndronte i drejtë dhe krenar përtej derës. Rune nuk kishte veshur rrobat mbretërore; mbante uniformën e gjeneralit. Ose donte t’i tregonte Hazelit se ishte superior, ose thjesht i urrente rrobat mbretërore, Hazel nuk mund ta fajësonte. E bardha i rrinte mirë, por kurrë nuk do t’i rrinte më mirë se e zeza ose kafeja. E zezë me ar të gërshetuar imët mbi lëkurë kafe. “Më falni nëse ju ndërpreva, Madhëri, por kam ardhur t’ju përcjell një mesazh nga vëllai im. Ju dhe shërbyesja juaj duhet ta takoni atë në kuzhina këtë mëngjes, jo në mëngjesin zyrtar.” Rune nuk shfaqti asnjë emocion, as në sy, as në zë, as në qëndrim. Jo, ai thjesht qëndronte aty, duke e parë me një vështrim më të ftohtë se akulli, sikur sytë e tij gri thërrisnin vetë akullin.

Hazel pohoi në heshtje.

“Në rregull. Tani do të isha shumë mirënjohëse nëse do të largoheshe, sepse vërtet më ke ndërprerë.”

Ajo e mbajti tonin po aq të ftohtë sa i tiji, megjithëse nuk e dinte nëse sytë e saj ishin po aq të akullt. Nuk e dinte nëse sytë i tradhtonin fajin e gjithë asaj urrejtjeje që kishte mbajtur ndaj tij për kaq shumë vite, pa e ditur kurrë se si kishte qenë e vërteta. Pikërisht atë çast vuri re se qëndronin aty, thjesht duke u ngulur në sytë e njëri-

tjetrit. Fjalë të pathëna rrotulloheshin në ajër, duke e bërë të qartë se, pavarësisht nga fjalët të ftohta që shkëmbyen, nën sipërfaqen e fortë ende rridhnin emocione të tjera. Ajo nuk hezitoi dhe e mbylli menjëherë derën, nuk donte ta bënte takimin edhe më të padurueshëm. Sapo dera u mbyll, u mbështet pas saj dhe nxori një frymë të gjatë që e kishte mbajtur brenda. Ishte rraskapitëse për nervat ta shihte princin dhe të dinte se ai nuk kishte bërë asgjë gabim dhe se gjithçka që kishte bërë ishte të përpiquej të mbijetonte. Hazeli e dinte se, po të ishte në vendin e tij, do të kishte bërë të njëjtën gjë. Dhe kjo ishte edhe më e dhimbshme: gjithë ato vite që kishte shpenzuar duke urryer personin e gabuar, vetëm për të dëgjuar se nuk ishte ai që ia kishte vrarë nënën... në fillim kjo e kishte lënë bosh, pastaj kishte ardhur zemërimi ndaj vetes dhe më pas pikëllimi. Pse nuk e kishte ditur kurrë arsyen? Pse princi nuk kishte kërkuar kurrë ta shpjegonte?

“Çfarë tha princi?” Zëri i Valries e nxori Hazelin nga mendimet; - ajo ishte mirënjohëse, sepse kishte filluar të mbytej në to. “Duhet ta takojmë në kuzhina në vend të mëngjesit,” psherëtiu Hazel e irrituar, kur kuptoi se nuk e kishte pyetur se ku ndodheshin kuzhinat. Si në emër të Ichorit do ta gjente rrugën nëpër kështjellë? Kishte qenë mjaft e vështirë edhe herën e parë që ishte shfaqur aty. Hazel nuk foli më dhe u përgatit në heshtje. Zgjedhi një fustan të thjeshtë për sot, të kuq të errët, me shpatullat zbuluar. Mbi shpatulla hodhi pallton e saj të zezë, mantelën që do ta vishte kur të kishte një fustan më spektakolar. Për këpucë zgjedhi taka prej xhami të zi, që nuk i rëndonin këmbët. Nëse kishte një gjë që e shijonte, ishte veshja edhe për rastin më të vogël. Pas pak kërkimesh, Valrie dhe Hazeli më në fund i gjetën

kuzhinat. Katër princat po prisnin tashmë aty, përfshirë Saherin, Zahiran dhe Azaran.

“Më në fund ia dolët edhe ju?” foli princi i dytë më i madh. Hazel vendosi të mos i përgjigjej, ndërsa vëllai i tij më i ri shkoi në anën tjetër të kuzhinës. Hazel nuk i kushtoi vëmendje, por ai duhet të ketë shtypur diçka, sepse muri me tulla u hap si derë. Si u hap, ajo nuk e dinte, por supozoi se ishte një mekanizëm i lashtë. Ngadalë, të nëntë hynë në korridorin pas derës. Princi Ishaan shtypi një tullë nga brenda dhe dera u mbyll.

Ai duartrokiti dy herë dhe dritat u ndezën. Hazel u gëzua kur pa se nuk ishte e vetmja e hutuar; edhe femrat e tjera dhe princat e tjerë, përveç Ishaan-it, dukeshin po aq të çuditur. Dukej se edhe ata po kalonin për herë të parë aty. Teksa ecën nëpër korridorin e vjetër e me erë myku, Hazel e vuri re shpejt se sa i lashtë duhej të ishte. Së shpejti u gjendën në një dhomë të vjetër. Ajo hyri pas të tjerëve; vetëm Valrie ecte pas Hazelit, sikur ta mbronte nga çfarëdo që mund të dilte nga errësira. Hazel vështroi dhomën, sytë iu ndalën te raftet e librave, ndërsa të tjerët u rehatuan. Ngadalë ajo mori një vëllim. Dikur Hazel kishte filluar të mësonte gjuhën e lashtë të perëndive; kishte dashur të bëhej e rrjedhshme në të, por kurrë nuk ia kishte dalë, sepse i kishte humbur motivimi dhe vullneti. Por fjalën “magji” e njohu menjëherë kur e pa: Galdar. “Besoj se të gjithë e dini pse jemi këtu?” - foli gjenerali. Hazel nuk ia hoqi sytë librit teksa e hapi, duke u përpjekur të kuptonte të paktën disa fjali, por ishte tepër e ndërlikuar. Po, një gjuhë e lashtë nuk mësohej për më pak se tre muaj, këtë e kuptoi tani. Pastaj u dëgjua një zë më femëror; e dinte se ishte Zahira. Ajo ishte e vetmja që fliste vërtet ashtu siç meshkujt donin që

femrat të flisnin. Ishte një zonjë e vërtetë dhe të tjerat, përfshirë Hazelin... mirë, kishte shumë fjalë të shëmtuara për femra si ato. Por Hazelit i pëlqente termi e pavarur.

“Para se të fillojmë të planifikojmë ndonjë gjë kundër mbretit, duhet të dimë nëse mund t’ju besojmë.” Hazel buzëqeshi lehtë me vete kur i dëgjoi këto fjalë. Zahira kishte të drejtë. Si mund t’u besonin?

“Jam dakord me të. Nuk mund të rrezikojmë që të na godisni pas shpine ndërsa përpiqemi ta rrëzojmë,” tha Hazel, duke e vendosur librin përsëri në vend. “Beto hem për fronin dhe kurorën time: nëse ndonjëri prej jush do të ketë ndonjëherë qoftë edhe mendimin më të vogël për të na tradhtuar, unë personalisht do t’ju tregoj sa të mprehta janë thonjtë e mi.”

“Nëse mendon vërtet se ndonjëri prej nesh do t’i tregonte mbretit për këtë, atëherë qenke më budalla seç mendoja,” - tha Darius me një buzëqeshje dembele. “Nëse ka dikë që e urren bastardën në fron më shumë se unë dhe vëllezërit e mi, atëherë me siguri jemi të vdekur. Por çfarë dëshiron ti, o mbretëreshë shtrigë kaq e fuqishme?”

Këtë herë buzëqeshja iu zhduk, pavarësisht nga toni sarkastik. Hazel u habit që ky princ dinte kur duhej të ishte serioz. Para se Hazel të përgjigjej, foli Valrie. Krahët i kishte kryqëzuar mbi gjoks.

“Një shenjë që mund t’ju besojmë. Këto femra kanë bërë betime gjaku; për ju mendoj se diçka tjetër do të ishte më e përshtatshme.” “Si për shembull?” Sytë e Hazelit u drejtuan menjëherë nga më i riu. Sytë e tij blu... megjithatë Valrie kishte ndihmuar; kishte ndryshuar diçka brenda tij. Ose ndoshta ishte ai vetë që e kishte

bërë dhe i duhej vetëm një shtysë e vogël nga dikush që njihte magjinë.

Valrie e shikoi Haelin.

“Secili prej jush do të na sjellë diçka me vlerë që i përket mbretit. Nuk më intereson çfarë është. Mund të jetë një hartë, një busull, një tophet, madje edhe ari do të mjaftonte. Por na duhet diçka për të parë deri ku jeni gati të shkoni kundër babait tuaj.” Hazel nuk e kuptonte saktësisht se si kjo do ta tregonte besnikërinë e tyre, por Valrie kishte jetuar më gjatë se ajo; prandaj Valrie duhet ta dinte çfarë po bënte.

“Sa për shtrigat e larta,” ndryshimi i temës ishte i papritur, por Hazel dëgjoji me interes, “njëri nga princat duhet të vrasë njëren prej të dyjave,” - tha Zahira. “Nuk mund t’i mbaj më në kontroll ato femra; së shpejti do ta kuptojnë se gjithçka që kam bërë ka qenë gënjeshtër. Dhe pastaj është edhe princesha Terraxiane.” “Me të do të merrem unë,” foli gjenerali. “Unë jam arsyeja pse ajo është këtu që në fillim; ajo është problemi im.” Rune u ndal për një çast. “Shtrigë, deri kur duhet t’i sjellim këto objekte me vlerë?” - E pyeti ai Valrien.

“Sot është dita e trembëdhjetë; le të themi ditën e nëntëmbëdhjetë. Përsëri, na takoni këtu,” u përgjigj Azara. “Nëse sillni ar, mund të kem disa stoli të bukura për Korjen e Madhe.” Ajo ngriti supet. “Do t’ju sillja smeralde nëse doni diçka të bukur,” - tha Dariusi. Hazeli e vështroi teksa fliste; dukej sikur po e shikonte drejt në shpirt. Kontakti i syve ishte i fortë, derisa Azara tundi kokën me mospërfillje. Një heshtje e frikshme e mbuloi dhomën kur dëgjuan erën në korridor, por askush nuk foli për të. Hazel shikoi përreth dhomës

së vjetër dhe u pyet se si princi e kishte gjetur. “Nuk do të fitojmë nëse nuk kemi diçka që mbreti nuk e ka,” tha Saher. “Ne kemi aftësi, por ai ka shumë njerëz me aftësi në shërbim, aleatë të fortë dhe miq të fuqishëm në gjithë Ichorin.” Hazel e urrente ta pranonte, por ajo kishte të drejtë.

“Kemi një mbretëreshë shtrigë, kemi një Lunariane që është mjaftueshëm pranë familjes mbretërore për të siguruar një ushtri të tërë. Ti, Saher, je mike me gjeneralin në shkretëtirë, apo jo? Pastaj kemi Rune-n, edhe ai është gjeneral. Ushtarët e tij do ta ndjekin deri në vdekje. Kemi më shumë sesa mendon,” tha Azara, duke u ngritur nga karrigia e vjetër ku ishte ulur dhe duke e parë Saher-in. “Mund të shqetësohesh se mbreti do ta fitojë këtë, por nuk do ta fitojë. Këtu kemi besnikëri dhe miqësi; disa madje janë familje dhe duan ta shohin të larguar.” “Kemi magji.” Hazel nuk ishte e sigurt nëse kishte dëgjuar mirë teksa i hodhi një vështrim Hael-it. “Ose të paktën unë kam. Unë kam magji.” “Po, iluzione. Por a na ndihmon vërtet kjo?” - tha Ishaan. “Ju të dy keni magji,” vuri në dukje Azara me zë të ulët. “Në fakt, të gjithë ne mund të kemi magji,” tha Valrie duke hedhur një hap përpara.

“Të gjithë ne?” “Të gjithë ne?” Sytë e Saherit u zgjeruan. Ajo dinte për magjinë, por nuk e kishte ditur që të gjithë kishin qasje në të. “Do të thotë edhe mbreti mund të ketë magji?” Saher pa Valrien teksa tundte kokën ngadalë. “Magji elementare, ose si të duash ta quash.” Ajo bëri një gjest me dorë në ajër. “Ajër, zjarr, të gjitha këto lloje.” Hodhi supet dhe një fllad i freskët kaloi nga dera.

“Duhet të jesh sunduese e ajrit,” vuri në dukje Zahira. Saher e shikoi Zahira-n; ajo po dëgjonte me vëmendje. “Dhe të gjithë, thatë? Gjithkush mund ta përdorë magjinë nëse do?” “Vajzë e zgjuar,” tha Valrie. “Po, unë sundoj ajrin dhe po të gjithë, edhe pse ka disa përjashtime, cilat janë nuk i di.” Ajo vazhdoi: “Në këtë dhomë ka tre përdorues magjie, dhe një i katërt shumë shpejt, shpresoj.”

“Tre?” Pyeti Saher, me hutim të shkruar në fytyrë.

“Tre. Dy prej tyre janë princër dhe pastaj jam unë. Nuk do t’i ekspozoj princat; ata kanë gojën e tyre për të folur.” Nuk vonoi dhe Hael foli i pari: u tregoi për Fenririn dhe magjinë e tij iluzione. Saher e shënoi mendërisht. Jo magji elementare. Pastaj foli Ishaan-i për korbin e tij dhe diçka rreth një errësire shkatërruese; Saher nuk e kuptoi plotësisht çfarë duhej të ishte, por do ta shihte nëse ai do ta përdorte ndonjëherë.

“Po ti?” E pyeti Rune.

“Sunduese e ajrit, siç e tha Zahira. Kam një buf,” u përgjigj Valrie. Një gjë tani ishte e qartë: dy princat më të rinj ishin të besueshëm, por megjithatë Saher donte t’i shihte duke sjellë diçka me vlerë nga mbreti. S’do të ishte shumë e vështirë të paktën për të. Vjedhja nuk ishte

gjë e ndërlikuar; ajo kishte vjedhur pa fund nga mjeshtri i saj dhe ai s’e kishte vënë re, ose nëse e kishte vënë re, kurrë s’e kishte përmendur. Por ajo e dinte me siguri se mund ta grabiste vetë kurorën e mbretit dhe ai s’do ta merrte vesh. “Dhe si e takon njeriu shpirtin e vet?” pyeti Saher. Ajo ishte pak skeptike që të gjithë do t’i kishin këto lloj kafshësh magjike.

“Ma ka treguar nëna,” - foli Ishaan, pastaj në çast mbylli gojën sikur kishte thënë diçka që s’duhej. “Pra... e ëndërrova, dhe ajo disi më udhëhoqi tek ai.” Saher tundi kokën në heshtje. Ajo e ktheu kokën nga Hael-i; sytë e tij blu ishin ngulur në tavan. “Mund t’i falënderoj të egrit,” tha ai me një ngritje supesh.

“Edhe mua,” - shtoi Valrie. Saher gëlltiti. Shpresonte shumë që Hael-i të mos dinte asgjë për shpëtimin e tij prej saj. Po, të gjithë ishin kundër mbretit, por ajo ende ndiente zemërim dhe pak urrejtje ndaj princave, nuk ishte e sigurt nëse do t’i ikte ndonjëherë. Do të donte t’i ikte, por s’e dinte nëse do të ndodhte. Pastaj të gjithë sytë u drejtuan nga Valrie; të gjithë donin versionin e saj, dhe dukej sikur as mbretëresha nuk e dinte. “Unë jam e vjetër; më ka mësuar vetë mbretëresha e parë e shtrigave. Ajo dinte shumë, sepse kishte jetuar me perënditë para se ata të përpiqeshin të na dëbonin ne shtrigat nga Ichor, bashkë me veten e tyre.” Ishte e qartë që shtriga s’donte të thoshte më tepër, por Saher mendoi se mjaftonte. “Pra, ti duhet të jesh... sa vjeç? Mbi një mijë?” - pyeti Zahira. “Rreth aq, po,” pohoi Valrie. Heshtja e mbushi sërish dhomën; ishte pak befasuese; katër princër, dy shtriga, një Lunarian, një Solarian dhe ajo nga rërat, të gjithë kishin të njëjtin armik. Femrat kishin të njëjtin motiv: hakmarrjen. Por për princat s’e dinin çfarë ishte.

Saher supozoi se ata donin të jetonin të lirë, pa një mbret që përpiquej t'i vriste për çdo lloj aftësie.

“Unë di të përzihem me ambientin,” tha Saher. Fjalët nuk kishin kuptim jashtë kontekstit, ndaj ajo thjesht e tregoi: pothuajse u zhduk duke u bërë një me murin. “Aftësia ime,” shtoi. Azara nisi të qeshte. “Duhet të jesh duke bërë shaka,” dhe papritur u zhduk edhe ajo. Saher u kthye në normale, kur ndjeu një dorë mbi sup. Menjëherë e kapi dorën kur e pa, vuri re se ishte e padukshme. “Ne kemi aftësi të ngjashme,” tha Azara kur u bë sërish e dukshme, me një buzëqeshje të ndritshme në fytyrë. Vërtet ishin bërë për njëra-tjetrën. Por atë që Saher e interesonte më shumë ishte çfarë aftësie kishte mbretëresha shtrigë, ndoshta s’kishte fare. “Hazel, po ti?” Hazel e pa Saherin. “Jam shtrigë. Kjo më jep shumë gjëra për të luajtur; për shembull, ti tani po mendon për dikë me emrin Mira.” Saher mbeti e shtangur, kurse Hazeli buzëqeshi. “Gjaku im sjell shumë me vete; leximi i mendjes është më elementarja,” shpjegoi ajo. “Darius mund t’ia mbulojë dikujt praninë,” - tha pastaj Azara.

“Ti e pe vetë me sytë e tu,” - tha Dariusi, me sytë e ngulur tek ajo, dhe Saher mund të betohej se ajri u rëndua papritur nga tensioni. “Unë mund të rigjenerohem, por jo të shëroj. Thjesht rigjeneroj fuqinë time fizike, mendore dhe magjike.” Që do të thoshte se, nëse Hael nuk lëndohej, ai mund të luftonte pa pasur nevojë për pushim. Ishte vërtet mbresëlënëse dhe do të ishte shumë e dobishme. Ishaan heshti për pak, pastaj zëri i tij u dëgjua: “Të gjithë ju ndiheni të emocionuar tani.”

“Ti mund t’i ndjesh emocionet e krijesave?” -

pyeti Zahira qetë. Ishaan tundi kokën ngadalë. “Por ka disa emocione që s’i kap dot mirë. Disa që as vetë nuk i kuptoj.” Dukej sikur supet e Zahira-s u çlodhën. “Po ti, gjeneral?” - pyeti Saher. Ai ende nuk kishte folur për aftësinë e tij, dhe Saher ishte vërtet kureshtarë; donte të dinte çfarë zotëronte princi, nëse do ta ndihmonte si gjeneral apo do të ishte e dobishme kundër mbretit. “Asgjë,” - tha ai. “Nuk kam asnjë aftësi. Ndoshta sepse jam i linduri i parë dhe mallkimi i babait tim ka rënë edhe mbi mua.” Saher e mbylli shpejt gojën. Nuk e priste këtë. Jo - ajo mendonte se ai do të kishte diçka të fuqishme. Diçka që ndryshon jetën. “Nuk është mallkim, mos u shqetëso. As unë nuk kam aftësi. Thjesht tregon kë perënditë e bekojnë dhe kë jo,” - tha Zahira, duke e qetësuar.

“Sado që po i shijoj këto biseda,” - tha Azara, “unë e lashë pa ngrënë mëngjesin dhe dua vërtet të ha diçka. Po iki.” Nuk vonoi dhe shumica u larguan, të gjithë, përveç Hazel-it dhe Runes. Hazel i pa të tjerët teksa largoheshin; edhe Valries i kishte thënë të ikte. Tani ajo ishte sërish vetëm me Runen. Ajo e shikoi atë, ai e shikoi atë. “Më fal,” foli Hazel me një zë të qetë e të druajtur. “Më fal që nuk i rishqyrtova veprimet e mia kur erdha këtu. Erdha me dëshirën e hakmarrjes, duke mos dashur asgjë tjetër veç kokës sate në një pjatë argjendi. Më fal për natën gjatë vallëzimit...” Ajo nuk ia ngriti sytë, ndërsa i fliste; kishte frikë se mos e shihte veten e saj të mjerë të pasqyruar në sytë e tij. Kishte frikë se ai do t’i tregonte vetëm neveri. “Duhej ta kisha ditur që ishte urdhër i babait tënd të vriste nënën time. Duhej ta kisha ditur që nuk ishte vullneti yt ta vrisje atë, por i tij.” “Jo, ti nuk je fajtores për asgjë. Nuk ke pse të kërkosh falje,” - tha Rune, ndërsa Hazel ndjeu vështrimin e tij mbi unazën e

nënës së saj, që tani ishte në gishtin e saj. “Si mund ta kishte ditur?” Vërtet, si mund ta kishte ditur?

“Dhe mos u shqetëso, edhe unë të desha të vdekur për një kohë,” tha Rune duke qeshur lehtë. Pikërisht atëherë ajo ia ngrii sytë. “E doje aq shumë atë vajzë?” pyeti Hazel. “Mund të ma kishte thënë... ndoshta do t’i kisha marrë një gisht dhe jo do t’ia kisha ngrënë zemrën.” Ajo qeshi me shakanë e saj, por u gëzua që edhe Rune e gjeti qesharake. “Ndoshta duhet të hash zemrën e ish-të dashurës sime, edhe atë e kam dashur,” tha ai. Hazel e dinte për kë po fliste. Të dy qeshën për një kohë, duke shkëmbyer shaka, pastaj ranë në një heshtje të rehatshme.

“Paqe?” Pyeti Hazel, duke ia zgjatur dorën.

Rune ia shtrëngoi dorën fort. “Paqe.” Hazel u gëzua që më në fund i kishin sqaruar gjërat; nuk kishte pse të ndiente më turp për veprimet e saj egoiste.

“Do ta marrim hakun ndaj babait tënd, apo jo?” “Do ta marrim.”

Kapitulli tridhjetë e katër

Saher ecte nëpër Solaria, ndërsa mendja i kthehej përshtypjes së asaj nate. I kishin mbetur edhe dy ditë për të menduar një paraqitje. Dikur, në rërat e shkretëtirës, ajo kishte qenë valltare, shumë përpara se prindërit e saj të vriteshin; në atë copëz të shkurtër jete ajo kërcente derisa këmbët i gjakoseshin. Pyeste veten nëse duhej të kërcente për princat apo jo. Nuk dinte çfarë tjetër mund t'u ofronte; kishte bukurinë, po çfarë tjetër përveç vjedhjes dhe vallëzimit? Kur e mendonte më thellë, vërtet nuk kishte talente të tjera. Ishte e trishtuar, e trishtuar që nuk kishte marrë flautin kur nëna e kishte këshilluar, e trishtuar që nuk kishte mësuar harkëtarin kur i ati e kishte dashur këtë për të. Mjeshtri i saj ia kishte mësuar më vonë, por ajo nuk kishte talent për të, ose ndoshta e kishte, por i mungonte pasioni. Ishte si një mallkim: nuk kishte talent për atë që donte të bënte dhe nuk kishte pasion për talentet që kishte. Saher kishte talent për vallëzim, por jo pasion, prandaj po pyeste veten çfarë duhej të bënte. Dhe nëse do të kërcente, çfarë

do të vishte? A do të mundte të dërgonte Mira një pako brenda dy ditësh? Sepse veshja e saj e vallëzimit kishte mbetur në rëra. Ndoshta duhej të shkruante një letër tjetër; ndoshta Mira do të vinte për vizitë; ndoshta do ta ndihmonte të planifikonte si të vriste mbretin. Dhe mund t'i tregonte edhe çfarë kishte mësuar për magjinë. Ose... nuk ishte e sigurt nëse ishte ide e mirë po sikur, sapo t'ia tregonte Mirës, dikush tjetër ta dëgjonte sistemin e vërtetë të magjisë dhe fjala t'i mbërrinte mbretit?

Do të ishte marrëzi. Saher vendosi t'i mbante buzët të mbyllura, për tani. Pastaj ajo kaloi nëpër Bloodfall; ishte pothuajse qesharake sa pak kishin këto dyqane. Shkretëtira e Kockave kishte shumë më tepër larmi, diçka që Solaria as nuk mund ta përfytyronte. Atje kishte dyqane me lule të magjepsura, kocka, kristale, mëndafshin më të hollë dhe shumë e shumë gjëra të tjera që Solaria nuk do t'i kishte kurrë në dorë. Të paktën jo me mbretin që kishte tani. Sidomos dyqanet pranë mbretërisë së errët, aty kishte gjithçka që mund të dëshironte njeriu. Meqë rërat takonin mbretërinë e errët, thellësitë dhe Solarien, aty gjendej pothuajse çdo gjë e nevojshme për të përgatitur helmet që shtrigat ua shesin Lunarisit. Saher kujtoi se si, kur ishte fëmijë, kishte qenë një herë pranë të pinte pothuajse një porcion helmi. Nuk e mbante mend nëse e kishte pirë vërtet apo nëse nëna ia kishte marrë para se të mundte, por e mbante mend qartë që e kishte afruar te buzët.

Ajo u ndal kur pa një dyqan, fustane të magjepsura. Nuk e dinte nëse fustanet brenda ishin vërtet të magjepsura, por ishte e mërzhitur dhe nuk kishte çfarë të bënte, ndaj pse të mos hynte? Duart i rrëshqitën mbi

një varëse plot fustane, duke ndier pëlhurën delikate mes gishtërinjve. Por para se ndonjë fustan t'i tërhiqte vëmendjen, sytë i kapën diçka të artë. Ajo ktheu kokën dhe pa një mbulesë fytyre prej ari, që i ngjante asaj që kishte veshur kur kërcente në rëra, por kjo ishte më... e hollë, më e përkryer. E mori, shkoi te pasqyra dhe e provoi për të parë si do t'i rrinte.

Zinxhirë të artë i ranë hijshëm mbi fytyrë; dukej pothuajse si mbretëreshë. Në skajet e zinxhirëve vareshin gurëza të vegjël të zinj. “Ju rri për mrekulli, zonjushë.” Saher pa në pasqyrë shitësen, e cila buzëqeshte lehtë. Saher u kthye nga ajo. “Sa duhet të paguaj që kjo kryevepër të bëhet e imja?” - e pyeti.

“Është punuar nga duart e mia,” - tha ajo. “Kam kërkuar gjatë për materialet dhe kam udhëtuar përgjatë Ichorit, duke hequr dorë nga vite të çmuara të jetës sime vetëm për ta krijuar këtë pjesë.” Saher nuk kishte pse ta njihte gruan për të ditur se ajo nuk gënjente, ari dhe gurët e çmuar nuk gjenden thjesht në tokën ku shkel. “Por për ju kam një ofertë modeste.” Saher u pyet sa modeste do të ishte ajo ofertë. “Sepse ju rri përkryer, do ta ulim pak çmimin, një mijë goldlingë.” Saher nuk u besonte veshëve. Një mijë. Ajo nuk i kishte aq, nuk do t'i kishte kurrë. “Më vjen sinqerisht keq, por atëherë duhet ta vendos sërish në vend, sepse nuk e kam shumën që kërkon,” - tha Saher, ndërsa e hoqi ngadalë mbulesën. “Atëherë le të bëj një ofertë tjetër,” - foli gruaja. Saher tundi kokën. “Jo, nuk kam as gjysmën e shumës që po kërkon. Nuk mund ta blej.” Gruaja ia dha sërish mbulesën e fytyrës. “Jo, oferta ime tjetër nuk ka të bëjë

me goldlingë. Ka të bëjë me diçka që bëhet me duar dhe çelik.” Kaq mjaftoi që Saher të interesohej. “E dija se do të më dëgjoje po ta thosha kështu,” buzëqeshi gruaja. “Oferta është e vështirë dhe e rrezikshme, por supozoj se di diçka për të egrat?” “Si e di?” Dora e Saher-it shkoi te ana e saj; ishte gati të derdhte gjak, sepse kjo nuk ishte diçka që njerëzit e dinin për të.

“Ta ndiej erën, zonjushë. E nuhas.” Pastaj ajo bëri me dorë. “Dua të shkosh në ato male dhe të ma sjellësh gurin e çmuar të Zonjës së të egërve.”

Saher po mendonte nëse të gjithë e shihnin kështu se ajo “mbante erë” të egërve. “Kjo është vetëvrasje,” - tha Saher. Por e donte atë send; dikur kishte takuar Zonjën dhe kishte luftuar shpesh me të egrit, por gjithmonë ishte rrezik. Ç’është jeta pa pak rrezik? foli një zë i qetë në thellësi të mendjes së saj. Mendja do ta çmendte, por ishte e vërteta.

“Cilin gur?”

Saher nuk ishte edhe aq e sigurt nëse kjo ishte vërtet një ide e mirë, ndërsa ecte përmes mjegullës së dendur, me kamën në të dyja duart. Ajo nuk vishte më një fustan; kishte veshur pantallona të zeza dhe një këmishë të zezë, që të egrit të mos e dallonin menjëherë nën dritën e hënës. Flokët e saj të zinj i kishte gërshetuar; nuk do t’u jepte të egërve asnjë shans të kapnin gjëra si flokë apo rroba, prandaj veshjet i kishte të ngjitura pas trupit. Hapat e saj ishin të ngadaltë dhe të llogaritur, por mjaftueshëm të shpejtë që asgjë të mos rritej mbi sandalen e saj. Nuk i duhej që edhe egërsia e vendit të punonte kundër saj.

“Ne i njohim ata sy të errët që nuk reflektojnë

dritë.” Shkëlqyeshëm, tashmë e kishin gjetur. Nuk kishte më kuptim të ishte e qetë, ndaj Saher nisi të vraponte, me sytë mbyllur. Mjeshtri Keenan ishte i verbër, prandaj e kishte mësuar si të luftonte në rast se ndonjëherë do të verbohej edhe ajo. Me sytë e mbyllur, ajo u mbështet plotësisht te shqisat e saj.

Te nuhatja sepse të egrit mbanin erë vdekjeje; te dëgjimi sepse të egrit nuk dinin të ecnin në heshtje; dhe, më e rëndësishmja, te perceptimi duhej të ishte e vetëdijshme për pozicionin e çdo pjese të trupit të saj. Një fllad i lehtë ajri i freskët i preku faqen, ndaj ajo u përkul, duke e ditur se një dorë e hapur po vinte drejt saj. Nuk kishte nevojë që të egrit t’ia shënonin më tej lëkurën e bukur. Pastaj ndjeu ngrohtësinë kundër trupit, ngrohtësinë e të egrit që kishte tentuar ta godiste. Saher ngriti kamën dhe e nguli në mishin e të egrit. Një britmë e shëmtuar doli nga goja e tij teksa u rrëzua prapa, por Saher e dinte më mirë sesa t’i hapte sërish sytë, të egrit nuk vinin kurrë vetëm. Ishin tepër frikacakë për këtë. Ajo u rrotullua përpara dhe u ngrit sërish në këmbë. Tani qëndronte aty në heshtje; malet ishin sërish të qeta, asnjë zog nuk dëgjohej, asnjë hap. Ajo qëndroi e duruar dhe e qetë, e përqendruar te dëgjimi. Pas meje. Saher u kthye pothuajse menjëherë sapo dëgjoi hapat e lehtë që po afroheshin dhe hodhi kamën. E dinte që kama kishte goditur në shenjë dhe kishte vlarë të egrin, sepse nuk pati britmë, vetëm një përplasje e shurdhër kur trupi ra në tokë.

“Do të luftosh me mua apo do të vraposh te Zonja jote?”
- Pyeti Saher, me zë të qetë e të barabartë. “Unë jam Zonja.” Një frymë e ftohtë i përkëdheli fytyrën. Saher hapi

sytë dhe u përpoq të largohej nga afërsia e saj, por Zonja i kapi gërshetin dhe e ndaloi. “Kohë e gjatë pa u parë, Saher.” Zotat, Saher e urrente atë zë më shumë sesa urrente mbretin. “Edhe pse, në të vërtetë, nuk ka qenë aq gjatë, apo jo? Mban erë nga një prej të egërve të mi të rënë. Ishe ti ajo që e shpëtoi princin e vogël?” Saher nuk u përgjigj. Zonja tashmë ishte plotësisht e vetëdijshme.

“Ma thuaj, a e vajtove atë krijesë të shëmtuar?” Saher fërshëlleu. Zonja mund ta mbante gërshetin e saj në dorë, por Saher e dinte shumë mirë si ta menaxhonte situatën; kur ta shihte Mirën, do të kishte shumë për ta falënderuar. Saher ra shpejt në gjunjë, duke e shpërfillur dhimbjen që i përshkoi, dhe menjëherë kapi dorën e Zonjës, duke e hedhur mbi kokën e saj përtokë. Zonja e lëshoi gërshetin e Saherit. Saher u sigurua që ajo të mos ngrihej, duke u ulur mbi trupin e saj dhe duke ia fiksuar duart mbi kokë. Teksa me njërin dorë mbante duart e Zonjës, me tjetrën ia afroi kamën fytit. “Nuk jam këtu për të të vrarë, Aridane,” fërshëlleu ajo. “E di që mund të të vras, por do ta kursej jetën tënde në këmbim të diçkaje të caktuar.” Ajo e shtyu majën e kamës edhe më pranë fytit të Zonjës. “Çfarë do?” - tha Aridane. Zëri i saj nuk kishte as zemërim, por as dorëzim.

“Një nga gurët e tu - atë blu,” u përgjigj Saher. “Nëse premton se nuk do të sillësh në mënyrë të papërshtatshme, do të largohem nga mbi ty. Nuk më pëlqen t’i lëndoj femrat; sado që i urrej të egrit, ti prapë je femër.” Ajo psherëtiu. “Betohem,” tha Aridane. Saher u ngrit dhe i zgjati dorën për ta ndihmuar, të cilën Aridane e pranoi. “Je përmirësuar, këtë duhet ta pranoj,” tha ajo. Saher nuk do ta kishte menduar kurrë se do të fliste me Zonjën e të egërve si me një mike. Pas gjithë

atyre herëve që Keenan e kishte dërguar në male vetëm për të vrarë disa të egër, Aridane e kishte njohur mirë Saherin.

“Nuk luftoj më si dikur,” tha Saher. “Megjithatë, ende më duhet ai gur.” “Përse të duhet?” pyeti Aridane. “Është për një tregtare. Nuk mund të paguaj, ndaj ajo e deshi këtë në vend të arit.” Saher nuk shpjegoi se çfarë donte të blinte. Aridane tundi kokën. “Ke qenë këtu kaq shpesh dhe mendove se nuk mund të pyesje thjesht?”

“Jo?” tha Saher me mosbesim. Zonja Aridane qeshi thjesht, duke e ditur shumë mirë se, sado shpesh të shkonte Saher në male, ata nuk do të ndalonin kurrë së vrari njëri-tjetrin. “Do ta jap atë gur, sepse ma fale jetën. Do të thosha se kështu borxhi im është larë.” Saher vetëm pohoi me kokë, e zhgënjyer. Sapo mori gurin, Saher u sigurua të gjente kamën që kishte hedhur më herët. Kur e gjeti, buzëqeshi, synimi i saj kishte qenë vërtet i përsosur; kama e kishte goditur të egrin pikërisht mes syve. Ajo e mori kamën dhe e pastroi me mëngën e këmishës. Pastaj u nis drejt Solarias, duke u siguruar të përdorte aftësinë e saj që asnjë rojë të mos e shihte. Nuk do ta dëshironte këtë sidomos kur mund ta ndëshkonin për të. Një frymëmarrje lehtësimi i doli nga buzët kur arriti në dhomën e saj pa u vënë re. I hoqi shpejt rrobat; tani mbanin erë të egërve dhe të gjakut të tyre pra, thuajse si kufoma. Saher mbylli dritaren nga e cila kishte hyrë, bëri një banjë të shpejtë dhe veshi rrobat e gjumit që i kishte sjellë me vete nga rërat. Saher i donte fustanet e natës, por nuk mund t’i vishte për të fjetur, i dukeshin pak të parehatshme, prandaj flinte me pantallona të shkurtra prej mëndafshi dhe këmishë. Kur u shtri në shtrat, u përpoq të flinte, por nuk ia dilte t’i mbyllte sytë

për shkak të erës së rrobave që tani ishin hedhur në dysheme. Donte t'i digjte, por nuk mund ta bënte këtë në dhomën e saj. Atëherë një ide i mbushi mendjen. U ngrit, mori rrobat dhe hapi derën e dhomës. Roja u alarmua menjëherë. “Është kundër rregullave të largohesh nga dh-”

- E di, - e ndërpreu Saher. “Nuk doja të dilja nga dhoma, por më erdhën ditët mujore dhe... rrobat m'u bënë me gjak. A mund t'i heqësh për mua?” Saher bëri çmos të dukej si një femër në hall, teksa i fliste rojës. Roja gëlltiti, duke parë fillimisht atë e pastaj rrobat në duart e saj. Ajo e dinte se ai po hezitonte, ndaj, shtyu edhe pak. “Të lutem... po sikur të ishte nëna jote? Motra jote? Gruaja jote? Apo vajza jote? A nuk do të bëje të njëjtën gjë për to?” Ajo i rrahu qerpikët, duke detyruar lotët, t'i mbushnin sytë. Atëherë roja thjesht pohoi me kokë dhe ia mori rrobat. “Po, sigurisht. Ju kërkoj ndjesë, zonjushë,” tha dhe u largua menjëherë. Saher mbylli derën e kënaqur dhe u zvarrit sërish në shtratin e saj të ngrohtë. Ishte aq e lodhur sa gjumi e pushtoi pothuajse menjëherë, guri blu mbi komodinën e saj u harrua krejtësisht.

“Shtatë gurët e çmuar që perënditë i shpërndanë nëpër. Ichor - këta gurë, pika të gjakut të tyre u fshehën. Ai që do t'i gjente të gjithë, t'i bashkonte dhe t'i përziante me ujë, do të fitonte një magji si asnjëherë më parë, një magji të harruar prej kohësh. Mos u gjetshin kurrë, sepse Ichor do të shkonte drejt shkatërrimit.”

Gjumi i Saherit iu rrëmbye. Ajo nuk e kuptonte ëndrrën e saj; sytë i shkuan menjëherë te guri i çmuar. A ishte ai gur një pikë e gjakut të perëndive?

Ajo nuk mund t'ia dorëzonte atë gur asaj gruaje jo, jo pas asaj që sapo kishte parë në ëndërr. Jo kur ekzistonte mundësia që të ishte e vërtetë. Saher u ngrit në shtrat, ndërsa dielli po e përmbyste ngadalë dhomën e saj me një dritë të artë.

Kishte fjetur më pak se gjashtë orë, e megjithatë ndihej sikur kishte fjetur një ditë të tërë. Dita 14. Ia kujtoi vetes. I duhej ajo maskë dhe i duheshin rrobat. Kështu, u ngrit dhe hapi trastën, duke kërkuar mes rrobave. Ajo do të kërcente dhe do t'u tregonte rojave çfarë muzike i duhej; ata ishin ata që duhej t'ua përcillnin shërbyeseve. Pikërisht atëherë Saher kujtoi sërish se rrobat e saj të vallëzimit kishin mbetur në shtëpi. Rënkoi e zhgënjyer dhe u ul në dysHEME. Fërkoi sytë dhe hodhi edhe një vështrim të fundit në trastë, diçka si një letër i dilte jashtë. E zgjati dorën dhe e mori.

*Pothuajse i ke harruar rrobat e vallëzimit,
Çfarë do të bëje pa mua?
– Me dashuri, Mira.*

Saher nuk u besonte syve teksa lexonte letrën. Menjëherë futi dorën në trastë dhe kërkoi atë që ishte fshehur poshtë fustaneve të tjera. Pëlhurën e tejdukshme e njihte më mirë se kushdo tjetër; ngadalë e nxori dhe e vështroi. Tani kishte edhe një arsye tjetër për ta falënderuar Mirën. Tri arsye brenda më pak se katërmbëdhjetë ditësh. Nuk dinte si do ta falënderojë, por kishte disa ide në mendje. Megjithatë, tani që i kishte rrobat e vallëzimit, i duhej edhe maska. Por ajo nuk do t'ia dorëzonte atë gur asaj gruaje, ndoshta Hazel dinte më shumë për të. Saher

vendosi thjesht ta vidhte maskën. I mblodhi flokët dhe i leu fytyrën me bojë të zezë, aq sa të dukej si mashkull. Zgjodhi sërish pantallona dhe këmishë, por e mbushi këmishën me një tjetër për t'u dukur sikur kishte shpatulla të gjera. Pastaj hodhi një pallto mbi to. Ajo doli nga dhoma dhe u drejtua nga Bloodfall, ku vodhi një kapelë dhe çizme tepër të mëdha, që të dukej edhe më shumë si mashkull. Kur kaloi pranë dyqanit, pa se gruaja ishte e zënë duke folur me një tjetër grua. Kështu, Saher përfitoi nga ai çast, u përzie me turmën dhe e kapi shpejt maskën. Pak para se gruaja ta kuptonte se kishte humbur, Saher e futi thellë në xhepin e palltos dhe u largua. Sapo u largua mjaftueshëm, ndaloi së u përzieri me turmën, por u tregua e pakujdesshme dhe e bëri këtë në mes të rrugës, duke u përplasur me një mashkull. Dhe, o perëndi, ai ishte i gjatë, më i gjatë se ajo.

“Shiko nga shkon!” - tha Saher, duke u përpjekur ta ulte tonin e zërit. “Ti je ajo që u përplase me mua, budallaqe!” - fërshëlleu mashkulli, dhe ajo pa se si ai shtrëngoi duart në grushte. Pikërisht atëherë e kuptoi se duhej të bënte diçka, por një rojë po afrohej drejt tyre. “Meshkuj! Respekt fëmijë ka në rrugë!” tha roja. “Ose largohuni të dy në paqe, ose do t’ju shoqëroj te mbreti që të gjejë një ndëshkim të përshtatshëm.” Saher pohoi heshturazi dhe u largua shpejt. Nuk i duhej të çohet te mbreti, jo kur ishte maskuar si mashkull dhe kishte vjedhur në atë gjendje.

“Dikush më ka vjedhur!” - Dëgjoi Saher zërin e gruas nga dyqani që bërtiste. Perfekte, tani Saher mund të largohej pa e pasur gjithë vëmendjen mbi vete. Kur u kthye në dhomën e saj, hoqi atë kostum qesharak mashkulli dhe lau fytyrën. Maska tani qëndronte

qetësisht pranë gurit të çmuar. Kishte marrë dy gjëra falas, ose pothuajse falas. U dëgjua një trokitje në derë. Saher shkoi ta hapte dhe pa Azarën me dy simite ngjitëse në duar. “E uritur? Nuk të pashë në mëngjes sot,” buzëqeshi Azara, dhe Saher e tërhoqi brenda.

“Këtu mban erë kufomash po gjakosesh?” tha Azara, ndërsa i zgjati Saher-it një simite dhe shkoi te dritarja për ta hapur. “Jo unë, por i egri. Unë nuk gjakosem,” shpjegoi Saher.

“Duhet të ma shpjegosh. Së pari: pse i egri? Së dyti: si ka mundësi që nuk gjakosesh?” Kështu, Saher i tregoi Azarës për veprimtarinë e saj të natës dhe për gurin e çmuar. “Sa për gjakderdhjen time... as vetë nuk e di,” shtoi ajo. “Në rërat është e zakonshme që femrat të mos gjakosen. E kam pyetur nënën time me sa duket, as ajo nuk është gjakosur kurrë.” Saher ngriti supet.

“Çfarë jete të bukur duhet të bësh,” psherëtiu Azara.

“Mua më filloi që nëntë vjeçe është një dhimbje e vërtetë. Numëroje veten me fat,” tha ajo, duke kafshuar simiten. Pastaj të dyja u ulën në shtrat dhe folën për atë që kishin përgatitur për paraqitjen e mbrëmjes, ndërsa hanin simitet. Saher e donte miqësinë e tyre.

Kapitulli tridhjetë e pesë

Hazel tani e dinte saktësisht se çfarë donte të bënte në paraqitjen e mbrëmjes. E gjitha falë Valries, ajo do t'ia tregonte mbretit se sa vdekjeprurëse ishte në të vërtetë. Hazel u përpoq të kujtonte se cilat taste duhej të prekte për sonatën e vdekjes, pasi kishte kaluar kohë, por ishte e sigurt se gishtat e saj do ta mbanin mend, edhe nëse truri i saj i kishte harruar. Kujtesë muskulore, kështu e quante ajo. Por nuk e dinte çfarë të vishte. Një fustan sikur po i bënte me sy, por ajo hezitonte. Nuk e dinte nëse ishte gati ta vishte atë fustan, nëse ishte e denjë për të. Në fund të fundit, ishte fustani i nënës së saj. Dhe nuk ishte një fustan i zakonshëm jo, ishte punuar nga materialet më të mira. Nëna e saj e kishte veshur atë ditën kur u kurorëzua mbretëreshë. Hazel e mbante mend ditën kur vetë ishte kurorëzuar pas vdekjes së nënës. Dhimbja ishte e dukshme në fytyrën e vajzës së vogël; sytë i ishin enjtur dhe skuqur nga lotët për nënën, dhe ajo kishte veshur një fustan stërvitjeje. Kur u kurorëzua, nuk pati ceremoni madhështore nuk kishte as mjaft shtriga për t'u quajtur dëshmitare. Në fakt, ajo u kurorëzua në mes të natës, kur të gjitha shtrigat flinin, përveç shtrigave të larta dhe, sigurisht, Valries ajo që kishte qenë pranë saj që nga dita e parë. Kur Hazel lindi,

Valrie ishte e para që e mbajti në krahë dhe ishte ajo që ia dorëzoi nënës së saj.

Valrie, që e stërviti.

Valrie, që e mbështeti dhe e vlerësoi gjithmonë. Hazel do të sigurohej t'ia shpërblente me gjithçka që kishte. Ajo po ecte nëpër Solaria. Ndoshta mund ta shijonte mbretërinë për një herë; ndoshta mund të çlodhej pak. Dielli nuk po shkëlqente më aq fort; stina e nxehtë do të mbaronte pas gjashtë ditësh. Hazel u gëzua për këtë, shtrigat jetonin në vende të ftohta, prandaj moti i nxehtë nuk ishte diçka me të cilën ajo ishte mësuar.

“Ah, ja ku je. Të kam kërkuar.”

Hazel u tendos menjëherë nga ai zë që e njihte tepër mirë. “Nuk e prisja të të takoja këtu, Eryx.” Hazel u kujdes të mos i drejtohej mbretit me asnjë formalitet; donte t'i tregonte se nuk i interesonte titulli, rangu apo gjëra të tilla. Ajo ndaloj aty ku ishte, që mbreti ta arrinte. “Shpresoj të jesh sistemuar në dhomën tënde?” e pyeti ai, duke e shpërfillur fjalinë e Hazelit. “Mund të ishte më mirë, por mendoj se ju solarianët nuk e njihni rehatinë e vërtetë.” Dhe kjo ishte e vërteta, shtrati i saj dukej sikur flinte mbi gurë, dhoma ishte tepër e nxehtë natën dhe mjaft e zhurmshme; pse, nuk e dinte. Mbreti i hodhi një vështrim Hazelit. Ajo vuri re se ai donte ta shihte nga lart, por sytë iu zgjeruan kur pa gjatësinë e saj. Ajo ishte po aq e gjatë sa ai; mbreti ishte pak më i shkurtër se bijtë e tij. Kur Hazel e vuri re këtë, buzëqeshi dhe ngriti mjekrën edhe pak më lart. “Si ka mundësi që dhoma jote është e parehatshme?” pyeti ai, dhe Hazel gati psherëtiu nga bezdia, vallë ky mbret do ta merrte në pyetje për

dhomën e saj? “Edhe pse kjo nuk është arsyeja pse jam këtu,” shtoi ai, duke ia tërhequr vëmendjen. “Mbretëritë tona”

“Mbretëria jote dhe mbretëria ime. Në Morana nuk ekziston mbreti,” e ndërpreu ajo dhe i bëri shenjë të vazhdonte. “Po, mbretëria jote dhe Solaria janë mjaft afër. Që kur ekziston Ichor, ne kemi qenë praktikisht fqinjë, ndaj mendoj se është mirë të jemi aleatë.”

Hazel e pa me dyshim mbretin. Tani po flisnin si një mbretëreshë dhe një mbret. “Solaria është mbretëria më e re që ekziston; ky vend dikur ishte tokë e gjelbër.” Në thelb, ajo po i thoshte se Solaria nuk ishte mjaftueshëm e denjë për një aleancë, por nëse mbreti e kuptoi nënkuptimin, Hazel nuk mund ta thoshte. “Prandaj jo nuk e shoh një aleancë si diçka që shtrigat e mia do ta vlerësonin.” Mbreti u vrenjt, hapi gojën, por Hazel vazhdoi: “Ato nuk do ta donin një aleancë, kur vetë mbretëresha e tyre u vra nga një princ solarian.” Ajo u sigurua që Eryx ta dinte se ishte e vetëdijshme për atë që kishte ndodhur.

“Ah, por tani kanë ty, apo jo?”

“Mund të më kenë mua, por a jam unë një Morana? Jo në të vërtetë nuk jam,” tha Hazel. Mbreti e pa i hutuar. Sigurisht që nuk dinte mjaftueshëm për shtrigat dhe mënyrën e tyre të jetesës; nuk e dinte se çdo mbretëreshë tjetër kishte lindur me emrin Morana, as që Morana do të thotë vdekje. “Një Morana?”

“Pa ofendim, por ti që e quan veten mbreti i madh Eryx, me sa duket nuk di mjaftueshëm për kërcënimin që jeton në perëndim.” “Kërcënim?” Pyeti ai.

“A do t’i shihje shtrigat ndryshe, nëse ato nuk

duan të jenë aleate me ty? A do t'i quaje mike, kur ka shumë gjasa që ato ta duan rënien e Solarias?" tha ajo, duke i ngulur sytë mbretit. Duhej ta pranonte, ai ishte i mirë me shprehjet e fytyrës, ose ndoshta i dinte tashmë të gjitha këto dhe po bënte sikur nuk kuptonte. Ai psherëtiu, ndaloj dhe u kthye nga ajo. "Mirë atëherë. Është për të ardhur keq që shtrigat ende e urrejnë djalin tim; supozoj se edhe ti e urren. Në fund të fundit, ishte nënën tënde ajo që ia preu kokën." Hazel u përpoq fort t'i mbante duart larg vetes; ishte e tunduar ta copëtonte mbretin me duar të zhveshura. "Por nëse nuk gaboj, a nuk ishte ajo unaza e nënës sate? Djali im ma tregoi kur u kthye." "Është vërtet unaza e saj, apo jo? Dhe a nuk është ajo unaza e mbretëreshës Amaya në gishtin tënd?" ia ktheu Hazel, duke i ngulur sytë te unaza që mbreti mbante në gishtin e vogël. Nëse ai do t'i hidhte kripë plagës së saj, ajo do ta fërkonte edhe më fort. Shprehja e mbretit u ashpërsua. Ai e kuptoi Hazelin dhe heshti; pastaj vazhduan të ecnin në heshtje. Ishte mjaft e pakëndshme dhe e tensionuar, diçka që Hazel nuk e pëlqente, por ajo nuk do të tërhiqej nga shëtitja për t'i dhënë mbretit mundësinë të mendonte se ishte superior. "A do të jesh në paraqitjen e mbrëmjes?" - Pyeti Hazel.

Mbreti tundi kokën. "Jo. Femrat janë për bijtë e mi, jo për mua. Nuk kam arsye të jem atje." Hazel mallkoi në heshtje kur e dëgjo; ajo donte të luante atë sonatë dhe t'i tregonte mbretit se çfarë mendonte për sundimin e tij të mjerë, por tani ai as që do të merrte pjesë. "Ka ndonjë arsye pse po pyet?" Shtoi ai. "Thjesht doja të dija, në fund të fundit, edhe ti ke marrë pjesë në vallëzim, apo jo?"

"Oh, po. Por atje më priste një vakt i mirë dhe ishte në sallën e fronit. Pse duhet ta lë fronin tim për një

ballo të vogël?” Ai kishte një pikë, por nga ana tjetër, a nuk e kishte lënë Hazel fronin e saj për një gjyq? Dhe sikur ta kishte lexuar mendjen e saj, ai foli sërish: “Mendoj se kjo është diçka që ti nuk do ta kishe bërë, apo jo?” Hazel pa përpara, atje ku dielli po ulej ngadalë. “Ke të drejtë sepse nëse do të organizoja një provë për fëmijët e mi të ardhshëm, do të largohesha dhe do t’i lija të merrnin frymë lirshëm.” Ajo priti që mbreti ta kapte karremin, por ai nuk e bëri kurrë. Teksa ecnin sërish në heshtje, Hazel i hodhi një vështrim mbretit, duke i vëzhguar tiparet. Si ishte e mundur që një mashkull si ai të ishte kaq mizor? “Ma thuaj, si e ndërtove këtë mbretëri? Gjithçka që di është se je bekuar nga perënditë.” Në zërin e saj kishte interes të singertë. Ky mbret nuk ishte edhe aq i vjetër jo, krahasuar me shumicën e shtrigave që Hazel njihje, ai ishte ende një fëmijë. Si kishte arritur të ndërtonte një mbretëri kaq të madhe... ndoshta më të madhën që ekzistonte? Mbreti qeshi lehtë dhe, për një çast, Hazel mendoi se ai ishte thjesht një mashkull pa qëllime të këqija, sepse e qeshura e tij ishte e pastër. “Jam vërtet i bekuar,” - tha ai. “E kam ndërtuar këtë mbretëri në një vit me hënë të plotë, me ndihmën e të gjitha krijesave që ishin të gatshme të ndihmonin.” - “Si për shembull?” pyeti ajo. “Patjetër jo shtrigat. Ato nuk u gëzuan aspak kur panë një copë të madhe toke të gjelbër të shndërrohej në një shkëlqim të artë. Por zanat e rërës ishin të lumtura të ndihmonin në ndërtim, po ashtu edhe yjet e qiellit dhe aleatët tanë besnikë, Terraxianët.” Hazel i ngushtoi sytë, por nuk foli. “Yjet e qiellit? Kështu i quani ju Lunarianët?” pyeti ajo. Kur ai pohoi me kokë, Hazel heshti për pak. “Sa për Terraxianët si ka mundësi që u bënë aleatët e tu, kur nuk kishe ende një mbretëri kur i takove?”

“Ah, ke mendje të mprehtë, shtrigë,” tha ai.

“Thuhet se mendja dhe gjuha jote janë po aq të mprehta sa thonjtë dhe shpatat e tua fatmirësisht, ende nuk e kam parë të vërtetën e kësaj thënieje,” shtoi ai. “Të përgjigjem. Nuk e di nëse e njeh mbretin e Terraxianëve, sepse ai është mjaft larg nga ju shtrigat, por ai dhe unë kemi qenë gjithmonë miq të mirë.” Hazel pohoi heshturazi.

“Dhe kështu ndodhi marrëdhënia mes gjeneralit Rune dhe princeshës Terraxiane?” pyeti ajo. “Po më merr në pyetje?” e pyeti mbreti.

“Ti dëshiron që të bëhemi aleatë. Unë thjesht po e shqyrtoj këtë, por nuk mund ta bëj pa ditur një a dy gjëra për aleatin tim të mundshëm,” tha Hazel. Ajo po gënjente, nuk po e shqyrtonte fare. Gjithçka që donte të dinte ishte se me kë ishte aleat mbreti, që do të thoshte kundër kujt mund t’i duhej të luftonte nëse do të shpërthente një luftë. Gjë që, me shumë gjasë, do të ndodhte.

Kapitulli tridhjetë e gjashtë

Rune po lëvizte fshehurazi nëpër kështjellë, gjë që i dukej e çuditshme, vallë a nuk ishte ky shtëpia e tij? Mirëpo, ai në të vërtetë nuk ndihej si në shtëpi, por kjo nuk ishte diçka që mund ta mbante në mend për momentin. Ajo që duhej të kishte parasysh ishte fakti se duhej të merrte një send të çmuar të babait të tij. E dinte se i kishin mbetur pesë ditë, ose gati pesë, por donte që gjithçka të përfundonte sa më shpejt. Prandaj po hynte fshehurazi në dhomën e vetë babait të tij. Rojat e ruanin, por babai nuk ndodhej brenda kështjellës jo, ai ishte jashtë. Rune ishte ngjitur në mur deri te kati ku ndodhej dhoma e babait dhe po përpiquej ta hapte dritaren nga jashtë. Nxori kamën që e mbante mes dhëmbëve. Me njërën dorë ishte mbajtur fort mes tullave të kështjellës, ndërsa ngadalë e hoqi dorën tjetër dhe e mori kamën në dorë. Me kujdes e futi majën e saj nën dritare dhe e ngriti. E dinte se dritarja e dhomës së babait kërciste, pse ndodhte kjo, nuk e kishte kuptuar kurrë, sepse e dinte që kështjella nuk ishte e vjetër. Sapo dritarja u hap mjaftueshëm, ai u fut brenda dhe menjëherë u drejtua nga studioja e babait, e cila ishte e lidhur me dhomën e tij. Aty hapi të gjithë sirtarët, duke kërkuar diçka me vlerë. Rune e njihte babanë e tij; e dinte se gjithçka në

atë studio ishte e vlefshme. Por çfarë ishte e vlefshme për femrat?

Pastaj u drejtua te raftet e librave, ndoshta aty mund të gjente diçka të dobishme. Dhe vërtet gjeti. Harta e brendshme e kështjellës. Ishte një libër. Ai e nxori nga rafti dhe filloi t'i shfletonte faqet. Të gjitha kalimet e fshehta ishin të shënuara aty. Si kishte mundësi që babai i tij të mos dinte asgjë për këtë? Ishte, të paktën, e çuditshme. Nëse ai e kishte ditur gjithë këtë kohë, si kishte mundësi që ajo dhomë e lashtë të mos ishte bosh? Si nuk kishin tentuar dijetarët e oborrit ta kërkonin dhe t'i përkthenin vëllimet në solarianen moderne?

Mos vallë...?

I erdhi një ide, por nuk mund ta konfirmonte të paktën jo ende, dhe jo në studion e babait të tij. Atëherë dëgjoi derën e dhomës që po hapej. Shpejt, Rune kërkoi një vend për t'u fshehur. Asnjëri nuk ishte mjaftueshëm i madh, ndaj u fut nën tavolinë, duke shpresuar që babai i tij të mos ia shihte këmbët nëse hynte me vrull në studio. “Nuk e lashë dritaren hapur,” dëgjoi babanë të murmuriste. Pastaj hapat u larguan sërish dhe dera u hap edhe një herë. “A ka qenë dikush në dhomën time?” Babai i tij me siguri po i pyeste rojat. Rune nuk i dëgjoi fjalët e rojave, por ata duhet ta kenë pyetur pse, sepse ai po shpjegonte për dritaren e hapur.

Pastaj dera u mbyll përsëri. Dukej sikur dikush u largua nga dhoma, por Rune e dinte më mirë sesa të shikonte jashtë. Babai e kishte mësuar që në moshë të vogël se, nëse dikur po spiunonte dikë, ai person mund të

tallej me të dhe të bënte sikur po largohej vetëm për ta nxjerrë nga vendi i fshehjes. Sekondat u zgjatën pafund, derisa ai dëgjoi sërish hapat e babait. Po afrohej drejt tij. Pastaj dera u hap sërish; këtë herë hapat ishin më të lehtë, por më të zhurmshëm. Duhej të ishte një grua, një grua që mbante këpucë me taka, siç i quanin ata. “Ju më thirrët?” Ai nuk e dinte nga e njihje atë zë, por i dukej i njohur. “Kam folur me mbretëreshën tuaj. Duket se ajo mund të jetë e gatshme për një aleancë,” - tha babai i tij. Pa dyshim, ai po fliste për Hazelin, që do të thoshte se po fliste me një shtrigë të lartë.

“Vërtet? Visha është gati ta vrasë atë në çdo çast; ajo vajza terraxiane nuk na shërben për asgjë. Por vajza lunariane... ajo mund të jetë një ndihmë e madhe.” Zahira...? Jo, kjo nuk mund të ishte e vërtetë. Zahira nuk do ta tradhtonte kurrë Hazelin apo ndonjë tjetër. Rune dinte t'i lexonte njerëzit; e dinte që Zahira nuk kishte qëllime të këqija. Por pastaj... edhe Leyla i ishte dukur e pafajshme gjatë gjithë marrëdhënies së tyre. “Bartësja e magjisë, thua?” Magji? Rune e shtrëngoi librin fort pas trupit, sikur të kishte frikë se mos i binte. Po mësonte shumë.

“Po, ajo. Por tani që Hazel po mendon për një aleancë, a më lejohet ta vras?” Rune u ngrirë në vend. “Në fund të fundit, nuk na duhen aleatë të vdekur.” Rune dëgjoi babanë të qeshte. “Së pari, na duhet që ajo të pranojë dhe të nënshkruajë një kontratë. Pas kësaj, mund ta vrasësh dhe të fitosh kurorën tënde. Megjithatë, a nuk ka ajo një shërbëtoreshë besnike pranë vetes? Ajo mund të jetë problem nëse e vrasim.”

“Do t’i zhduk të dyja. Visha e ka gjakun e saj mos e harro.”

Pastaj dëgjoji derën të hapej sërish. Shtriga e lartë ishte ajo që u largua e para; disa minuta më vonë dëgjoji edhe babanë të largohej. Rune priti edhe një minutë tjetër për t’u siguruar, pastaj doli menjëherë nga vendi i fshehjes dhe u largua shpejt nga dhoma, në të njëjtën mënyrë siç kishte hyrë. Librin e fshehu nën këmishë teksa zbriste sërish poshtë. Kishte informacione të çmuara. Dhe tani e dinte gjithashtu se Zahira zotëronte magji, jo thjesht një aftësi, por magji. Rune e dinte që Zahira ishte e afërt me shtrigat e larta; e dinte se ajo merrte informacione prej tyre, por tani nuk ishte më i sigurt. Ajo e kishte fshehur faktin se ishte bartëse e magjisë; kishte thënë se nuk kishte asnjë aftësi. Por pjesa e magjisë ishte më e rëndësishmja gjithsesi. Nga ana tjetër, ai e kuptonte pse ajo nuk e kishte shfaqur magjinë e saj, por pyeste veten nëse të gjithë të tjerët e dinin, nëse të gjithë e kishin mësuar këtë fakt përveç tij. Në fund të fundit, ai ishte një vrasës; kishte vlarë një mbretëreshë shtrigash, kishte ekzekutuar qindra njerëz në emër të babait të tij. Po, ai e kuptonte. Por ndihej i tradhtuar. Ndoshta ky ishte ndëshkimi i tij për atë që u kishte bërë atyre qenieve të pafajshme. Po, kishte bërë shumë gabime në të kaluarën, por a ishte vërtet faji i tij? Ndoshta ishte, por ai kurrë nuk e kishte konsideruar si fajin e vet; gjithmonë i kishte thënë vetes se ato ishin veprat e babait të tij. Fjalët e babait që e kishin çuar drejt asaj që bëri. Rune kishte qenë i tmerruar nga babai i tij atëherë, pse duhej të ishte faji i tij?

Ishte tmerruar sidomos pasi nëna i kishte vdekur dhe babai kishte filluar rrahjet, kur kishte kaluar te rripi, shkopinjtë dhe madje edhe kamxhikët. A ishte vërtet faji

i tij për atë që ishte bërë? A ishte vërtet fajtor për vrasjen e kaq shumë të pafajshmëve, kur kishte frikë për jetën e vet? Ai nuk kishte zgjedhur të bëhej gjeneral, nuk kishte zgjedhur të lindte në një familje mbretërore. Kjo ishte një nga arsyet pse Rune e kishte marrë nën mbrojtje Idalia-n: po përpiqej t'i provonte vetes se nuk ishte i keq dhe se gjithçka që kishte bërë ishte thjesht për të mbijetuar.

Ka shumë të tjerë që kanë bërë gjëra edhe më të këqija për të mbijetuar... apo jo? Po, urrejtja ndaj shtrigave ishte diçka që e bënte të keq, diçka që ai vetë e kishte dëshiruar. Por kurrë nuk kishte menduar se do të vriste një mbretëreshë shtrigash dhe më pas do të ndihej fajtor për këtë. Gjithçka që kishte dashur ishin disa fjalë dashurie nga babai i tij, fjalë që nuk i kishte marrë kurrë, pavarësisht çfarë bënte. Rune kujtoi edhe se si prindërit e tij kishin debatuar kur babai kishte shpallur se ai do të bëhej gjeneral. Nëna e tij ishte plotësisht kundër, dhe ai kurrë nuk e kishte kuptuar pse deri tani. Ai ishte i destinuar të tradhetohej, i destinuar të urrehej dhe, një ditë, të vritej.

Jo, - Rune nuk meritonte fjalë përkëdhelëse; nuk meritonte dashuri apo gjëra të tilla. Ai ia kishte bërë vetes gjithçka këtë, që nga çasti kur kishte pranuar të bëhej gjeneral, edhe pse nuk e kishte dashur kurrë atë rol. I humbur në mendimet e tij, Rune nuk e kuptoi se po ecte nëpër Bloodfall me kamën në dorë. Dukej sikur ishte një grabitqar në kërkim të prenë e tij, sikur po sillte vdekjen te pragjet e shtëpive. Ngadalë doli nga Bloodfall dhe u drejtua nga lagjet e varfra. Sytë i shëtitën mbi rojat, thjesht për t'u siguruar nëse po vepronin kundër asaj që u kishte thënë. Por qytetarët atje nuk dukeshin aspak të lumtur nga prania e tij. Në fakt, të gjithë u ngutën drejt të

ashtuquajturave shtëpi dhe u fshehën. A nuk ishte ai që kishte shpëtuar një vajzë të vogël? Pse do të kishin frikë?

Këtë pyetje ia bëri vetes derisa pa pasqyrimin e tij në një pasqyrë të thyer. E pa veten qindra herë të copëzuar në atë pasqyrë sy të mbushur me zemërim që e shikonin nga mbrapa. Po, tani e kuptonte shumë mirë nga çfarë kishin frikë. Ngadalë e futi kamën sërish në këllëfin e saj, aty ku i takonte, në ije. Vështronte veten në pasqyrën e thyer, derisa ndjeu diçka t'i tërhiqte pantallonat. Rune uli sytë, ishte një grup fëmijësh të vegjël. Katër gjithsej: dy vajza dhe dy djem. Djali që dukej pak më i gjatë se të tjerët zgjati të dyja duart. “A do... a do të na ndihmosh? Të pamë duke e ndihmuar Idalian,” belbëzoi ai; mungesa e vetëbesimit ishte e dukshme. Por ai përmendi Idalian, ata e njihnin. “Si mund t’ju ndihmoj?” pyeti Rune. Nuk mund t’i refuzonte këta fëmijë, jo kur kishte pasur kaq shumë mundësi për të ndihmuar.

“Një vakt të ngrohtë... të lutem.”

Rune psherëtiu, një buzëqeshje i doli në fytyrë, ndërsa i çoi sërish në Bloodfall dhe u bleu një vakt të nxehtë. Madje u dha edhe goldlingë, aq sa t’u mjaftonin për ushqim për pjesën tjetër të jetës. Rune kishte mjaft; nuk kishte pse t’i mbante vetëm për vete. Dielli po perëndonte, ndaj ai u drejtua ngadalë nga salla e madhe, darkë po shërbehej tashmë. Darka ishte më e qetë se zakonisht, gjë që e shqetësoi Rune-n. Hazel nuk e preku ushqimin e saj, rrinte në heshtje; pranë saj Valrie po hante po ashtu në heshtje. Azara dhe Zahira nuk flisnin me njëra-tjetrën dhe, ndërsa vëllezërit e tij ishin po aq të heshtur sa ai vetë. Pse ndodhte kjo, ai nuk arrinte ta përcaktonte saktë. Ndoshta ishte sekreti që ndanin;

ndoshta edhe fakti që dikush po fshihte më shumë se të tjerët. Rune i hodhi një vështrim Zahiras. Që nga dita e parë e kishte ditur se ajo nuk fliste shumë me njerëz që nuk i njihje mirë, por a ishin ata vërtet të panjohur për të? Në fakt, Zahira dukej mjaft e afërt me Ishaanin ose Azarën. Rune nuk donte të dyshonte tek ajo, por po sikur të ishte vetëm duke shtirë? Po sikur vërtet të punonte me babanë e tij dhe t'i tradhtonte? Atë ditë që babai i tij do ta merrte vesh, ata të gjithë do të ishin të vdekur. Rune nuk mundi të mos ndihej i shqetësuar. Nuk e dinte pse apo si kishte filluar të ndihej kaq i brishtë. Ishte sikur një grabitqar po priste që ai të bënte një hap të gabuar. Rune ndihej si preja që po priste të kapej. Muskujt i ishin tendosur, ndërsa ndiente sikur mijëra sy po e shikonin. Zgjohu. Askush nuk po më vëzhgon.

Ai u përpoq ta pastronte mendjen duke përsëritur këto fjalë në heshtje. Një dorë mbi sup e nxori nga mjegulla e mendimeve. Ai ktheu kokën, ishte Darius. Rune nuk e kishte kuptuar kurrë se si vëllai i tij arrinte t'ia qetësonte mendjen, si arrinte të shihte përtej pamjes së tij të ashpër. “Ha ushqimin tënd, përndryshe do ta vjedh,” - u tall Darius, por Rune vuri re shikimin e butë të vëllait të tij. Rune kishte qenë gjithmonë aty për Dariusin; tani ishte Darius ai që kujdesej për të, që e ruante. Ai pohoi në heshtje dhe filloi të hante.

Kapitulli tridhjetë e shtatë

Dita e paraqitjes së mbrëmjes. Saher vështronte përreth dhomën e saj, duke u pyetur nëse duhej thjesht të qëndronte brenda derisa rojat ta merrnin apo nëse duhej të dilte vetë. Pyeste veten nëse i duhej edhe pak praktikë për atë që donte të bënte, por nga ana tjetër, vallëzimi ishte diçka ku ajo mund të ishte e lirë, talenti i vetëm që kishte dhe që nuk e lidhte me asnjë rregull. Saher mund të ishte vetvetja, të shprehte veten dhe emocionet e saj. Kjo ishte ajo që e donte aq shumë te vallëzimi. Ajo tashmë i kishte njoftuar rojat se çfarë do të bënte, që ata t'i thërrisnin muzikantët për të ushtruar këngën, ose ndoshta do t'i thërrisnin nga shkretëtira. Ajo shpresonte që po, sepse askush nuk mund ta kapte melodinë ashtu si ata. Kishin kaluar pesëmbëdhjetë ditë që kur kishte shkelur për herë të parë në Solaria, që nga dita kur Rune e kishte parë dhe i kishte kërkuar emrin. Atë ditë ajo kishte qenë shumë e sigurt se Rune ishte një nga ata që do të përfundonte duke i vrarë; kurrë nuk do ta kishte menduar se Rune apo ndonjë princ tjetër do të kishin të njëjtat qëllime për mbretin. Ishte tronditëse, për të mos thënë më pak, por ajo ishte e lumtur që tani ishin aleatë. Hael po ecte nëpër korridoret e kështjellës, duke

vëzhguar shërbëtorët teksa përgatisnin sallën e fronit, e quajtur edhe Salla e Madhe e Diellit. Ai kurrë nuk e kishte kuptuar pse babai i tij e adhuronte kaq shumë diellin. Sigurisht, ai e kuptonte se mbretëria quhej Solaria; Hael e dinte fjalën *solarium*, e dinte se nënkuptonte një dhomë me sipërfaqe të mëdha xhami që lejonin dritën e diellit të përmytej brenda.

Solaria ishte, në thelb, si një solarium mbretëria ishte gjithmonë e ndriçuar nga dielli, nga lindja deri në perëndim. Pasditeve, dielli ndriçonte drejtpërdrejt mbi kështjellë, duke e bërë të dukej sikur ari derdhej mbi të. Por kjo nuk ishte arsyeja pse mbretëria quhej Solaria, as pse babai i tij kishte kaq shumë gjëra të lidhura me diellin. Ndoshta arsyeja lidhej me aftësinë që babai i tij kishte humbur; ndoshta lidhej me ndonjë prej perëndive; ose thjesht lidhej me nënën e tij. Ajo u kishte thënë gjithmonë se ishte gjëja më e mirë që i kishte ndodhur babait të tyre. Ashtu si çdo bukuri natyrore, lulet kanë nevojë për diell që të rriten.

Ndoshta babai i tij kishte pasur nevojë për nënën që të rritej si qenie, por pastaj diçka kishte shkuar keq, ai ishte shndërruar në krijesën mizore që ishte tani. Hael vendosi të takonte edhe një herë Enorën, ndaj u drejtua nga dhoma e saj në katin më të ulët. Hyri pa trokitur, vetëm për të parë Enorën dhe Malekun brenda. Sytë iu zgjeruan dhe u kthye menjëherë nga pamja. “U-uh... do të dal,” tha qetë, i turpëruar. U dëgjua një rënkim nga Maleku dhe fëshfërima rrobash. “Qëndro,” tha Maleku. “Mund të kthehesh.” Shtoi këtë pas një minute.

“Si është e mundur që ju princër nuk dini kur të trokitni?” fërshëlleu Enora, ndërsa rregullonte flokët.

“Herën e kaluar e kuptova plotësisht situatën, por këtë herë nuk ke asnjë justifikim të hysh në dhomën time pa trokitur.” Hael nuk e kishte parë kurrë Enorën kaq të zemëruar, ajo ishte pothuajse duke vluar. Por ajo që e habiti më shumë nuk ishte zemërimi i saj; ishte fakti që ajo dhe Maleku kishin diçka mes tyre.

“Që kur jeni ju të dy... të përfshirë?” pyeti ai, i pasigurt se si ta formulonte mendimin.

“Të përfshirë? Kështu e quan ti një marrëdhënie?!” - bërtiti ajo. Hael mbylli sytë për një çast. Pastaj dëgjoji të qeshurën e Fenrisit në thellësi të mendjes. “Duket sikur kjo femër mund të të hajë të gjallë,” - qeshi Fenrisi. Hael nuk iu përgjigj.

“Më fal, në rregull?” - Tha ai më pas.

“Herën tjetër që ndodh kjo, do të sigurohem të të tregoj se magjia shëruese nuk shërben vetëm për të shëruar,” fërshëlleu ajo. Kjo e tronditi edhe më shumë, nëse ajo fliste kaq lirshëm për këtë, do të thoshte se edhe Maleku ishte në dijeni.

“Mirë, qetësohu, drita ime,” - tha Maleku me një butësi të pazakontë, ndërsa i fliste Enorës. Por ajo butësi u zhduk sapo sytë e tij u drejtuan te Haeli. “Pse je këtu?”

“Doja ta takoja. Ende nuk e kam falënderuar për ndihmën,” u përpoq Hael të mos tingëllonte i tronditur.

“Ajo është duke qëndruar pranë teje,” tha Enora. “Ah... faleminderit, kjo ishte e gjitha... do të largohem sërish,” tha Hael dhe u ngut drejt derës. Dukej sikur Enora donte ta ndalonte, por Maleku i tha diçka që Hael nuk e kuptoi

plotësisht, gjë që e bëri Enorën të ndalonte. Hael psherëtiu. Ngadalë u drejtua nga biblioteka. Nuk donte të shkonte te nëna e tij do ta kishte dashur, por donte të shihte se sa shumë mund ta ndihmonin sytë e rinj. Nëse sferat e Fenris-it kishin diçka të veçantë, sidomos kur lexonte vëllime nga kohët e lashta. Ai kishte provuar të lexonte edhe nga një libër i dhomës së fshehtë nën kështjellë, por ai ishte shumë më i vjetër se gjithçka që biblioteka zotëronte.

“Çfarë po bëjmë këtu?” - Dëgjoi zërin e Fenrisit.
“Po kërkojmë,” - u përgjigj Hael, ndërsa ecte nëpër bibliotekë, sytë e tij tashmë blu duke vështruar ndërtesën e njohur. Ai po kërkonte diçka që ende nuk e kishte gjetur; e njihte bibliotekën më mirë se kushdo, ndaj ishte i sigurt se do të vërente çdo ndryshim. Kaloi mes rafteve të shumta plot libra të pafund, dhe pikërisht kur ishte gati të dilte, u kthye dhe shkoi drejt rafteve të lashta. Ishte i sigurt se diçka do të ishte aty dhe vërtet ishte. Disa libra kishin një shkëlqim blu.

“A mund t’i shoh vetëm me sytë e tu?” - pyeti Hael, teksa po zgjaste dorën drejt tyre. Dëgjoi një “po” të zbehtë, por ai u zhduk po aq shpejt sa edhe dëshira e tij për ta prekur librin. “Princ,” e ndërpreu një zë. Ai tërhoqi menjëherë dorën. “Kam ardhur t’ju shoqëroj përsëri në kështjellë. Duhet të përgatiteni për paraqitjen e mbrëmjes.” Hael u kthye dhe pa rojën.

“Qenka koha tashmë?” - pyeti ai. Roja pohoi me kokë dhe Hael e ndoqi. Ai u kthye në kështjellë, ku në dhomën e tij po e prisnin disa shërbyese. Psherëtiu dhe i pa teksa filluan punën, ndërsa ai i hoqi rrobat. Herën e parë që kishte bërë diçka të tillë ishte një djalë i vogël dhe ishte

ndier i turpëruar; tani ishte aq e zakonshme sa që pothuajse nuk i bënte më përshtypje. Mund të qëndronte lakuriq para tyre tani, por nuk ishte ndonjë gjë e madhe ishte thjesht natyra e tij. Ato filluan ta vishnin me ar; këtë herë, në vend të së bardhës, përdorën të zezën, duke e bërë arin të dallohej edhe më shumë. Flokët ia krehën me kujdes. Ai hodhi një vështrim në pasqyrë, duke parë sytë e tij blu.

Atij ende i dukej surreale të shihte atë ngjyrë në vend të syve të tij kafe. Kurrë nuk do ta kishte menduar se do të kishte sy blu. Shërbyeset më pas nisën t'i pikturonin lëkurën përgjatë kockave të klavikulës me një ngjyrë të artë; vizatimet dukeshin si gjemba që rrethonin klavikulat e tij. Rreth veshëve ia lyen edhe guaskat e veshit me ar, ashtu si edhe cepat e syve. Pasqyrimi i tij në pasqyrë e bënte të dukej si një yll që shkëlqen në natën më të errët. Ari dukej se reflektonte mbi flokët e tij kafe; nuk i bënte fare sens se si, vetëm një javë më parë, kishte qenë në prag të vdekjes, e tani qëndronte aty duke u dukur hyjnor. Pastaj u vendos pjesa e fundit e veshjes së tij, kurora mbi kokë, duke e shënjuar si princin që ishte. Dielli kishte perënduar tashmë kur ai u nis drejt Sallës së Madhe të Diellit. Ishaani ishte ulur tashmë në vendin e tij; edhe ai kishte veshur një veshje të ngjashme, me piktura të ngjashme në trup, vetëm se të tijat ishin rreth fytyrës, jo klavikulave. Hael e dinte se këto piktura ishin urdhëruar nga babai i tyre, për të treguar se sa fort i mbante nën kontroll bijtë e tij. Hael zuri vendin e vet. Rune dhe Darius hynë bashkë. Rune kishte veshur saktësisht të njëjtën gjë si princat e tjerë, përveç Dariusit. Darius kishte shpinën të zbuluar; mbi shpinë i ishin pikturuar zinxhirë me bojë të artë.

Duart e Rune-s ishin pikturuar sikur dikush t'ia kishte lidhur. Të gjithë ata ishin sklevër të babait të tyre, jo në mënyrën siç i njihje shumica, por në mënyra të tjera, të cilat Hael i dinte se ishin mizore. Princat u ulën në vendet e tyre. Femra të zhveshura, plotësisht të pikturuara me ar, vallëzonin mbi disa tavolina; vallëzimet e tyre ishin të ngadalta dhe joshëse. Hael e urrente mënyrën se si babai i tij i përdorte femrat thjesht për t'u mburrur, thjesht për trupat e tyre e jo për atë që ishin në të vërtetë. Ai kurrë nuk i shihte femrat si pjesë të munguar të një enigme, sepse kështu ishin meshkujt: secili prej tyre një enigmë që i duhej vetëm një copë e munguar, një femër. Një femër që dinte të donte, një femër e butë dhe ndoshta një femër që dinte të udhëhiqte kur mashkulli nuk mundej. Femrat ishin shumë më tepër sesa thjesht trupa; ato ishin qenie hyjnore, qenie tepër të bukura për të qenë të vërteta. Pastaj Hael e kuptoi se femrat do të sillleshin brenda nga rojat dhe, vetëm pas paraqitjes së tyre, do të uleshin; për tani, princat ishin plotësisht vetëm, ndërsa një femër hyri në sallë. Ajo po këndonte, por nuk ishte asgjë mbresëlënëse, asgjë që të bënte të ndiheshë sikur po fluturoje, kështu që princat e dëgjuan në heshtje dhe pritën të mbaronte. Kur ajo mbaroi, ata e duartrokitën. Kjo vazhdoi pa pushim më shumë femra shfaqnin talentin e tyre, derisa një femër u tërhoq zvarrë brenda; ajo dukej krejt jashtë vendi. Pra, kjo kishte qenë ajo që roja kishte dashur të thoshte: të gjithë duhej të paraqiteshin, gati ose jo.

Pastaj hyri femra e radhës, një figurë mjaft e njohur. Haeli vuri re se si sytë e Runes u ndezën menjëherë nga interesi kur mbretëresha shtrigë zuri vendin përballë një pianoforteje. Mbretëresha kishte

veshur një fustan të zi; pjesa e përparme ishte e gjatë dhe me pala, jo fortë e përshtatshme për trupin e saj, por megjithatë e bënte të dukej e fuqishme, sikur po sillte vdekjen brenda sallës. Flokët e saj të zinj ishin gërshetuar dhe pastaj ishin fiksuar me hijeshi lart. Gurët në kurorën e saj shkëlqenin nën dritën e llambadarëve të mëdhenj. Duart e saj qëndruan pezull mbi tastet e fildishta të pianofortes. Pastaj, ngadalë, ajo i vendosi mbi to dhe gishtat nisën të shtypnin tast pas tasti. Në vend që të luante një ninullë të butë, ajo po luante një këngë të errët.

“Sonata e vdekjes, e njoh atë. Dragonjtë e pëlqejnë shumë dhe kanë mësuar shtrigat e para se si ta luajnë. Ekziston një thënie e lashtë që, nëse një shtrigë do ta luante këtë sonatë, dragonjtë do të ndiheshin sërish të gjallë, pavarësisht se kuptimi i saj është vdekja.” foli Fenrisi, por zëri i tij nuk tingëllonte aspak i gjallë.

Hazel dukej se po tregonte qartë për çfarë kishte ardhur këtu; ajo kishte ardhur për të sjellë vdekje, dhe këtë e bëri shumë të qartë. Sytë e Rune-s ishin thujse të ngjitur pas mbretëreshës. Pasi mbretëresha përfundoi paraqitjen e saj, ajo u ngrit sërish, pa u shqetësuar aspak për mbretërinë, mori duartrokitjet dhe u drejtua drejt një karrigeje. E radhës ishte Zahira. Çuditërisht, Ishaan po e shikonte dukej sikur gjithçka që shihte ishte ajo femër. Çfarë kam humbur? - Mendoj Hael, teksa vuri re shikimin e admirimit në sytë e vëllait të tij; dhe ai e dinte mirë se cili ishte emocioni tjetër që fshihej aty, ose të paktën kështu mendonte. Menjëherë pas paraqitjes së saj, princat as nuk patën kohë të duartrokisnin, kur papritur

një kamë fluturoi nëpër sallë dhe goditi një mollë. Ishte Azara, që hyri në sallë me sytë e lidhur, duke hedhur kamat drejt mollëve pa gabuar asnjë centimetër, pikërisht si herën kur një mollë ishte vendosur mbi kokën e Dariusit dhe kama e kishte shpuar përmes saj.

“A je mirë, princ? Shpresoj të mos të kem tronditur,” - tha ajo. Kishte sytë e lidhur, por Hael do të betohej se ajo e shihte Dariusin përmes shamisë, një buzëqeshje në buzë, me kokën e kthyer nga ai. Pastaj ajo e hoqi lidhësen. I dhanë një mollë. Azara e hodhi mollën lart; menjëherë pas saj fluturoi një kamë dhe e goditi mollën, ndërsa sytë e Azarës nuk u larguan nga Dariusi. Me një kamë tjetër ajo e kapi mollën, u afrua ngadalë drejt Dariusit me mollën e shpuar dhe, pasi i hoqi kamat, ia zgjati.

“Një mollë për ty, princ,” - tha ajo dhe iu përkul. Femrat e tjera mbetën po aq pa fjalë sa Dariusi, teksa ajo u ul në vendin e saj; pak çaste më vonë shpërthyen duartrokitjet. Fatkeqësisht, paraqitjet pasuese ishin mjaft të mërzitshme pas atij spektakli të Azarës, por kjo ndryshoi kur femra e fundit doli përpara. Ishte Saher. Ajo kishte veshur një bluzë të shkurtër të artë; bizhutë vareshin mbi barkun e saj të zbuluar. Fundi që mbante ishte gjithashtu i artë, me dy çarje anash. Sytë e saj të zinj binin fort në kontrast me maskën që i mbulonte gjysmën e fytyrës. Krahët i kishte stolisur me byzylykë të artë dhe nuk mbante këpucë apo diçka të ngjashme. Pastaj nisi të luhej një muzikë që Hael nuk e kishte dëgjuar kurrë më parë. Saher e lëvizte trupin me hijeshi; lëvizjet e saj ishin të buta si të një gjarpri. Dhe, sikur ta kishte dëgjuar, ajo u kthye në shpinën e saj, e pambuluar fare nga rrobat, u pa një gjarpër i tatuazhuar. Fakti që ajo ishte veshur me ar e bëri të kuptonte se sa shumë i

ngjante diellit; flokët e saj të zinj spikatnin si një hije që ndiqte lëvizjet e saj. Por ajo që i tërhoqi vërtet vëmendjen nuk ishte kjo ishte ngjyra e bukur bronzi e lëkurës së saj, një nuancë që ai nuk e kishte parë kurrë më parë. Për një çast, sytë e tyre u kryqëzuan, vetëm një çast, e megjithatë dukej si një përjetësi, një përjetësi që ai kurrë nuk donte të përfundonte. Dontë të mbetej i ngujuar në atë moment, edhe nëse do të thoshte të hiqte dorë nga gjithçka që zotëronte. Çfarë po mendoj? Hael tundte kokën. Nuk i duhej një femër jo tani, të paktën. Së shpejti, edhe paraqitja e saj mbaroi. Femrat po shoqëroheshin jashtë, kur papritur Ishaan u ngrit dhe vrapoi jashtë sallës. Zahira ndjeu një dorë që i mbështolli kyçin dhe e tërhoqi. Po tërhiqej nga një i panjohur jashtë kështjellës. Dritat ishin të zbehta dhe ajo nuk arrinte të dallonte kush ishte, teksa po e zvarrisnin jashtë. I panjohuri e çoi drejt kopshteve, te vendi me lule. Dhe pikërisht aty, kur mbërritën, ajo pa fytyrën e Ishaanit. Frymëmarrja e saj u bë e rëndë, ndërsa ai ishte i qetë dhe i përmbajtur. Ai i bëri shenjë të ulej në tokë; ajo e bëri dhe ai u ul pranë saj. “Kjo nuk mund të priste. Duhej të të tregoja sa e bukur dukeje sot,” - tha ai me zë më të ulët ishte... i turpshëm?

Zahira buzëqeshi lehtë. Këputi një lule.

“Faleminderit, princ. Edhe ti dukeje mahnitshëm,” - tha dhe ia dha lulen. Ishaan buzëqeshi dhe e mori. Por në vend që ta mbante, ai e thuri lulen në flokët e saj. Ajo deshë ta ulte pak kokën që t’ia bënte më të lehtë, por ai tundi kokën.

“Nuk dua që të sakrifikosh rehatinë tënde vetëm për ta bërë diçka më të lehtë për mua,” tha, ndërsa i shtyu një tufë flokësh pas veshit. Zahira e shikoi. Ishte pothuajse e

sigurt se kështu ndihej dashuria.

“Më kishe kërkuar të ruaja një vallëzim për ty gjatë Korrijës së Madhe, megjithëse do të doja të isha pjesë e gjithë natës sate,” tha ai, ndërsa i ngriti butësisht dorën dhe i puthi.

“Nuk do të thosha jo,” - u përgjigj Zahira. Ajo e pa teksa ai ngriti sytë nga yjet, dhe e ndoqi vështrimin e tij. Nata ishte plot yje e bukur në çdo mënyrë të mundshme. Ajo donte t’i tregonte, t’i thoshte çfarë ndiente për të, por kishte frikë se ai mund të reagoonte keq po ta kuptonte se ajo kishte rënë në dashuri me të për më pak se pesëmbëdhjetë ditë. Ajo as që kishte ardhur aty për t’u dashuruar, gjë që e bënte të ndihej edhe fajtores. Kështu që, për tani, vendosi ta mbante gojën mbyllur. Fjalët mund të prisnin. Dashuria ishte e vështirë të vdiste, e vështirë të zhdukej, sidomos kur ishte e vërtetë. Ajo mund të prishte. Zemra e saj që rrihte fort mund të prishte, pavarësisht nga ndjesia se ishte gati të dilte nga krahbari në çdo çast. Ajo nuk e kishte vënë re fare se kishte rënë në gjumë, as nuk e kishte kuptuar që koka e saj ishte mbështetur në prehrin e Ishaan-it, ndërsa ai rrinte ulur me të jashtë. As Zahira nuk e kishte vënë re që Ishaani e kishte marrë në krahë dhe e kishte çuar përsëri në dhomën e saj. Ai kishte qenë aq i butë me të, sa ajo as nuk ishte zgjuar.

Të nesërmen në mëngjes, Zahira u zgjua shumë vonë, duke humbur mëngjesin, por nuk i interesonte aspak - jo kur ndihej kaq e lodhur. Nuk ishte vallëzimi ai që e kishte rraskapitur, por nata e gjatë. Ajo fërkoj sytë dhe u ul në shtrat, ku ishte mbuluar me kujdes, edhe pse ende mbante fustanin. Zgjati krahët duke gogësirë dhe

pikërisht atëherë vuri re Merikhin që qëndronte pranë dritares.

“Vendose më në fund të zgjohesh, apo jo?” - zëri i saj monoton, si gjithmonë.

“Do të doja të mos isha zgjuar tani që duhet të shoh fytyrën tënde,” rënkoi Zahira dhe u ngrit nga shtrati. U drejtua nga dhoma e larjes, ku hoqi fustanin dhe mbushi vaskën. Shtriga e lartë e ndoqi nga pas. “Paraqitja jote dje ishte... si ta them... argëtuese?” tha ajo.

“Nuk mendoj se ke ardhur për të folur për paraqitjen time,” - tha Zahira, ndërsa hynte në vaskë, liroi flokët dhe psherëtiu e lehtësuar. Shtriga e lartë qeshi. “Vërtet, gjithmonë dukesh kaq e drejtpërdrejtë.”

“Këtë e thua çdo herë.”

“Epo, kur do të vdesë Hazel?” - tha Merikh më pas. Tensioni në ajër ishte i prekshëm dhe Zahira u ngrirë. Uji kishte qenë i ngrohtë, por tani iu duk më i ftohtë se akulli. “E shoh, ende nuk ke menduar ta bësh, apo jo?”

“Ajo është një mbretëreshë dhe një shtrigë; nuk mund të presësh që ta vras brenda pesëmbëdhjetë ditëve të para,” u tall Zahira. Po ta dinte shtriga se sa e afërt ishte Zahira me Hazelin, do të duhej të shijonte gjakun e Vishës.

Merikh e shikoi nga lart. Zahira i kryqëzoi krahët mbi trup. Edhe pse Merikh ishte femër, Zahira nuk i pëlqente aspak që dikush ta shihte trupin e saj të zhveshur.

“Edhe ashtu, ne të kemi dhënë mjaftueshëm kohë. Thjesht dua që të jesh më e shpejtë.”

“Pse?” Pyeti Zahira. “Pse duhet të ndodhë kaq shpejt?”
“Nuk do ta kuptojë. Kurora më është marrë. Unë duhej të isha mbretëreshë, por jo këtë kurorë e mori një vajzë e re, e patalentuar dhe naive.” Merikh po vlonte nga zemërimi. “Jam shumë më e vjetër, kam shumë më tepër dije, dhe megjithatë ajo është mbretëreshë.”

Zahira ngriti supet. “Ndoshta sepse nuk ke gjak mbretëror- fat i keq, nëse më pyet mua.” Merikh i hodhi një vështrim të mprehtë dhe një rrëqethje i përshkoi shpinën Zahiras. Ajo e urrente kur shtrigat e shikonin ashtu, sikur të ishin superiore. Edhe nëse ishin, ajo prapë e urrente këtë ndjesi.

“Atëherë, a mund të më thuash pse shërbyesja e saj nuk është mbretëreshë?” Zahira e pa e hutuar shtrigën.

“Më fal?” - Pyeti ajo. “Oh, sigurisht që nuk e di. Askush nuk e di. Valrie është vajza e parë e lindur e mbretëreshës Morana e Parë.”

Kapitulli tridhjetë e tetë

Dariusi ishte ulur në një dyqan në Bloodfall, duke lexuar letrat që kishte marrë si nga femra ashtu edhe nga meshkujt. Patetike, kështu i dukej atij patetike. Asnjëra prej letrave nuk ia vlente kohën, por çfarë tjetër duhej të bënte? Pikërisht atëherë, nën një letër, pa të dilte një e gjelbër. E la mënjanë letrën që po lexonte dhe mori tjetrën. Ishte nga mbretëresha e Terraxias. E hapi me kujdes dhe hodhi një sy brenda. Ajo e ftonte të shkonte në Terraxia. Darius e shqeu letrën në copa, ndërsa mendja i shkoi te të gjitha lulet që njihte. Princeshën terraxiane e urrente me siguri, por e ëma e saj ishte edhe më e keqe. Psherëtiu i irrituar, mblodhi të gjitha letrat, u ngrit dhe u kthye në kështjellë. Në dhomën e tij i hodhi në oxhak dhe i dogji. Nuk i duheshin letra për ta ditur nëse e urrenin apo e donin këtë e dinte vetë. Para se të ulej në shtrat, e kuptoi se ende duhej të vidhte diçka nga i ati. Çfarë saktësisht, nuk e dinte. I duhej diçka me vlerë për të atin, që do të thoshte se ose duhej të shkonte në dhomën e tij, ose të gjente dhomën e mbyllur, siç e quante e ëma. Dhoma ku ruheshin të gjitha arët, gurët e çmuar dhe shumë vlera të tjera të rëndësishme për mbretërinë dhe për të atin. Sytë iu drejtuan oxhakut, ku letrat po digjeshin. Një ide i mbushi mendjen.

Ndoshta mund të siguronte disi letrat e të atit me Terraxian. E dinte që mund ta bënte këtë. U ngrit dhe

vendosi të shkonte drejt dhomës së të atit. Dy roje po e ruanin derën.

“Princ,” ulën kokën ato. “Dua të takoj tim atë. A është brenda?” pyeti Dariusi, me duart përtacë në xhepat e pasmë të pantallonave, ndërsa i shikonte rojat. “Në fakt, sapo është larguar,” tha njëra roje. Tjetra shtoi: “U nis për një udhëtim drejt Terraxias.”

“A nuk është Korrja e Madhe afër? Do të ishte marrëzi të largohej nga mbretëria pikërisht para saj,” u hutua Darius. Pse do të largohej i ati? Ndoshta nuk merrte fare letra nga Terraxia; ndoshta thjesht takoheshin ballë për ballë. “Në fakt, a mund të më siguroni edhe mua një shoqërim për në Terraxia?”

“Më falni, princ, por nuk ju lejohet të largoheni nga Solaria gjatë këtij provimi,” - u përgjigj roja. Darius i nxori duart nga xhepat dhe i kryqëzoi. “A duhet t’ju kujtoj kush jam dhe me kë jam miq?” foli ai. “Mund të ruani dhomën mbretërore të mbretit, por kjo nuk do të më ndalojë të takoj kapitenin dhe gjeneralin tuaj.” Ishte një kërcënim. Dariusi nuk do ta bënte kurrë realisht të fliste me Rune-n vetëm sepse nuk po i bindeshin, por kërcënimet nuk kanë pse të realizohen, apo jo? Të dy rojat u zbehën. “Oh, po, sigurisht. E kuptojmë. Do të kontaktoj menjëherë një karrocë për t’ju çuar në Terraxia,” tha roja në të majtë dhe u ngut të largohej. Darius buzëqeshi ndaj rojës tjetër dhe u nis drejt karrocës. Mund ta kishte shmangur gjithë këtë zhurmë duke shkuar vetë, por pse duhej?

Princi hipi në karrocë dhe pa, teksa largohej nga Solaria. Kur mbërriti, Darius nuk shkoi në kështjellë. E dinte se mbretëresha ishte në Sallën e Dashurisë. Burri i

saj zakonisht nuk donte që ajo të rrinte në kështjellë për arsye që Darius nuk i dinte. Sapo hyri në sallë, u përball me aromën e ëmbëlsirave; e urrente atë erë i dukej e neveritshme. Dhe ja ku ishte: mbretëresha e Terraxia-s, e veshur me të verdhë. Fustani kishte të njëjtën nuancë si flokët e saj një e verdhë e zbehtë. Faqet dhe buzët i kishin mbetur po aq rozë sa herën e fundit që ishin takuar. Sytë e saj të gjelbër u ndeshën me të tijtë dhe ai ndjeu neveri t'i ngjitej përbrenda, jo ndaj saj, por ndaj vetes. “Oh, me siguri e ke marrë letrën time. Sa bukur që të shoh këtu, Darius,” Ishte gjithmonë tronditëse të shihje se Leyla i ngjante kaq shumë së ëmës; ndryshimi i vetëm ishte hunda e drejtë dhe flokët. Darius buzëqeshi me përtesë. “Në fakt sapo e lexova. Mendova se një vizitë do të ishte ide e mirë.” Ngriti supet dhe u ul pranë saj në divanin prej lëkure. Dora e saj iu vendos mbi sup. “Je i tendosur. Pse?” Zëri i saj ishte një pëshpëritje, një pëshpëritje që ai e njihte shumë mirë.

“Udhëtimi deri këtu ishte mjaft rraskapitës,” - gënjeu Dariusi me një buzëqeshje sharmante, ndërsa kaloi krahun pas shpine dhe e mbështolli rreth shpatullave të saj. “Të mungon vajza jote, Lethia?” - Pyeti. Kishin kaluar vite që kur kishte shqiptuar emrin e saj. Lethia tundi kokën. “Është paqe këtu pa fjalët e saj të përditshme për vëllanë tënd Rune. Por më thuaj, si po shkon ky provim? A ta ka tërhequr ndonjë femër vëmendjen?” - pyeti ajo. Dariusi donte t'i përgjigjej me po, t'i thoshte se nuk kishte interes për të, por nuk mundej. Jo tani; i duhej që ajo të fliste. Kështu që tundi kokën ngadalë. “Oh? Do të thotë se mund të të kem për një natë?” Buzët e saj iu afruan veshit; pëshpëritja e saj ishte joshëse, ndërsa ngadalë i vendosi dorën mbi

kraharor. “Do të të pëlqente kjo, apo jo?” Tha Darius, duke shprehur se ajo po e gëlltiste lojën e tij të vogël. “Por a nuk do të ishte dhoma jote një vend më i mirë?”

Mbretëresha u ngrit dhe e kapi për kyçi. “Mendova se nuk do ta pyesje kurrë.” E tërhoqi nëpër disa dyer të fshehta; dukej sikur po tregohej e kujdesshme, sepse do të ishte skandal të shihje mbretëreshën e martuar të Terraxias me princin e Solarias. Pastaj u gjendën në një dhomë që Darius e njihte shumë mirë. Ajo e shtyu mbi shtrat dhe filloi ngadalë të hiqte fustanin. Ndërsa ajo bënte këtë, ai nuk i kushtoi vëmendje; sytë e tij përshkuan dhomën dhe pikërisht atëherë pa disa zarfe të arta mbi komodinën pranë shtratit. Dariusi u ngrit ngadalë nga shtrati, duke mbledhur rrobat dhe duke u veshur sërish. Faji dhe neveria po e shtrëngonin, por për momentin kishte prioritete të tjera. Në heshtje, ai mori zarfet e arta dhe i fshehu nën këmbishë, ndërsa sytë i mbante te mbretëresha që flinte. Dariusi shkroi shpejt një letër, duke i thënë se as nuk i lejohej të ishte aty dhe se për këtë arsye duhej të largohej përsëri; për ta bërë më bindëse, ia tërhoqi batanijen mbi trupin e saj të zhveshur dhe u largua pa zhurmë. Karroca po e priste kur ai hipi. Tani ishte dita e shtatëmbëdhjetë; kishin mbetur edhe dy ditë dhe pastaj mund t’ua jepte femrave ato zarfe.

Ai donte t’i hapte dhe t’i lexonte, por duhej të priste, derisa të kthehej në dhomën e tij. Nuk mund të rrezikonte të shihej me to, pasi kjo llogaritej si vjedhje, dhe të vidhje nga një mbretëreshë do të thoshte vdekje. Edhe pse ishte princ, Dariusi ishte mjaft i zgjuar për ta ditur se i ati nuk do të përpiqej ta nxirrte nga një dënim

me vdekje. Dhe pastaj, teksa rrinte ulur në karrocë, gjithçka u shemb mbi të. Lotët iu mblodhën në sy, ndërsa përpiquej t'i mbante. Kishte kohë që nuk kishte qarë, por tani që kishte parë Lethian, donte vetëm që toka të hapej dhe ta përpinte. Lethia ishte si të gjithë të tjerët e shihte si një kurvar, por a nuk ishte pikërisht kjo që ishte?

Nëse të gjithë e thoshin këtë për të, duhej të kishte diçka të vërtetë aty. Ndjeu lotët t'i rrëshqisnin nëpër faqe, ndërsa mori frymë thellë, duke u përpjekur të ruante qetësinë; por si ishte e mundur kjo, kur gjithçka për të cilën vlente ishte trupi i tij? Si ishte e mundur, kur ai vetë kishte pranuar këtë rol?

Gjithçka që donte ishte pak paqe. Kur karroca u ndal te kështjella, ai i fshiu shpejt sytë dhe faqet, zbriti dhe u ngut drejt dhomës së tij, derën e së cilës e mbylli me çelës. Vendosi zarfet e arta mbi tavolinë dhe u shtri në shtrat. Vetëm atëherë i lejoi lotët të shpërthenin, vetëm atëherë i lejoi vetes të qante shpirtin e tij, shpirtin e thyer, nga i cili ndihej kaq i neveritur. Ndonjëherë Darius pyeste veten nëse Ichor do të ishte një botë më e mirë pa të; ai nuk bënte asgjë me vlerë gjithsesi. Nuk do të kishte rëndësi nëse do të vdiste, apo jo? Ndjehej i paralizuar në shtrat; rrahjet e zemrës i buçisnin në veshë, ndërsa trupi i dridhej dhunshëm. Nuk ishte lënduar të paktën jo fizikisht, por trupi i dukej sikur ishte goditur me thikë apo rrahur. Dhimbja ishte aq e fortë sa i vinte për të vjellë. E urrente jetën e tij. E urrente gjithë ekzistencën e vet. Një dorë e butë iu vendos mbi sup; pastaj dëgjoi zërin e nënës. “Nuk je vetëm, i dashuri im.” Zëri i saj ishte aq i butë. Dariusi u përpoq të lëvizte, ta shihte në fytyrë, por nuk mundi. Dhe sikur ajo ta kishte vënë re, nëna e tij u shtri pranë tij; ishin ballë për ballë, ndërsa ajo

i vendosi dorën mbi faqe. “Je kaq i fortë,” pëshpëriti ajo, duke ia përkëdhelur butësisht faqet. Kaq i duhej fjalë që ta inkurajonin. Por nuk e ndihmuan ashtu siç kishte menduar. “Dhe nuk është faji yt. Nuk je i neveritshëm, zambaku im i bukur.” Nëse nuk kishte qarë mjaftueshëm deri atëherë, tani po ai po qante me dënësë, ndërsa nëna iu afrua dhe e mbështolli me krahët e saj. “Shhh, jam këtu për ty. Do të jem gjithmonë,” pëshpëriti ajo dhe i puthi tëmthin. Pas pak kohe, kur u qetësua plotësisht, ai u ngrit për t’i hapur zarfet të dyja.

Mirëmbërëma, Lethia,
Shpresoj që të jesh mirë me shëndet.
Po mendoj për ofertën tënde, por nëse do të martohesha
vërtet me ty, burri yt do të duhej të ishte i vdekur.

Nuk do të martohem me një grua të martuar, edhe nëse
kjo do të ishte për mbretërinë time. Shpresoj ta kuptosh
këtë. Megjithatë, nëse arrin ta vrasësh atë, vazhdo dhe
bëje.

Kam me vete disa shtriga dhe një bartëse të magjisë.
Në fakt, ato janë shumë të afërta me vajzën tënde.

Të uroj një natë të mirë.
Mbreti Eryx.

Dariusi nuk u besonte syve të tij; a ishte vërtet babai i tij
kaq budalla sa të dërgonte një letër të tillë pa e koduar
apo diçka të ngjashme?
Po sikur dikush t’i gjente ato letra, ashtu siç i gjeti ai?
Por të paktën tani kishte diçka për t’ua treguar femrave.
Kishte edhe shumë pyetje: kush e dërgoi këtë letër? Kush

ishte bartësi i magjisë? Nëse babai i tij kishte vërtet një bartës magjie, a ishte e mundur që ai ta dinte për magjinë dhe për faktin se edhe vetë ai mund ta përqafonte atë? A ishte e mundur që tashmë kishte filluar të përpiquej ta përvetësonte? Sepse, nëse kjo ishte e vërtetë, atëherë vetëm Deimosi mund t'i ndihmonte. Pastaj hapi letren e dytë; ajo fliste për ditë me diell dhe banja të ftohta. Kjo, sipas tij, ishte një letër e koduar që do të përpiquej ta deshifronte, por ndoshta pasi t'ua tregonte të tjerëve. Për momentin ndihej i rraskapitur dhe i uritur; nuk ishte aspak ide e mirë të kalonte një natë në Terraxia vetëm që të humbiste darkën dhe mëngjesin. Tani ishte koha e drekës dhe e ndiente veten duke dëshiruar diçka për të ngrënë; edhe një mollë do t'i mjaftonte. Kështu që vendosi të dilte nga dhoma e tij dhe të merrte një mollë. U kthye në Bloodfall, ku bleu një mollë, ishte e kuqe. Do t'i mungonin mollët sapo stina e ftohtë ta largonte ngrohtësinë e bukur të diellit.

Teksa kafshonte mollën, u përpoq të mbante buzëqeshjen duke kujtuar performancën e Azarës. Ishte ironike se si ajo kishte shfaqur diçka kaq vdekjeprurëse, por kishte veshur një fustan që e bënte të dukej si qenia më e pafajshme në botë. Pastaj ja ku ishte ajo, qëndronte pranë një dyqani, duke vështruar bizhuteritë. “Të ka zënë syri diçka?” - E pyeti Dariusi, - duke u ndalur pranë saj dhe duke parë bizhuteritë. “Do të thosha se këto perla do të të rrinin shumë bukur.” - tha, duke ngritur një varëse me perla. “Çfarë po bën këtu?” - Pyeti Azara, duke e parë atë dhe pastaj mollën që mbante në dorë. Dariuso tundi lehtë kokën, uli varësen dhe kafshoi mollën. “Kështu përshëndetet një princ? Sepse, nëse po, edhe mua më vjen shumë mirë që të shoh këtu.” - tha ai, me

një buzëqeshje në buzë. “Ende ha mollë pas performancës sime? A nuk ke frikë se do ta ngul thikën në të?” e pyeti ajo.

Darius qeshi lehtë. “Jo, jo. Nuk kam frikë nga kjo; ndoshta madje dua që ta bësh.” Azara e pa për një çast dhe pastaj u kthye sërish nga bizhuteritë, duart e saj rrëshqitën mbi varëset prej argjendi me varëse të kuqe. Darius iu kthye shitësit.

“Ma jepni këtë, ju lutem.” Azara e pa e habitur. “Çfarë po bën?” pyeti ajo, e hutuar.

“Po marr disa dhurata për atë që dha një performancë të shkëlqyer.” - tha ai. “Çfarë tjetër dëshiron, Azara? Dua t’i marr për ty.”

Azara dukej sikur do të kundërshtonte, por psherëtiu dhe i tregoi çfarë donte. “Do të ecësh me mua?” - pyeti Darius. E kuptoi çfarë kishte thënë vetëm kur Azara e pa sikur ai të kishte humbur mendjen, por më pas ajo pohoi me kokë. Minutat e para ecën në heshtje. Darius e udhëhoqi rreth kështjellës, përgjatë kopshtit, derisa u ulën pranë një pellgu të vogël.

Pastaj Azara e theu heshtjen.

“Ku ishe?” “A do të më besojë po të të thosha se isha në dhomën time?” - pyeti ai; ajo tundi kokën. “Atëherë po të jem i singërtë: isha në Terraxia. Takova dikë,” - tha Dariusi, duke parë peshqit në pellg. “Terraxia? Kë saktësisht takove?” pyeti ajo me dyshim.

“Mbretëreshën.” tha ai. “Mora diçka prej saj; ti dhe femrat e tjera thatë se ju duhej diçka me vlerë nga mbreti. E bëra atë që kërkuat.”

Azara heshti për pak. Pastaj e pa. “E di, kur të rrahën... nga babai yt, mendoj.” Darius e pa; e kishte harruar fare. “Pashë disa centimetra të trupit tënd, të tatuuar.”

“Të pëlqeu?” - Bëri shaka ai.

“Zotat, Dariusi, a mund të jesh serioz për një herë?” - tha ajo. Ai pohoi me kokë në heshtje. “Pashë zambakët. Çfarë kuptimi kanë?”

“Kuptimi i lules?” - pyeti ai; nuk donte të shkonte kaq larg. “Jo, kuptimin e lules e di; prindërit e mi ishin shërues, mos e harro.” Darius gëlltiti. “Dua të them, nëse nuk dëshiron të flasësh për këtë, nuk je i detyruar.” shtoi ajo shpejt, kur vuri re se ai u tendos.

“Jo, në fakt do të doja ta ndaja me ty; thjesht nuk di si.” - tha Darius. “Këtë histori nuk ia kam treguar askujt, përveç babait tim.”

“Isha pesëmbëdhjetë vjeç kur shkova për herë të parë në Terraxia.” Ka një vend atje që quhet Salla e Dashurisë. Duke kërkuar dashuri, hyra brenda. Ishte një vend i bukur, vërtet magjepsës. Aty e takova për herë të parë mbretëreshën e Terraxias.” ndaloi për një çast. “Lethia.” pëshpëriti. Azara e dëgjonte në heshtje dhe atij i bëhej mirë që dikush po e dëgjonte.

“Lethia është një femër e bukur, vërtet e bukur, por me zemër të shëmtuar. Por kjo s’është thelbi. Ajo ishte aty dhe më priti. Kishte diçka te ajo që i bënte krijesat t’i nënshtroheshin kërkesave të saj. “Nuk e kuptova se po shkonte kundër vullnetit tim, kur filloi të më fliste për gjëra që në atë moshë nuk i kisha menduar kurrë. Gjithçka që bëra ishte të dëgjoja dhe të mos thosha ‘jo’, derisa përfundova në dhomën e saj, në shtratin e saj, duke qarë që të ndalonte teksa më zhveshte dhe...” zëri i Dariusit u shndërrua në një pëshpëritje të ulët. Ai u kthye

ngadalë dhe e pa Azarën. “Zambakët simbolizojnë pastërtinë, pafajësinë. Diçka që m’u mor, diçka që e doja mbrapsht me çdo kusht. Ishte hera e parë që tatuova lëkurën time.” Ai vuri re se sytë e Azarës ishin mbushur me lot. Papritur ajo e përqafoi fort; ishte gjëja e fundit që ai priste. Ai kishte menduar se ajo do të neveritej prej tij, por ja ku ishte, duke e përqaftuar në heshtje. “I the babait tënd... dhe çfarë bëri ai?” - Pyeti ajo butë.

“E kam dashur babain tim dikur, prandaj i tregova. Mendoja se do të më ngushëllonte, por përkundrazi më tha se ishte faji im. Ndoshta ka të drejtë; ndoshta s’duhej të kisha shkuar kurrë atje.” ndërsa ai fliste, krahët e Azarës u shtrënguan më fort rreth tij. “Jo, mos e thuaj këtë, kurrë mos e thuaj. Nuk ishte faji yt dhe nuk do të jetë kurrë. Darius, ti je viktimë.” - tha ajo. “Dhe nuk ishte faji yt, në rregull? As nuk je i neveritshëm, edhe nëse ke menduar se je.” - zëri i saj ishte i butë, i ëmbël. Ajo qëndroi kështu për pak, pastaj u tërhoq lehtë. “A është kjo arsyeja pse ke gjithmonë femra rreth teje? Pse pi pluhurin e luleve? A po përpiqesh të ikësh nga diçka që të është bërë?” Darius pohoi në heshtje. “Nuk e mendoja kurrë se mund të ishe kaq mirëkuptuese.” Bëri shaka ai, por pa shumë zemër. “Asnjë njeri nuk duhet të kalojë nëpër diçka të tillë, dhe më vjen keq.” tha ajo, duke ia vendosur dorën ngadalë mbi faqe. Ajo buzëqeshi butë dhe në atë çast Darius u ndje si në shtëpi. Atëherë e kuptoi se ajo i sillte paqe shpirtit të tij, se ajo mund ta bënte këtë sa herë që të donte.

Kapitulli tridhjetë e nëntë

Ishaan vendosi se duhej t'i vizitonte lagjet e varfra. Në fund të fundit, i kishte premtuar vetes diçka: se do të kujdesej për njerëzit e tij. Nëse do të bëhej mbret, ai duhej të kujdesej për ta, prandaj duhej ta niste që tani, jo më vonë. Ende duhej të merrte një vlerë nga i ati, por vendosi ta bënte këtë të nesërmen; i kishin mbetur edhe dy ditë për të gjetur diçka. Por për momentin, nuk donte të shqetësohej me këtë. Kur hyri në lagjet e varfra, u përball me pamjen e fëmijëve që qanin, grave që përpiqeshin me çdo kusht të siguronin pak ushqim për fëmijët e tyre. Burrat përpiqeshin të mbijetonin, ndërsa aty, me uniforma, qëndronin rojet. Kjo e zemëroi Ishaan-in: ata thjesht rrinin aty, duke parë të tjerët teksa luftonin dhe vuanin, sikur të mos ishin Solarianë. Por kjo e bëri të kuptonte edhe diçka tjetër: dikur kishte qenë edhe ai si ata. Sigurisht që kujdesej për njerëzit e tij, por kurrë mjaftueshëm sa për t'i ndihmuar, edhe pse vetë kishte më shumë se bollëk nga gjithçka. Ishaan e dinte se duhej të ndryshonte diçka, prandaj filloi duke i ndihmuar. Fillimisht pagoi për copat e stofit që u nevojiteshin grave dhe burrave; pagoi për ushqimin e tyre dhe për mjaftueshëm dru që shtëpitë e tyre të mbeteshin të ngrohta, veçanërisht pasi stina e ftohtë ishte vetëm tri net larg. Për fëmijët, ai shpenzoi paratë e tij për t'u blerë libra, për t'u dhënë atyre mundësinë e arsimit. Ishte aq i përqendruar duke nxjerrë një mace nga një shkurre me gjemba për një vajzë të vogël, sa nuk e kuptoi që rreth tij ishte mbledhur një turmë, duke parë sesi një princ po i ndotte dhe po i shqyente rrobat e tij të shtrenjta për hir të një vajze të vogël, thjesht sepse kishte vendosur të ndihmonte. Kështu që, kur u kthye me kotelet e ndotur në krahë, u përball me qindra sy të habitur. Ia dha vajzës kotelet dhe ajo e puthi në faqe, pastaj u largua duke qeshur me kotelet në krahë. Ishaan u ngrit nga pozicioni i përkulur, me një buzëqeshje që i luante në fytyrë.

“Duket se ti gjen kënaqësi në faktin që të tjerët të pëlqejnë.” Corbin foli me një ton të mërzhitur. Ishaan nuk dinte si të përgjigjej, ndaj mendoi për një çast.

“E mbaj mend herën e parë kur dëgjove për të pasur një korb. Po të them një gjë: ti mund ta kesh interpretuar në një mënyrë të mirë, por unë jam gjithçka, përveçse i mirë.”

Ishaan psherëtiu dhe tundi kokën ndërsa po kthehej drejt oborrit të brendshëm; dielli po perëndonte ngadalë. “Unë vendos nëse shpirti im është i mirë apo jo. Dhe kam vendosur të jem i dobishëm.” Ai e dinte se ajo që thoshte korbi ishte pothuajse ligj, por nuk do ta lejonte Corbin-in të ishte arsyeja e urrejtjes apo e padijes së tij. “Ata do të të braktisin sapo të kenë gjithçka që u nevojitet.” Ishaan-it nuk i bëhej vonë. Nuk i interesonte. Edhe nëse do ta përdornin vetëm për këtë, ai ishte i lumtur që po ndihmonte. Ishaan vendosi ta injoronte Corbinin për pjesën tjetër të ditës.

“Unë kam qenë gjithmonë ai zëri në kokën tënde, nuk mund të më injorosh.” “Atëherë sille veten mirë,” u përgjigj Ishaan. Nuk i bëhej vonë, ndërsa ndiente se po e pushtonte një ndjenjë paqeje. Të nesërmen do t’i vizitonte përsëri. Ata nuk do të harroheshin vetëm sepse jetonin në lagjet e varfra. Ai nuk mund ta nxirrte Zahiran nga mendja. Ajo ishte kaq e bukur. Nuk u besonte syve kur ajo kishte dalë për herë të parë përpara tyre dhe kishte kërcyer. Ai e dinte çfarë mendonin Lunarianët për engjëjt, por gjatë gjithë viteve nuk kishte menduar kurrë se do të takonte një engjëll të vërtetë. Ajo mund të mos kishte krahë, por ishte një engjëll, dhe asgjë nuk mund t’ia ndryshonte mendjen për këtë. Dhe pastaj në kopshte, kur ajo kishte rënë në gjumë. Dukej kaq e qetë, kaq e

bukur. Ai do të bënte gjithçka për ta parë atë në paqe, ashtu siç e kishte parë kur e kishte mbajtur në krahë drejt dhomës së saj; do të bënte gjithçka dhe çdo gjë. Por ai kishte vendosur të takonte nënën e tij; ishte diçka që zemra e tij e dëshironte prej kohësh. Donte të fliste me të ëmën për këtë femër të bukur. Mendja e Ishaanit ishte aq e pushtuar nga Zahira, sa nuk e vuri re Navin-in që po kalonte me nxitim pranë tij, me copa të trasha druri në krahë. Kur një copë druri i ra, Ishaan u shkëput nga mendimet, e ngriti atë dhe vuri re se Navin pothuajse po vraponte. Ishaan e ndoqi mikun e tij, derisa arriti te shtëpia ku jetonte Navin. Dera ende nuk ishte rregulluar, ende mungonte, gjë që e ndihmoi Ishaanin të dëgjonte Estherin. Gruaja e Navinit, Esther, ishte në dhimbje, dhe Ishaan tashmë kishte disa mendime pse: ajo ishte shtatzënë, gjë që mund të nënkuptonte se ishte gati për të lindur, por sa dinte Ishaan, ishte ende herët.

“A nuk duhet të ndihmohet?” - pyeti Corbin, dhe kishte të drejtë: duhej të ndihmonte. Por ai nuk ishte shërues, ndaj filloi të vraponte drejt kështjellës, duke kërkuar Enoran. Për habinë e tij, e gjeti atë me Malekun.

“Enora, shpejt, Esther ka nevojë për ndihmën tënde!” shpalli Ishaan. Malek e dinte kush ishte ajo, dhe Enora pothuajse gjithashtu. Mendimet e tij u konfirmuan kur pa sytë e Enoras të zgjeroheshin nga shqetësimi, ndërsa ajo vrapoi me nxitim drejt shtëpisë. Kishte kaluar një orë që kur ai kishte thirrur Enora-n; të priste jashtë në natën e ftohtë nuk ishte diçka që Ishaani e shijonte, por ai dhe Maleku po përpiqeshin ta qetësonin Navinin, i cili ishte në panik. Ai kishte frikë se mund të humbiste gruan dhe foshnjën, për të cilën ishte i bindur se ishte vajzë.

Të tre burrat u ulën në dysHEME, duke vështruar yjet, kur një yll përshkoi qiellin; një vijë e hijshme drite të artë u shfaq në kupën qiellore.

“Kjo mund të jetë një shenjë,” - tha Maleku. Navin ngriti kokën për të parë vijën e artë.

“Caelum dhe Valdis duhet të jenë në anën tonë,” pëshpëriti ai. Pavarësisht gjithçkaje, Ishaani u befasua nga forca e Navinit. Pastaj pasoi heshtja - një heshtje e mbushur me tension. Esther-i ishte e heshtur, kafshët në pyll ishin qetësuar; vetëm fërshëllima e lehtë e erës ishte me ta, ndërsa prisnin diçka, dikë, që të shpallte çfarë kishte ndodhur. Por atë shpallje nuk e kishin nevojë, sepse në çastin tjetër dëgjuan zërin e butë të Enoras, teksa ajo fliste me Estherin. Ata pritën jashtë, duke i dhënë Estherit pushimin dhe qetësinë që i nevojitej, dhe më pas Enora i thirri të hynin. Të gjithë hynë në shtëpi; Estheri ishte ulur e rraskapitur në shtrat, e mbuluar me batanije, ndërsa në krahë mbante një qenie të vogël fare. “Amaya,” pëshpëriti ajo, teksa e puthi foshnjën në kokë. Amaya, i njëjti emër si i nënës së tij. Navini ishte i pari që iu afrua Estherit; krahët iu shtrinë drejt foshnjës dhe Estheri ishte gati t’ia jepte, por Enora kërkoi që ai të hiqte xhaketën dhe këmishën, që të mos dëmtonte lëkurën e butë të bebes. Kur ishte e rreptë, ajo dukej paksa frikësuese, kjo tashmë ishte e qartë. Pasi Navini hoqi rrobat nga pjesa e sipërme e trupit, ai e mori vajzën e vogël në krahë dhe... shpërtheu në lot.

“Ajo është kaq e bukur,” - pëshpëriti ai, duke e mbajtur, ndërsa sytë i shkonin herë tek Estheri e herë tek vajza e tij. “Betohem me jetën time se do t’ju mbroj ty dhe atë nga gjithçka mizore që mbretëria mund të sjellë.”

Ishaani do të kishte qëndruar më gjatë, por Enora po e nxirrte me nxitim jashtë, ashtu siç kishte bërë edhe me Malekun. Të shihte Malekun dhe Enoran bashkë ishte diçka që nuk ia humbi vëmendjen. Ai ishte i lumtur për ta, por ishte edhe i lodhur, ndaj thjesht i uroi natën e mirë dhe u kthye në dhomën e tij. Do të flinte pa një darkë të rregullt, gjë që i vinte keq, por mund ta përballonte një natë, apo jo? Një natë pa ushqim nuk ishte asgjë, sidomos jo pas takimit me një Vajzë të Vdekjes.

Sot duhej të kërkonte një vlerë.

Ishte gjëja e parë që i sillej në mend Ishaanit. Ai psherëtiu ndërsa u ngrit nga shtrati; rrobat i kishte të shpërndara diku në dysheme. Pavarësisht se stina më e ftohtë po trokiste në derë, nata kishte qenë më e ngrohtë se më parë; i ishte dashur të flinte lakuriq, sepse vazhdimisht djesitej. Ishaan kishte një ide se ku mund të kërkonte një vlerë, por jo si ta bënte këtë. Jo kur dhoma e të atit ishte gjithmonë e ruajtur, gjë që e bënte gjithçka edhe më të vështirë. Por ai ishte mjaftueshëm i zgjuar për të dalë me një plan; gjithmonë kishte arritur të bënte gjërat më të pamundura, kjo nuk ishte diçka e vështirë për të. Edhe nëse do të kapej nga i ati, çfarë do të bënte ai? Të vriste trashëgimtarin e tij?

Ishaan e dinte se ishte i lidhur nga ligji mbretëror; e dinte se nëse do të vidhte diçka nga mbreti i tij, do t'i pritej koka. Por Ishaan ishte i vetmi trashëgimtar ndaj të cilit mbreti nuk kishte shumë kundërshtime. Nëse i ati do t'ia jepte kurorën njërit prej bijve të tij, pa asnjë dyshim do të ishte Ishaani; prandaj vrasja do ta bënte mbretin të dukej mjaft budalla.

Cili mbret do të donte të paraqitej si budalla?
Ngadalë, Ishaan filloi të vishej. Çfarë mund t'i vidhte të atit? Ishte e vështirë të mendonte për diçka, e kuptoi ai, dhe kjo e bëri të pyesë veten se çfarë kishin vëllezërit e tij. Ndoshta ta pyeste Corbin-in do të ishte një ide e zgjuar; në fund të fundit, ai ishte një krijesë e lashtë dhe dinte më shumë se të tjerët. Pastaj një ide i kaloi nëpër mend: do të fliste me nënën e tij.

Ajo do ta dinte se çfarë kishte vlerë për bashkëshortin e saj. Sapo përfundoi së veshuri, ai u largua me nxitim nga dhoma e tij. Kjo ishte dita e fundit që kishte për të gjetur diçka; përndryshe, mund të shpallej tradhtar. Një roje po e thërriste pas, por Ishaan nuk e kishte luksin të ndalej. Së shpejti mbërriti në bibliotekë dhe u siguroi që askush të mos e shihte ndërsa iu drejtua librave të vjetër; shumë shpejt, shikimi i tij u përzie me atë të Corbin-it. Ai e ndjeu magjinë që i rridhte nëpër vena, ndërsa Corbin e udhëhiqte të hapte derën e shkallëve. Sapo e hapi dhe zbriti poshtë, ndjeu një ndjesi rehatie që e mbështolli. “Ajo po të pret,” tha Corbini, por Ishaan e heshti shpejt duke u përqendruar vetëm te detyra që kishte përpara. Aty ishte ajo. Nëna e tij dukej e bukur si gjithmonë. Gjëja e parë që bëri ishte ta përqafonte dhe t'i puthte kokën.

“Dukesh mrekullisht, nënë,” tha Ishaani.
“Kjo nuk është arsyeja pse ke ardhur, apo jo?” - buzëqeshi ajo. “Të kam vëzhguar ty dhe atë femër; të dy jeni të mrekullueshëm. Nëna e saj dhe unë dikur ishim shumë të afërta.” Ishaan ndjeu një ngrohtësi të panjohur t'i ngjitej në fyt. “Nëse dëshiron ta martosh dhe ke ardhur këtu për të më pyetur nëse ajo është”

“Nënë, jo. Nuk dua të martohem me të.” Të paktën jo ende. “Kam ardhur të të pyes për diçka tjetër, diçka që lidhet me babanë,” - tha ai. Ajo tundi kokën dhe pranë tyre u shfaqën një tavolinë dhe disa karrige.

“Ah, e di. Një vlerë, hm?” - Tha ajo, ndërsa u ul dhe i bëri shenjë Ishaanit të ulej. “Por para se të flasim për këtë, si po shkon puna me Corbinin?” Ai i hodhi një vështrim nënës së tij; a nuk e kuptonte ajo rëndësinë e detyrës? A nuk e kuptonte se duhej të ishte i shpejtë para se të binte nata?

“Po shkon mirë, mund të jemi miq, por nënë, duhet ta mbyllë këtë shpejt,” - tha me nxitim.

“Hm, nuk po të shkakton ndonjë problem, apo jo?” - Pyeti ajo, duke injoruar atë që ai tha. “Perënditë gjithmonë flisnin se ai ishte më i vështiri për t’u menaxhuar.”

Ishaan nuk mund ta kontrollonte Corbinin, gjë që ishte arsyeja pse ai po qëndronte përballë tyre tani.

“Unë? Më i vështiri për t’u menaxhuar? Je e sigurt që nuk më ngatërrouan me tigrat?” Corbini dukej qartazi i fyer.

“Oh jo, ata flisnin për sorrën e vjetër.” Ishaani e pa Corbinin, duke dashur të dinte se çfarë do të bënte. Kur pa errësirën që mbështolli bibliotekën, Ishaanit i erdhi mjaft. Ai ndjeu magjinë që i vërshoi nëpër vena dhe, para se errësira ta arrinte, e mbështolli magjinë rreth fytit të Corbinit.

“Të dy, ndaloni. Kam ardhur me një qëllim. Nënë, për të mund të flasim një ditë tjetër, por tani kam nevojë për përgjigje,” tha ai. Kur nëna e tij tundi kokën qetësisht, ai psherëtiu i lehtësuar.

“E shoh, je mësuar me magjinë, megjithëse unë do të

mund ta përballoja vetë.” Atëherë ai kuptoi se nuk dinte asgjë për magjinë e nënës së tij. Por për momentin, kjo mund të priste.

“Ti po kërkon një vlerë; le të them një gjë që ai e ruan më shumë se gjithçka tjetër.” Kapja e Ishaanit rreth fytit të Corbinin u lirua dhe magjia u zhduk, ndërsa ai dëgjonte nënën e tij. Ajo ngriti dorën e majtë.

“Unazën time.”

“Ku e mban?” pyeti Ishaani, por përgjigjen e gjeti vetë. E kishte vënë re disa herë: varësen prej lëkure që i ati e mbante gjithmonë, ose herë pas here në gishtin e vogël, me një unazë që varej në të.

Ai gëlltiti me vështirësi. Si duhej ta merrte atë?

“Ti e di si mund ta marrësh,” - tha nëna e tij. Ndonjëherë Ishaan harronte se ajo kishte aftësinë të lexonte mendjet.

“Thjesht ji i zgjuar dhe do ta kesh. Në fund të fundit, je i zgjuar.” Ajo buzëqeshi. Pak pasi u largua nga biblioteka, sapo doli përsëri jashtë, vuri re se ishte pasdite, gjë që do të thoshte se nuk kishte munguar për shumë kohë.

“Ndokënd ide?” - Pyeti Corbini. Ishaan e dinte se ai po fliste për mënyrën se si të merrte unazën. Dhe, për të qenë i sigurtë, Ishaan nuk kishte asnjë ide, derisa ndjeu frymëmarrjen t’i shtrëngohej në mushkëri. Corbin po përpiqej t’i thoshte diçka dhe ai e kuptoi. “Ndale këtë,” - fërshëlleu Ishaani. Pas pak, më në fund arriti të merrte frymë përsëri. Errësira ishte një forcë e natyrës, diçka që askush nuk mund ta përcaktonte si magji; ajo ishte kudo. Në natë dhe në hije, madje edhe në dhomat më të ndriçuara gjithmonë kishte hije që fshiheshin në qoshe. Ishaanit iu desh të përmbante një buzëqeshje kur e kuptoi se sa e lehtë ishte ta merrte atë unazë. Pak më parë kishte qenë duke e mbytur Corbinin me të njëjtën errësirë,

errësirën që mund ta merrte nga hijet, errësirën që mund ta bënte të dukej si hije. Për herë të parë, Ishaani e dinte si ta përdorte magjinë e tij për veten; sepse pikërisht këtë do të bënte sonte, edhe pse duhej të zbulonte se deri ku mund ta shtrinte fuqinë e saj. Dhe këtë mund ta provonte tani. Magjia i mbushi venat, ndërsa shihte hijet të lëviznin përpara tij; dukej krejt natyrshëm teksa hijet shtriheshin nga biblioteka deri në kopsht. Papritur, sytë e tij po shihnin kopshtin, pavarësisht se ishte aq larg; këta duhet të ishin sytë e Corbinit, përmes të cilëve po shikonte, çka do të thoshte se mund të ishte në dhomën e tij dhe përsëri të shihte se ku po shkonte errësira e tij. Ai vështroi se si hijet mbështollën një lule; u përpoq të mos e shtypte me errësirën, pasi magjia e tij ishte, në fund të fundit, një forcë shkatërruese. U përqendrua të ishte i butë me të, por përfundoi duke e shtypur lulen; ndoshta ishte tepër e brishtë për t'u marrë.

“Oh jo, i vdekshëm. Ti thjesht je i paaftë,” - u tall Corbini. Sikur të ishte në formën e tij të vërtetë, Ishaan-i do t'i kishte dhënë disa grushte.

Meqë lulja ishte aq e brishtë, ai e provoi me një gur; errësira e mbështolli sërish gurin. Ishaan u përqendrua te guri dhe më pas ai përfundoi i vendosur në dorën e tij. Kjo do të thoshte se ai mund ta merrte unazën pa e thyer, megjithëse duhej të mësonte si të ishte i butë me të. Nëse ndonjëherë do të donte të vidhte diçka si një lule apo një libër, ato do të shkatërroheshin nga errësira. Për momentin, kjo ishte e mjaftueshme; tani për tani nuk i nevojitej më shumë, por kishte një ndjesi se së shpejti do t'i duhej. Kjo do të thoshte se do të shtrihej drejt unazës ndërsa të gjithë do të ishin në dhomat e tyre, duke fjetur. Ndoshta edhe kur i ati të ishte në gjumë; kjo nuk

do të ishte aq e rrezikshme sa ta bënte kur ai do të ishte zgjuar. Por kishte një problem: ai nuk e dinte nëse magjia e tij mund të arrinte deri te dhoma e të atit. Dhomat e tij dhe të vëllezërve ndodheshin në katin e parë, por dhomat e të atit ishin në katin e tretë. Ai pyeti veten nëse mund të kalonte përmes mureve, por pastaj mendoi se kjo nuk kishte kuptim. Errësira e tij duhej të kalonte përmes një çarjeje të vogël, dhe muret nuk e kishin këtë. Kjo do të thoshte se duhej të depërtonte nën dyer... ose përmes dritares. Dritarja do të ishte një rrugë më e shkurtër; ndoshta i ati do ta hapte dritaren, dhe kjo do ta bënte gjithçka më të lehtë. Meqë tashmë po luante me magjinë e tij, ai mund të provonte edhe pak më shumë. Kështu, sërish shtriu dorën drejt një guri, këtë herë një më të madh. Por nuk e thirri drejt vetes; u përpoq ta shkatërronte. Për habinë e tij, ishte më e lehtë nga sa e kishte menduar. Kur e kishte përdorur magjinë për ta mbytur Corbinin, ai as që e kishte kuptuar se sa e vështirë ishte të mos shkatërroje në atë çast; kjo e bëri të kuptonte edhe më shumë se magjia e tij nuk ishte menduar për të ndihmuar, por thjesht për të vlarë. Vrasja vinte natyrshëm me magjinë, por ndihma ishte diçka që duhej ta zotëronte. Nëse ndonjëherë do të donte të ngrinte dikë me magji, nëse kjo ishte e mundur, duhej më parë të sigurohej se si të mos vriste me të. Pastaj vendosi të shkonte në fushat e stërvitjes; ndoshta mund ta gjente Runen. Donte ta pyeste vëllanë nëse tashmë kishte diçka, por prej kohësh nuk kishte folur me Runen, pse as vetë nuk e dinte. Kështu, ngadalë mori rrugën drejt fushave të stërvitjes, por në vend që të gjente Runen, gjeti versionin më të vjetër të tij dhe të vëllezërve të tij.

Ishaan mbajti distancën ndërsa i hodhi një vështrim të atit; varësja ishte mjaft e dukshme ndërsa ai ecte. Ai po fliste me Malekun; ndoshta për stërvitjen e ushtarëve. Në vend që t'u bashkohej atyre në atë detyrë, ai vendosi ta përdorte magjinë e tij edhe një herë, për të parë nëse mund të bënte më shumë. I dërgoi hijet e tij aty ku qëndronte i ati; sërish po shikonte përmes syve të Corbinit. Dyshimet e tij u vërtetuan. Ai mund t'i dëgjonte vërtet fjalët e tyre, dhe i ati po fliste vërtet për ushtarët, diçka rreth dëshirës për të dërguar disa trupa në Terraxia, arsyeja për këtë nuk u përmend.

Para se i ati ta vinte re, Ishaan u largua nga skena dhe mori rrugën drejt oborrit të brendshëm. Teksa ecte nëpër oborr, vuri re një rrugicë të vogël e të errët. Nuk e dinte nëse ishte vepër e Corbinit apo pse, për hir të ferrit, donte të hynte drejt e në të, gjë që edhe bëri. Ai nuk kishte ecur kurrë më parë në atë rrugicë, madje as nuk e kishte parë ndonjëherë, gjë që ishte e çuditshme, sepse ai e njohte mirë Solarian dhe vendet e saj. I kishte parë tashmë të gjitha rrugicat, ndaj ishte e çuditshme ta shihte këtë për herë të parë. Pastaj iu kujtua se në Solaria kishte një zotërues iluzionesh; nuk mund ta dinte me siguri nëse ishte Hael ai që po luante me të apo nëse thjesht e kishte anashkaluar atë rrugicë të saktë gjatë gjithë këtyre viteve.

“Tani, tani, mos fillo të trillosh gjëra vetëm sepse ke filluar ta njohësh magjinë,” - tha Corbini, dhe kishte të drejtë. Ishaan thjesht po supozonte gjëra.

“Por a ka ekzistuar gjithmonë kjo rrugicë?” - pyeti Ishaani. Corbini qeshi dhe pastaj u përgjigj me një po. Ishaan thjesht psherëtiu dhe ndoqi rrugicën; ishte si një

shkurtore drejt kopshtit mbretëror. Pas kësaj, ai vendosi të kthehej në kështjellë; mund të gjente njërin prej vëllezërve të tij. Ishaan eci nëpër kështjellë; megjithëse zakonisht ishte gjithmonë plot, tani dukej tmerrësisht e qetë, gjë që nuk i pëlqeu aspak. Vendosi të shkonte në dhomat e vëllezërve, por nuk gjeti asnjërin prej tyre.

Ku janë ata?

Ai psherëtiu dhe thjesht hyri në dhomën e tij. Ishte i rraskapitur; pyeste veten pse, kur nuk kishte bërë shumë gjëra. Kishte vizituar nënën e tij, gjë që nuk ishte ndonjë lodhje e madhe. Prandaj, lodhja e papritur ishte disi e pakuptueshme.

“Ke përdorur magjinë tënde pa e stërvitur më parë,” tha Corbini, ndërsa Ishaan u shtri në shtrat. “Duhet të punosh më tej me këtë.” Ishaan thjesht e la pas dore këtë, ndërsa mbylli sytë. Nuk donte të flinte; i duhej vetëm një pushim i vogël për t’u qetësuar. Ishaani u zgjua ndërsa hëna ndriçonte jashtë dritares së tij.

Ai e kishte prishur gjithçka: nuk kishte qenë në darkë, nuk kishte mundur të fliste me vëllanë e tij dhe tani tashmë ishte natë. Kjo do të thoshte se duhej ta merrte unazën. Psherëtiu dhe u shtri drejt magjisë së tij; rrëmuja e njohur e magjisë i mbushi venat, ndërsa ai nisi ta drejtonte atë përmes çarjes së derës së tij dhe lart shkallëve. Për habinë e tij, ajo arriti deri në dhomën e të atit, por nuk mundi të lëvizte drejt tij aty ku po qëndronte. Ishaani ishte mirënjohës që mund të shihte përmes syve të Corbinit; i ati ishte ulur në dhomën e tij të punës, duke shkruar diçka dukej shumë si një letër. Por kjo nuk mjaftonte. Ishaani kishte nevojë për diçka me vlerë; nuk mund t’u thoshte thjesht të tjerëve se i ati po shkruante një letër.

Pastaj i ati u ngrit dhe, për fat, u drejtua nga dera. Aty Ishaani e shfrytëzoi rastin: hijet u ngjitën përgjatë trupit të të atit për të kapur unazën. Duhej të ishte më i shpejtë; po të bënte një hap prapa i ati, nuk do ta arrinte dot. Mallory dukej se ishte në anën e Ishaanit atë natë, sepse rojat te dera kishin shumë pyetje për mbretin, gjë që i dha Ishaanit më shumë kohë për të vepruar. Ai pa hijet teksa kapnin unazën ndërsa i ati mbyllte derën, dhe pikërisht kur i ati ishte gati të dilte nga rrezja e magjisë, Ishaani arriti ta merrte unazën. Ishaani e hapi ngadalë dorën, dhe ja ku ishte: brezi i artë me një gur të gjelbër të vendosur në qendër të tij.

Ai kishte diçka me vlerë. Ai kishte unazën.

Kapitulli i dyzetë

Azara qëndronte në dhomën e saj; dielli nuk depërtonte më nëpër dritare si dikur. Po bëhej më ftohtë, këtë e dinin të gjithë. Toka e diellit së shpejti do ta humbiste diellin e saj; ai do të zëvendësohej nga i ftohti. Azara nuk e pëlqente stinën e ftohtë, por kjo sepse vitet e fundit kishte qenë pothuajse e ngrirë deri në vdekje. Lagjet e varfra nuk ishin vend për të dobëtit, këtë e kishte kuptuar sapo ishte strehuar atje. Tani ishte kthyer në luksin që kishte pasur para se prindërit e saj të vdisnin, por e dinte se kjo nuk do të zgjaste shumë, prandaj nuk mund të mbështetej tek ai. Me një psherëtimë të rëndë e të lodhur, filloi të vishej. Ndoshta do të duhej të kishte bërë një banjë të ftohtë, por për këtë nuk kishte kohë. Gjithsesi ishte zgjuar shumë vonë dhe ishte e uritur, ndaj duhej të nxitonte për mëngjes. Kur doli nga dhoma, u përplas me dikë; ai dikush dukej se ishte Saheri.

“Ti vjen me mua. Do të takohemi me princat.” Azara i kishte harruar princat dhe faktin se duhej të sillnin disa sende me vlerë të mbretit. Nuk u përgjigj, thjesht e ndoqi Saherin. Qepallat i ndiheshin të rënda; perënditë e ndaloftë të ëndërronte sërish vdekjen e prindërve të saj. Shpejt u gjend në atë dhomë të lashtë; të tjerët ishin tashmë aty.

“Kemi pritur për ty,” - tha Hazela; dukej e tensionuar, për arsye që vetëm perënditë i dinin. “Pra, e dërgove Saherin të më merrte?” pyeti Azara, duke fërkuar sytë ndërsa shikonte rreth dhomës. Çdo princ mbante diçka, përveç më të voglit. Haeli kishte ardhur duarbosh, ose të paktën kështu dukej. Dariusi dukej jashtë vendit; Azara s’mund të mos ndiente faj kur e shikonte. Ajo i kuptonte veprimet e tij dhe nuk do ta gjykonte më kurrë për to. “Ta fillojmë, apo jo?” - Pyeti

ai. “Do ta filloj unë,” - tha Runi. “E kam këtë libër.” Ai hapi pëlhurën që mbante, duke treguar librin e mbështjellë në të. “Këtu është brendia e kështjellës çdo dhomë, çdo kalim i fshehtë apo çfarëdo tjetër,” shpjegoi ai, duke ia dhënë librin Zahiras, e cila e shfletoi dhe pastaj ia dha Hazelës. “Por nëse im atë e ka pasur këtë libër gjithë këtë kohë, do të thotë se ai e di për këtë dhomë.”

“Megjithatë, kjo nuk është e gjitha. Babai është gjithashtu në aleancë me magjistaret e larta, dhe ato i kanë folur për një femër me magji. Tani ai e di se kush është ajo.” Azara e vëzhgonte me kujdes Runin; sytë e tij u ndalën te Zahira. “Pse nuk na e the?” - e pyeti atë. “Nuk mendova se meshkujt duhej ta dinin këtë,” u përgjigj ajo. “Femrat e dinë, por si mund t’ju besoja juve pa pasur asgjë në dorë?” Runi nuk u përgjigj. Pastaj Zahira ia dha librin Azarës; ajo e hapi dhe e shfletoi. Nuk ishte një libër i zakonshtëm dhe ajo kishte një dyshim, por nuk foli për të, së paktën jo ende. Më pas Azara ia dha librin Hazelës; ajo ishte më e fuqishmja në atë dhomë, ose të paktën kështu besonte Azara. “Mirë, unë ende dua që ajo të na tregojë magjinë e saj,” - foli Runi.

“Pasi të jemi të sigurt se secili prej jush ka diçka për ne,” - tha Hazela. Ishaaani ishte i radhës; ai mbante një unazë të artë me një smerald në mes.

“Unaza e nënës sime. Babai e mban si varëse; unë e mora.” Azara e shikoi e habitur princin, ai mund të kishte pasur një nga detyrat më të vështira.

“Si në Ichor e more atë?” - Pyeti Dariusi. Ishaaani thjesht buzëqeshi. “Magji.”

“Atëherë, po vazhdoj,” - tha Dariusi. “Kam qenë në

Terraxia dhe...” ai tregoi dy zarfe të artë. “Babai dhe mbretëresha e Terraxias janë mjaft miqësorë me njëri-tjetrin. Nëse do të dalim kundër tij, do të luftojmë edhe kundër Terraxias.”

“Çfarë thonë?”

“Shihni vetë, mbretëreshë,” - tha Dariusi dhe ia dha zarfet Hazelës. Haeli ishte i fundit që u dha diçka, dhe prandaj të gjithë po e shikonin me ngulm. “Nuk kam asgjë me vete,” - tha Haeli.

“Por kam bërë diçka. Dariusi sapo foli për Terraxian si aleate të Solarías, por ushtarët terraxianë tani janë nën sundimin tim. Nëse nuk më besoni, kam sjellë unazën e gjeneralit terraxian.” Azara u impresionua nga princi.

“A nuk the se nuk kishe asgjë me vete?” - pyeti Saheri. Haeli thjesht ngriti supet. “Shpresoj se e kemi dëshmuar besnikërinë tonë ndaj jush.” Pati një çast heshtjeje; pastaj Zahira ua shpjegoi magjinë e saj princave.

“Dhe nesër është Korrija e Madhe. Natën, pak kush sheh se çfarë po ndodh. Unë sugjeroj të heqim qafe disa armiq nesër,” deklaroi ajo.

“Me kënaqësi do të vrisja një magjistare të lartë,” - tha Saheri. “Të paktën të kem njohurinë se si vriten shtrigat.” Vështrimi i Hazelës u ndal te Saheri.

“Njohuri? Më thuaj, Saher, çfarë njohurish për vrasjen ke, përveç vrasjes së fae-ve?”

“Janë mjaft të shumta, por për këtë do të flasim një herë tjetër, ndoshta më vonë, gjatë drekës.” Saheri nuk mund të fliste për mënyrën se si kishte vrarë të panumërta krijesa të egra apo qenie të tjera, jo me Haelin në të njëjtën dhomë. Ai mund t’i lidhte pikat dhe ta kuptonte

se ishte ajo që e kishte shpëtuar. Hazela pohoi me kokë; nuk u thanë më fjalë. Në heshtje u larguan. Saheri do të kujdesej të takohet me Hazelen, por fillimisht duhej të kërkonte një fustan ose të fliste me rrobaqepësin e saj. Korra e Madhe festohej kudo, por ndryshe në çdo vend. Në Shkretëtirën e Kockave nuk festonin fundin e stinës së nxehtë dhe ardhjen e së ftohtës; atje festonin yllin e madh që shfaqej mbi shkretëtirë. Ylli i madh kishte shumë emra; njëri prej tyre ishte Astrali i preferuari i saj. Astrali shkëlqente i artë, duke e bërë rërën të dukej e artë, e jo e bardhë. Në Terraxia, kishte dëgjuar Saheri, i bënin oferta Kyrellit për shkak të natës së gjatë dhe të errët. Ishte paksa e çuditshme, pasi solarianët kishin ritin e madh të ofertave, ndërsa terraxianët përdornin Korren e Madhe. Por ajo që Saheri nuk e dinte ishte se si e festonin lunarianët ose shtrigat; e dinte që e festonin, por si kurrë nuk kishte dëgjuar vërtet. Këto dy vende ishin mjaft të mbyllura në festimet e tyre; mbretëria e shtrigave ishte fjalë për fjalë e izoluar nga Malet e Përhumura, gjë që i mbante larg shumë sy të padëshiruar. Saheri doli nga kështjella. Nuk kishte nevojë për mëngjes a gjëra të tilla; mund të blinte... ose të vidhte një mollë. Këta fae kishin boll, një mollë më pak s'do ta vriste askënd.

“Dikush po të ndjek.” Saheri pa anash dhe pa Hazelen.
“Mos u kthe tani.”

“Oh, por jam një femër kureshtare.” Saheri i dhuroi Hazelës një buzëqeshje të shpejtë dhe u kthye drejt një dyqani; ndërsa e bënte këtë, hodhi një vështrim për të parë kush po e ndiqte. Ishte femra nga e cila Saheri

kishte vjedhur, tani mund të ishte në telashe. Një e qeshur e lehtë doli nga Hazela. “E di të shikosh pa e bërë të dukshme. E njeh?”

Saheri nuk u përgjigj as me po e as ndryshe; përkundrazi thirri shitësin e dyqanit. Ishte përgjigje e mjaftueshme që Hazela ta kuptonte. Ajo pohoi në heshtje dhe mori një smerald.

“Duhet të veshësh më shumë të gjelbër,” tha ajo, duke e mbajtur gurin pranë Saherit. “Do ta theksonte edhe më shumë lëkurën tënde të artë, por do të të duhej një e gjelbër e pasur. Më thuaj, a ke tashmë një fustan për nesër?”

“Jo, jo fort,” u përgjigj Saheri. “Me sa duket do që të vesh të gjelbër?” “Është vetëm një rekomandim i thjeshtë; do të të rrinte shumë, ndaj, pa dyshim, vish të gjelbër,” u përgjigj Hazela, duke e kthyer gurin në vend.

“Po ti, çfarë do të veshësh?”

“Nuk e kam menduar ende, por nëse ke një rekomandim, ma thuaj,” - tha Hazela, ndërsa thonjtë e saj të gjatë kalonin nëpër flokët e zinj e të mëndafshtë. Saheri ngriti supet dhe u kthye sërish për të parë nëse femra ishte ende aty nuk ishte. Ndoshta për shkak të pranisë së Hazelës; të gjithë i frikësohen shtrigave, sidomos mbretëreshës së tyre.

Ishte atëherë kur Hazela e pyeti për çfarë kishte vrarë Saheri në jetën e saj ende kaq të shkurtër, siç e quajti Hazela. Saheri vazhdoi, duke i treguar për krijesat e shumta që kishte vrarë, përfshirë edhe një Vajzë të Vdekjes.

“Një Vajzë e Vdekjes? Atëherë duhet të të urrejnë shumë

tani,” qeshi Hazela.

“Doja përgjigje; ajo nuk donte të përgjigjej. Sipas meje, e meritonte,” ngriti supet Saheri, dhe pastaj filloi të ecte sërish me Hazelen. Teksa kalonin pranë një stende, ajo vodhi shpejt një mollë dhe i hapi një kafshatë. “Oh, Solaria paska mollë shumë të mira. Do ndonjë, mbretëreshë?” pyeti Saheri, duke e kuptuar vetëm tani sa të gjata ishin shtrigat. Saheri nuk ishte e shkurtër, por shtrigat ishin dukshëm më të gjata se fae-t e zakonshëm. Megjithatë, Saheri kishte vënë re se Hazela nuk ishte aq e gjatë sa princat, ndoshta pak më e gjatë se Haeli, por ajo ishte në nivel sysh me pothuajse çdo mashkull përreth.

“A janë të gjitha shtrigat kaq të gjata?” Pyetja i doli pa dashje nga goja para se ta ndalte.

“Vajzat e Vdekjes janë vërtet bezdisëse; nuk japin përgjigje aq lehtë, apo jo? Dhe jo faleminderit, nuk kam shumë uri tani. Sa për gjatësinë po, të gjitha shtrigat janë shumë të gjata. Në fund të fundit, dikur jetonin mes perëndive.” Kjo kishte kuptim, mendoi Saheri. Ajo nuk pyeti më tej, edhe pse donte të dinte se ku ishte vajza Valria nuk shihej kurrë pa Hazelen, as Hazela pa Valrinë. Ishte të paktën konfuze, por ajo nuk do të pyeste; do të dukej si një marrje në pyetje, gjë që Saheri nuk e bënte. Ajo kishte dëgjuar shpesh se shtrigave nuk u pëlqenin pyetjet e shumta, ndaj i mbajti buzët të mbyllura, ndërsa ecnin nëpër Bloodfall. Hazela i shpjegoi Saherit se si të vritej një shtrigë; në të vërtetë nuk ishte gjë e vështirë. E vetmja gjë e veçantë ishte shtriga e lartë e quajtur Visha; ajo kishte një lloj gjaku që ishte vdekjeprurës. Hazela u largua pak më pas, pasi shpjegoi si bëhej. Tani Saherit i duhej vetëm të vendoste se cilën do të vriste. Merikh ishte më e mençura, kështu kishte thënë Hazela, por

Visha ishte më vdekjeprurëse. Një pikë e vetme e gjakut të saj mund të vriste. Ndoshta do të ishte më mirë të hiqej qafe fillimisht Visha; ajo ishte problem, sepse nëse dikush do të përpiquej të vriste Hazelen, do t'i duhej gjaku i Vishës, të paktën kështu dukej. Në fund të fundit, Hazela kishte thënë se i vetmi helm që mund të vriste një shtrigë ishte gjaku i Vishës ose i ndonjë shtrige tjetër që kishte atë lloj gjaku vdekjeprurës. Ndërsa po ecte, një femër u përplas me Saherin duke vrapuar; ajo kërkoi shpejt ndjesë dhe u largua sërish me nxitim. Hajdute budallaqe.

Saheri e dinte si ishin hajdutët e rinj; nuk ishte sekret që të gjithë vidhnin në atë mënyrë. Prandaj, ajo u kthye menjëherë dhe e ndoqi femrën, duke përdorur aftësinë e saj për t'u shkrirë me mjedisin, pasi nuk i duhej asnjë publik teksa e ndiqte. Shpejt, Saheri u gjend në oborrin e brendshëm, pranë një shtëpie me pamje të veçantë, ku hyri në heshtje. Ajo ndaloi përdorimin e aftësisë së saj, ndërsa iu afrua femrës që i kishte vjedhur; ia vendosi dorën mbi sup. Femra ktheu kokën dhe Saheri s'u besoi syve kur pa një fytyrë të njohur. Kurrë nuk do t'i harronte ato sy blu si oqeani, flokët e zinj, sidomos gërshetin e zi. Saheri i hodhi krahët rreth shoqes së saj më shumë se shoqe, si motër. "Mira," pëshpëriti ajo, duke e shtrënguar fort.

"Të mora malli?" - Qeshi Mira. Pas pak, Saheri u shkëput dhe u ul pranë saj. "Si përfundove në Solaria?" - e pyeti. "A nuk duhet të jesh me gjeneralin?"

"Vërtet mendon se nuk kam aspak kohë për veten time vetëm pse jam ushtarë?" - Qeshi ajo. "Budallaqe,

budallaqe. Dhe ja, merre kamën tënde e dija se do të vrapoje pas meje.” Mira e mbante kamën nga tehu, duke ia ofruar Saherit dorezën. Saheri e mori dhe e futi sërish në vendin e saj.

“Vërtet mendon se do ta lejoja dikë të më vidhte kamën që ti ma dhurove?” Saheri tundi kokën, duke bërë sikur u zhgënjye, por të dyja shpejt shpërthyen në të qeshura. Perëndi, sa shumë i kishte munguar motra e saj jo nga gjaku.

“Pra, çfarë po bën këtu?”

“Vendosa se do të të bënte mirë të shihje një fytyrë të njohur. Do të qëndroj vetëm disa orë, fatkeqësisht jam shumë e lidhur me gjeneralin.” Saheri u mërzit nga fjalët e Mirës, por e kuptonte; ishte gjithçka që Mira mund të bënte për të mbijetuar. Mjeshtri i tyre ishte i pasur, kishte një pasuri të madhe, por nuk e përdorte për t’u siguruar Saherit apo Mirës ushqim, rroba apo batanije të ngrohta. Ai e përdorte për pajisje lufte, kama, shpata dhe kuaj. Gjithçka tjetër duhej ta siguronin vetë, prandaj Saheri kishte mësuar të vidhte që në fillim; kur jeta e dikujt varet nga aftësitë e vjedhjes, ato përsosen gjithmonë. Ashtu siç kishte bërë edhe Azara.

“Por të kam sjellë edhe diçka të vogël; e kishe harruar,” tha Mira, duke i dhënë një mbajtëse lëkure për shpatë. “Kaiseri me siguri ishte ndjerë paksa i vetmuar pa ty.” Sytë e Saherit u hapën nga kuptimi Kaiser, shpata e saj, që ia kishte dhuruar i ati kur ishte ende fëmijë.

“Faleminderit,” - tha Saheri; gëzimi i lexohej në fytyrë ndërsa e nxori shpatën nga mbajtësja. Doreza i ulej rehat në dorë; tehu shkëlqente nën dritën e verdhë të shtëpisë, të cilën ajo kuptoi se ishte një han që shiste birra të lirë.

“E ke prerë flokun,” - vuri re Saheri, pasi e shikoi mirë Mirën; ajo nuk e kishte më gërshetin e gjatë. Mira ngriti supet dhe piu një gllënjë nga kupa me birrë që Saheri nuk e kishte vënë re më parë.

“Ç’të them? Kështu është më e lehtë për të luftuar—tani s’ka kush të më kapë për gërshet. Ka kuptim, por disi Mira nuk dukej Mira pa gërshetin e saj. “Por do ta rris sërish; nuk më pëlqen i shkurtër.”

“Më mirë ashtu,” - bëri shaka Saheri.

“Oh, kërkoj ndjesë që nuk të pyeta, zonjë,” - ia ktheu Mira. Saheri e çoi Mirën në dhomën e saj dhe ia tregoi gjithçka, pastaj u ulën së bashku te rrobaqepësi. Saheri po përpiquej të shpjegonte se si e donte fustanin për Korrrjen e Madhe, ndërsa rrobaqepësi dëgjonte. Gjithë ajo mendim dhe bisedë e lodhi Saherin pa ndonjë arsye të veçantë; ndoshta sepse kishte ngrënë vetëm një mollë. Saheri e dinte mirë se për të përballuar një ditë duhej më shumë se një mollë.

“Je e uritur?” - E pyeti Mirën; kur ajo pohoi me kokë, Saheri vazhdoi: “Atëherë, s’ke problem të paguash për ushqimin tonë?”

“Ushqimin tonë?” - psherëtiu ajo; Saheri e dinte se Mira do të paguante. Mira pagoi ushqimin e tyre. Saheri u kujdes të zgjidhte atë që i kishte vërtet qejf, biftek, biftek i pjekur në flakë; dhe, o perëndi, shijonte më mirë se mëngjesi e darka së bashku. Disi, kuzhinat mbretërore solariane nuk dinin ç’ ishte ushqimi i mirë. Saheri e kaloi ditën me Mirën; ndihej në paqe me të. Mira i tregoi të gjitha historitë që qarkullonin për gjeneralin e Shkretëtirës dhe si po detyrohej në një martesë të rregulluar.

“Duhej të ishte aty, ai e hoqi kurorën dhe e hodhi te

këmbët e të atit. U thye dhe shumë thonë se tani duhet të punojë me shërbëtorët për një javë.” Saheri u trondit; herën e fundit që e kishte parë gjeneralin, ai ishte i shkujdesur dhe nuk i interesonte fati i tij si princ.

“Kjo është... tronditëse, të paktën,” - tha Saheri. “E di për lidhjen magjike, apo jo?”

“Atë ku gjaku dhe magjia përzihen dhe kjo do të thotë se ke gjetur një lloj partneri? Ajo? Po. Pse pyet?” tha Mira. Saheri tundi kokën në heshtje; ende duhej t’i tregonte Mirës për magjinë e vërtetë.

“Thjesht doja të dija. Kam dëgjuar disa femra të flasin për të, kaq. Gjithashtu, thanë se dikush do të vdiste nëse gjaku ose magjia nuk janë të përputhshme?”

“Magjia dhe gjaku duhet të jenë të përputhshme; përndryshe vdes në të dyja rastet. Prandaj nuk do ta provoja kurrë,” ngriti supet ajo. Saheri pohoi në heshtje. Kjo do të thoshte se magjia e saj, të cilën ende nuk e njihte, duhej të ishte e përputhshme me Haelin. Çfarë situatë e çuditshme. Çfarë mund të ishte magjia e saj kur Haeli zotëronte iluzione? Çfarë mund të ishte e përputhshme me këtë?

“Por ti nuk shkon rrotull duke folur për magjinë, apo jo? E di çfarë u ndodhi prindërve të tu. Nuk dua që i njëjti fat të të arrijë edhe ty. Je e re, Saher; mos lejo që dikush xheloz të ta marrë jetën sepse ishe e zëshme,” tha Mira. Saheri u vrenjt.

“Por edhe të heshtësh është gabim. E di se qindra të pafajshëm po vdesin dhe kanë vdekur tashmë. Ai nuk do të ndalet kurrë derisa të mos mbetet asnjë prej tyre

gjallë. Kam takuar femra që kanë pasur të njëjtin fat si prindërit e mi.” Saheri mendoi për Zahirën, Azarën dhe Hazelen. Mira ia mori dorën Saherit.

“Saher, siç the edhe vetë: femra ne, femrat nuk mund të bëjmë asgjë kundër atij plaku. Ai është më i fortë.” Furia i mbushi venat Saherit nga fjalët e Mirës.

“Çfarë të ka ndodhur? Mira që unë njihja nuk tërhiqej kurrë, nuk kishte frikë pse ishte femër. Përkundrazi, kjo ishte forca e saj,” tha Saheri, duke ia tërhequr dorën Mirës. “Nuk mund t’i lejojmë disa pleq të këqij të na shkatërrojnë jetët vetëm sepse jemi femra! Duhet të ngrihemi femra apo meshkuj. Nuk më intereson fare që ai është më i fuqishëm; ai është i mallkuar, e ke harruar?” Mira e shikoi Saherin pa fjalë.

“E ke humbur mendjen,” pëshpëriti ajo.

“Unë? E kam humbur mendjen?! Jo, nuk e kam. Ti nuk e pe vdekjen e prindërve të tu; nuk ke pasur kurrë frikë për jetën tënde siç kam pasur unë,” fërshëlleu Saheri.

“Po sikur të arrish ta ndalosh? Pastaj çfarë? Po sikur të vijë një tjetër të sundojë? Po sikur djemtë e tij të jenë edhe më të këqij?” Saheri gati e kishte harruar se askush nuk dinte për rebelimin e heshtur të princave, se askush nuk e dinte urrejtjen e heshtur që ata kishin ndaj mbretit. Saheri nuk foli; nuk donte të thoshte asgjë, sidomos jo kur nuk ishin vetëm. Ajo tashmë kishte bërë gabimin të fliste hapur për këtë. “E sheh? Mund të mos të kuptoj plotësisht, por në fund jam ushtarë. E di si funksionojnë këto gjëra. Nuk mund të jesh emocionale për to; duhet të mendosh racionalisht,” tha Mira, dhe Saheri e dinte se kishte të drejtë, por e dinte edhe se kishte të tjerë që mendonin racionalisht për të.

“Mendoj se ke të drejtë. Nuk po mendoja në mënyrë racionale; më fal,” - tha Saheri. Nuk e kishte seriozisht, por tingëllonte sikur po. Mira i buzëqeshi butë dhe e tërhoqi në një përqafim.

Kapitulli dyzet e një

Dariusi ishte sërish ulur në dhomën e tij; sytë i kishte të largët, ndërsa vështrimin e kishte drejtuar nga dritarja. Ai pyeste veten nëse sakrificat e tij do të kishin ndonjëherë rëndësi, nëse ai dhe të tjerët mund të ndryshonin vërtet diçka. Ai e urrente ndryshimin, por

këtë herë ishte i domosdoshëm. Dariusi vendosi se të rrinte shtrirë në shtrat duke pritur perëndimin e diellit ishte një ide mjaft e pamend. Mund të bënte shumë më tepër për shembull, të zgjidhte një fustan për Azarën. Princi dëshironte që ajo të vishte një nga fustanet e nënës së tij për Korrijen e Madhe; ishte një nga dëshirat e tij, ndër të tjera, por për momentin ishte i aftë të përmbushte vetëm këtë. Ngadalë u ngrit nga shtrati dhe, sapo arriti te garderoba, rrëshqiti duart mbi fustanet. Azara kishte sy që dukeshin si argjend, por ai nuk donte që ajo të vishej me argjend. Ndoshta një fustan me thekse argjendi, që t'ia nxirrte më në pah sytë. Ai i shikoi të gjithë fustanet; sa herë shikonte njërin, betohej se shihte nënën e tij në to. Ishte ai fustani që e ëma e kishte veshur ndoshta dy herë. Dariusi kujtonte se e kishte pyetur pse nuk e vishte më shpesh një fustan kaq të bukur, dhe ajo i ishte përgjigjur me një buzëqeshje. Sikur ta kishte ditur se Dariusi do të takonte një femër që do ta vishte atë fustan. Ai mori fustanin vjollcë dhe e vendosi mbi shtrat, pastaj zgjodhi disa unaza për krahë që do të shkonin mrekullisht me të. Nuk i duronte dot pritjet për ta parë Azarën me të, për ta parë hënën të shkëlqente mbi të sikur ajo të ishte qenia më e rëndësishme në botë. Nuk i duronte dot pritjet për të vallëzuar me të, për të kaluar më shumë kohë me femrën që e dinte çfarë i kishte ndodhur, por që nuk ishte tërhequr. Ajo nuk kishte frikë; nuk i kishte thënë se ishte faji i tij. Jo ajo e kishte ngushëlluar, e kishte mbajtur pranë vetes kur ai ishte i brishtë. Dariusi pyeste veten çfarë do të mendonte e ëma për Azarën. Ishte pothuajse i sigurt se do ta donte, por sërish nuk mund të mos kishte frikë se ajo mund të mos e miratonte. Por pse do të ndodhte kjo? Azara ishte një femër e zgjuar dhe e bukur.

Ai i largoi dyshimet, hapi derën ku qëndronte roja dhe tha:

“A mund t’ia çosh këto zonjushës Azara? Ajo është pjesëmarrëse e provës. Thuaji të më ruajë një vallëzim.” Roja pohoi me kokë, i mori sendet dhe u largua menjëherë. Pastaj Dariusi vendosi të largohej nga dhoma; donte të shihte sërish rrugët e mbretërisë së tij të njohur, Solarías. Nuk e kuptonte nevojën e papritur për këtë, por mendoi se ishte një ide e mirë, ajri i freskët dhe dielli në perëndim nuk i bënë keq askujt. Ndoshta do të kthehej edhe në bibliotekë. Teksa dilte jashtë, kaloi nëpër kopsht. Plani i tij fillestar ishte të shkonte në bibliotekë, por e la pas dore, sepse këto ishin disa nga ditët e fundit kur lulet dukeshin kaq të gjalla sa në stinën e nxehtë. U ul në fushën me lule, duke shijuar aromën e tyre, kur papritur iu kujtua dita kur kishte parë Azarën të hynte në bibliotekë, koha kur e kishte parë me atë fustan të gjelbër, teksa futej fshehurazi, dhe si ai e kishte ndihmuar me rojat duke ia mbuluar praninë. Gjithçka iu rikthye në mendje dhe iu duk sikur kishte ndodhur vetëm dje, kur në të vërtetë kishin kaluar pothuajse tre javë. Dhe pikërisht atëherë e kuptoi se gjatë këtyre javëve ishte ndier i qetë, pa detyrime mbretërore, pa peshën e titullit të tij si princ. Që nga momenti kur kishte takuar Azarën, ai kishte gjetur diçka jo, dikë që ia bënte ditën të vlefshme për t’u jetuar, për t’u shijuar. Kishte gjetur një qëllim: të bëhej mik me atë femër; por kjo shpejt ishte shndërruar në diçka tjetër. Ai nuk donte më që ajo të ishte thjesht shoqja e tij. Jo ai donte të kalonte jetën me të. Donte të ishte pranë saj përgjithmonë. Donte që ajo të ishte e tij.

Dhe atëherë e kuptoi.

Kjo ishte dashuri.

Ai e donte atë.

Për herë të parë e dinte si ishte dashuria e butë, e lehtë, madje ngushëlluese. Ishte gjithçka që i duhej. Dashuria kaq e brishtë dhe e pambrojtur, megjithatë mbante fuqi, një fuqi të madhe mbi shumicën e qenieve. Ajo kishte pushtet dhe ai nuk kishte frikë ta linte ta përpinte; përkundrazi, do ta lejonte me dëshirë. Dashuria ishte si një flakë përpirëse, e kuptoi ai; kishin shumë të përbashkëta. Zjarri fikej lehtë dhe ndizej më vështirë, sidomos në një natë të ftohtë e të akullt. Ai ngrohte dhe ngushëllonte të vetmuarin, por përdorej edhe për shërim. Ai këputi një lule, e shikoi, e çoi te hunda dhe thithi aromën e saj. I pëlqenin aromat e luleve më shumë se çdo aromë tjetër. Kanella apo agrumet sigurisht që mbanin erë të mirë, por aroma e luleve ishte e preferuara e tij. Ngadalë, Dariusi u ngrit sërish. Darka po afrohej dhe ai donte të ecte nëpër Solaria. Pa u menduar, mori drejtimin nga statujat; kurrë nuk kishte qenë shumë besimtar i atyre të ashtuquajturve perëndi.

Ai besonte se ato ekzistonin, por vetëm si krijesa të zakonshme, njësoj si ai vetë. Magjia rridhte në vetë tokën; nuk kishte pse të vinte nga këta perëndi. Në fund të fundit, ishte ajo histori për perëndinë budalla që vdiq, që u vra nga gruaja e tij, nëse Dariusi e mbante mend saktë. Nëse një perëndi mund të vritej, atëherë për Dariusin ata nuk ishin asgjë e veçantë. Kur qëndroi përpara tyre, ai ngriti sytë drejt statujave të mëdha; nuk mund ta besonte se disa fae mendonin se ato ishin perëndi të vërteta. Ato zotëronin magji, por edhe vëllezërit e tij zotëronin magji dhe ata nuk ishin perëndi.

Ndoshta këta perëndi ishin krijuar për t'u dhënë ngushëllim atyre që nuk e kishin, për t'i lënë fae-t të qetë, duke besuar se të ashtuquajturit perëndi po i mbronin. Ai nuk u interesua vërtet për këto besime e gjëra të tilla. E dinte se Solaria konsiderohej si një bekim nga perënditë për të atin e tij. Por, nga ana tjetër, po sikur këta perëndi të ishin thjesht disa qenie të pasura që ishin lodhur nga mbretëria dhe kishin dhuruar një pjesë të saj? Dariusi e dinte se, po t'i fliste kështu dikujt që ishte besimtar i rreptë, ndoshta do të ishte varur... mirë, jo varur, sepse ishte mbretëror, por gjithsesi do të përballej me pasojat e fjalëve dhe mendimeve të tij. Ishte vërtet marrëzi se si nuk lejohej mendimi i tjetrit. Ose të paktën kështu ishte në Solaria, të gjithë duhej të kishin të njëjtin mendim. Të gjithë duhej të besonin në këta perëndi, të gjithë duhej ta donin mbretin dhe të gjithë duhej të mohonin çdo fjalë të keqe për mbretin. Solarianët mund të ishin fae-t më budallenj që shkelën ndonjëherë mbi Ichor: si mundet që mbreti i tyre vrau fae të dhuruar pa numër dhe ata të ishin tepër të verbër për ta parë, tepër të shurdhër për ta dëgjuar?

Mbretëritë fqinje i dinin veprimet e tij, por vetë solarianët jo. Terraxianët e dinin dhe madje ndihmonin, gjë që ishte shumë zhgënjyese, duke pasur parasysh se shumica e shëruesve vinin nga Terraxia. Ishte vërtet për të ardhur keq se si dikush mund të ndikohej kaq shumë nga ata që kishin pushtet, vetëm sepse të gjithë lakmonin më shumë. Dariusi hodhi vështrimin te Deimosi; deri tani nuk e kishte kuptuar sa i ngjashëm ishte emri i tij me perëndinë e vdekjes. Statuja dukej eterike; mashkulli ishte i hijshëm dhe dukej i fuqishëm. Rinia ishte e dukshme në fytyrën e tij, gjë që e shtyu të pyeste veten

nëse perënditë plakeshin njësoj si fae-t. Pastaj shikoi perëndinë e qiellit. Statuja e Caelum-it qëndronte pranë statujës së Azielit dhe Mallory-t. Ishte një vendosje e çuditshme qielli, zjarri dhe fati pranë njëri-tjetrit nuk kishin shumë kuptim, por sërish... Dariusi nuk dinte shumë për ta; nuk i interesonin këta perëndi. Kështu që vendosi të tërhiqej dhe të kthehej në kështjellë. Gjatë rrugës për brenda kështjellës, ai takoi vëllanë e tij, Runin.

“Ç’kënaqësi të të shoh këtu, vëlla,” tha Dariusi me shaka, ndërsa hodhi vështrimin te vëllai i madh, i veshur me uniformën e gjeneralit, kjo mund të shpjegonte pse nuk e kishte parë gjithë ditën. Me siguri kishte qenë sërish duke u stërvitur, gjë që nuk ishte e rrallë. “Po e shijoje natyrën para se të pushojë për disa muaj?” pyeti Runi.

“Të pushojë do të ishte fjala e duhur, jo ‘të vdesë’, çfarë mendon? Por po, vërtet po. E ti? Po ndesheshe sërish?” pyeti Dariusi; kishte pak baltë në flokët e Runës, por nuk binte shumë në sy. Runi e kuptoi nënkuptimin e Dariusit dhe kaloi dorën nëpër flokë për ta hequr baltën.

“Jo duke u ndeshur; po u mësoja ushtarëve,” tha ai. “U zhduk balta?” Dariusi i dha një pohim të shkurtër me kokë dhe ia hodhi krahun mbi shpatull.

“Më thuaj, vëlla, do të përpiqesh të gjesh një femër të përshtatshme?” Kishin folur dikur për këtë, por Runi kishte qenë mjaft i heshtur atëherë.

“Do të përpiqem? Pyetje e mirë. Për momentin po mundohem të miqësohem me femra të fuqishme, gjë që duket mjaft e vështirë,” tha Runi. Dariusi qeshi me fjalët e tij. Nuk kishte parë shumë femra të fuqishme këto javë. Të vetmet të fuqishme ishin katër shtrigat, shkelësja e

rregullave, vajza e rërës dhe lunarianja. Por kjo dukej e vështirë të miqësoheshe me dy shtriga ishte e vështirë, duke pasur parasysh historinë e Runës. Zahira ishte një femër mjaft e këndshme; ishte mjaft e mirë për t'i kuptuar veprimet e Runës dhe për t'u miqësuar me të. Por Azara dhe Saher, ato dy ishin në thelb të njëjtat femra, thjesht me pamje dhe prejardhje të ndryshme. Të dyja kritikonin çdo qenie mbretërore; Azara ishte e zëshme në këtë, ndërsa Saher e mbante gjykimin e saj të heshtur. Ato femra ishin gati t'ia provonin një mashkulli gabimin në çdo gjë që ai do të besonte ndonjëherë. Azara e kishte bërë tashmë një herë. “Koka jote në një pjatë argjendi.” Oh, sa e donte mënyrën se si Azara i trajtonte meshkujt.

“Je i zoti me fjalët, vëlla. Mos e humb shpresën,” tha Dariusi, dhe pastaj hodhi hapin për të hyrë i pari në sallën e ngrënies. Ai u drejtua nga karrigia e tij dhe vuri re se Azara tashmë ishte ulur në vendin e saj të parashikuar. Ajo heshti për pak, pastaj ngriti sytë nga prehri dhe e pa Dariusin.

“Fustani - faleminderit,” tha ajo. “Dhe po, mund ta kesh atë vallëzim.” Një buzëqeshje e vogël, pothuajse e padukshme, i tërhoqi cepat e buzëve. Dariusi e mbajti veten nga një buzëqeshje e plotë ndërsa pohoi me kokë. “Të falënderoj shumë,” tha ai dhe mbajti kontaktin e syve me të për pak çaste, para se të dy të shikonin larg. I dukej kaq ndryshe ta shikonte tani, tash që i njihje ndjenjat e tij për të, sikur po e shihte dhe po vërente gjëra që nuk i kishte parë kurrë më parë. Ngadalë hodhi sërish vështrimin nga ajo, duke u përpjekur ta mbante të fshehtë, teksa përthithte ato tipare që i kishte parë gjithmonë, por i kishte humbur. Sikur të kishte qenë i verbër më parë, si mundet që vetëm tani po i vërente

veshët e saj të mprehtë, edhe pse çdo qenie në sallë i kishte veshët e tillë? Ai vuri re plagën e vogël e të zbehtë në faqen e saj. Plaga ndoshta vinte nga pickimi i diçkaje ose nga një gërvishtje e rastësishme që kishte nxjerrë gjak. Vuri re vetëm tani se flokët e saj kafe ishin paksa kaçurrela në maja dhe se kishin një shkëlqim pothuajse të artë sa herë që i binte drita. E kuptoi se ajo kishte qerpikë të gjatë, qerpikë që ia bënë sytë të dukeshin më pak kërcënues.

Dhe sytë e saj po, ai gjithmonë e kishte ditur për ngjyrën gri që dukej pothuajse si argjend, por asnjëherë nuk kishte vënë re unazën aq të hollë të zezë rreth irisit të saj. Vështrimi i tij qëndroi mbi të derisa dëgjoi një kollë nga ana e tij; u kthye i befasuar dhe pa Runin që po e shikonte. Dariusi e dinte çfarë nënkuptonte ai vështtrim, por nuk donte ta pranonte. Runi tundi kokën në heshtje dhe pastaj qeshi. Dariusi ndjeu nxehtësinë t'i ngjitej qafës teksa shikoi nga femrat e tjera që po hynin. Tavolina e madhe u mbush shpejt; Ishaani dhe Haeli ishin tani aty gjithashtu.

“Kam dëgjuar se njëra nga femrat u përpoq të largohej nga Solaria dhe u përzë,” - e nisi Zahira. Dariusi nuk e shijonte shumë thashethemin, por i pëlqente ta dëgjonte.

“Nuk e fajësoj; kush nuk do të donte të largohej nga kjo vrimë e ndyrë? Ju solarianët as ushqim të mirë nuk keni,” - u përgjigj Hazela, duke ngulur sytë në pjatën e saj. Azara qeshi me këtë. Ajo mori një kafshatë nga ushqimi. “Duke ardhur nga një solariane, duhet të mësohesh me ushqimin, mendoj. Mbase më pëlqen sepse jam rritur me të,” ngriti supet Azara.

“As mua nuk më pëlqen ushqimi,” - tha Runi qetë. Të gjithë princat kthyen kokën nga Runi; gjatë gjithë atyre viteve kishin menduar se Runi e adhuronte ushqimin. “Duhet të jesh duke gënjyer; ti je ai që e mbaron pjatën i pari,” vuri në dukje Haeli. “Edhe e mbron gjithmonë, e tani papritur vendos të na thuash se nuk të pëlqen?”

Haeli kishte të drejtë; Dariusi thjesht pohoi me kokë. Ai nuk u përfshi në bisedë, teksa hante në heshtje darkën e tij; herë pas here tundte kokën në shenjë miratimi, por shumicën e kohës admironte bukurinë e ulur aty në tavolinë. Ajo ishte aq pranë tij dhe megjithatë ndihej sikur ishte shumë larg. Donte të ishte sërish vetëm me të dhe gjithçka që dëshironte ishte të fliste me të, të përthithte tiparet e saj të bukura. Ata sy të bukur, ai donte t’ia mbante dorën, ta ngushëllonte nga çfarëdo tmerri që kishte përjetuar, sepse për herë të parë Dariusi ishte në gjendje të harronte tmerret dhe makthet e tij; për herë të parë donte që dikush tjetër të ishte i lumtur. Ishte hera e parë që princi dëshironte lumturinë e dikujt tjetër më shumë se të vetën. Një buzëqeshje e butë iu përkul buzëve; nuk mund t’ia largonte sytë.

“Vëlla, po e shikon,” dëgjoi një pëshpëritje të lehtë, ishte Ishaani që fliste. Shpejt, Dariusi e shmangu sërish vështrimin, gjë që e bëri Ishaanin të qeshte qetë. “Çfarë është kaq qesharake, princ?” - E pyeti Zahira Ishaanin, dhe Dariusi pa se si Ishaani gati u mbyt me verën e tij. Dariusi buzëqeshi lehtë, por kur Zahira e përsëriti pyetjen, vëllezërit e kuptuan se ajo vërtet donte një përgjigje. Ishaani tundi kokën në heshtje pas përvojës së tij gati fatale. “Asgjë, asgjë.” Dariusi pohoi me kokë dhe shqiptoi fjalën “asgjë”. Pastaj tavolina u qetësua sërish. Vëllezërit e Dariusit po hanin në heshtje, ashtu si

Azara dhe Zahira. Hazela nuk hëngri, ndonëse shërbëtorja e saj po shijonte ushqimin me kënaqësi pranë saj; Dariusi e gjeti mjaft zbavitëse sa të ndryshme ishin ato shtriga.

Hazela mbretëreshë; Valria shërbëtoare. Hazela e re; Valria mbi qindra vjeç. Por ajo që i lidhte të dyja ishte fuqia; të dyja ishin më të fuqishme se gjithçka që kishte parë ndonjëherë. Dariusi do të betohej se e shihte fuqinë e tyre si një aureolë vdekjeprurëse rreth tyre. E kuptonte shumë mirë pse qindra shtriga përkuleshin para Hazelës, por ajo që nuk e kuptonte ishte se si shtrigat e larta kishin guximin të dilnin kundër saj... ose ndoshta ishte thjesht marrëzi. Me shumë gjasë, marrëzi. Dariusi hodhi vështrimin drejt vendit ku rrinin shtrigat e larta dhe Lejla; nuk e kishte vënë re kurrë sa afër ishin ulur, gjë që mund të përbënte rrezik. Nëse Lejla do të merrte vesh çfarë kishte ndodhur mes tij dhe nënës së saj, do të ishte një problem i madh, sidomos sepse Lejla do të bënte gjithçka për t'u bërë mbretëreshë e Solarías, përfshirë vrapimin te mbreti për t'i treguar gjithçka që kishte ndodhur. Po, mbreti e dinte çfarë i kishte bërë mbretëresha e Terraxias, por nuk e dinte kurrë se Dariusi, sa herë vizitonte Terraxian, sigurohej të mblidhte informacione, të pyeste mbretëreshën për gjëra që nuk duhej t'i dinte. Dhe nëse Lejla dhe e ëma kishin një marrëdhënie të mirë, ajo me siguri i dinte të gjitha netët që kishin kaluar bashkë të gjitha netët që Dariusi ishte detyruar t'i kalonte me atë femër për një arsye të vetme. Shtrigat e larta ishin objektivat për t'u vrrarë, por nëse do të duhej, Dariusi do ta vriste edhe Lejlën. Nuk mund të lejonte asnjë gabim, asnjë aleat të mundshëm me të atin. Edhe nëse ishte dikush aq i vogël sa Lejla, ajo

mund t'i tregonte pothuajse gjithçka dhe pastaj i ati mund të fliste me mbretëreshën, e cila ose do ta shiste, duke çuar në prerje koke, ose do t'i jepte informacione të rreme, që po ashtu mund të çonin në vdekje. Ishte sikur shtrigat e larta ta kishin ndjerë vështtrimin e tij, sepse të dyja e panë ndërsa Lejla po llomotiste për diçka. Dariusi u dhuroi një buzëqeshje të vogël, duke u përpjekur të fshehte neverinë e tij për to. Pastaj e largoi vështtrimin, kapi kupën e verës dhe e çoi te buzët. Sytë herë pas here i shkonin sërish nga vendi ku rrinin shtrigat e larta, derisa Lejla e pa drejt e në sy.

Dhe ajo buzëqeshi. Dariusi u ngrirë; kupa i ra nga dora. Vera e kuqe u derdh mbi tavolinë; ngadalë rrëshqiti dhe u përhap mbi veshjen e tij mbretërore, e bardha e rrobës tani dukej sikur ishte spërkatur me gjak, ndërsa e arta u kthye në një portokalli të errët. Ajo kishte buzëqeshur njësoj si e ëma ditën kur gjithçka kishte ndodhur. Lejla e dinte çfarë kishte bërë e ëma e saj. Lejla e dinte.

Duart e prekën, por ai nuk ua vuri veshin, ndërsa u ngrit papritur. Fytyrat në sallë, të gjitha fytyrat kureshtare që e shikonin, ishin të mjegullta teksa ai doli nga salla. Duart i dridheshin, ndaj i futi në xhepat e pantallonave. Dariusi nuk dinte ku të shkonte, ndaj u drejtua për te kalimi sekret; aty askush nuk mund ta gjente gjithsesi. Hyri në dhomën e zbrazët, mbylli derën dhe u mbështet pas saj.

Ai mori frymë thellë dhe rrëshqiti ngadalë poshtë derës derisa u ul në tokën e pluhurosur. Lotët erdhën para se të arrinte t'i ndalte. Nuk mund të merrte frymë, nuk

mund të mendonte apo të lëvizte, ndërsa zemra e tij u copëtua sërish. Ishte aq i zhytur në mendimet e veta sa nuk e dëgjoi trokitjen e fortë në derën e dhomës. E vetmja gjë që dinte ishte se trupi i tij u largua automatikisht nga dera dhe pastaj dikush hyri në dhomë. Ai ngriti sytë për të parë kush kishte hyrë me vrull, ishte Azara, por Dariusi nuk mundi ta shikonte. Dikur kishte qenë i pambrojtur para saj; nuk e kuptonte pse tani nuk arrinte ta përballonte vështirimin e saj. Ndoshta sepse dukej i mjerë. Xhaketa dhe pantallonat i ishin lagur nga vera, sytë i kishte të përлотur dhe flokët të shpupuritur. Por nuk kaloi shumë dhe ai ndjeu dy duar të ashpra mbi faqet e tij, që ia mbanin fytyrën dhe e detyronin ta shikonte.

“Darius, merr frymë.” Zëri i saj ishte kaq i butë, një kontrast i fortë me duart e saj, gjë që e bëri të pyeste veten se si ishte e mundur. Ngadalë, Dariusi hoqi njërën prej duarve dhe i mori në të tijat, duke i parë duart e saj. Ishte gati të bënte një pyetje, por Azara foli para se të mundte; fjalët i vdiqën në gjuhë.

“Mos u shqetëso për mua tani; këtë mund ta bësh nesër. Çfarë ndodhi, Darius?” e pyeti ajo, ndërsa u gjunjëzua përballë tij. Ata sy argjendi tregonin më shumë shqetësim se sa kishte parë ndonjëherë ndaj tij.

“Ajo duket si ajo. Lejla duket si ajo.” Nuk kishte nevojë të thoshte më; Azara e tërhoqi trupin e tij pranë vetes, me duart në pjesën e pasme të kokës. Ajo i pëshpëriti fjalë ngushëlluese në vesh, ndërsa ai u shkrumbua në krahët e saj. Ndjeu lotët t’i njomin fytyrën teksa rridhnin nëpër faqe e mbi supin e saj.

“Jam këtu për ty,” pëshpëriti ajo, duke i ledhatuar butë pjesën e pasme të kokës ndërsa Dariusi qante. Ai ndjeu se si shpirti i tij po shërohej ngadalë. Ishte sikur Azara po

qepete me butësi plagët e shpirtit të tij; e dinte se shenjat do të mbeteshin, por ato do të ishin shenjë mbijetese, shenjë force.

“Do ta vras atë kurvë,” - fërshëlleu Azara qetë. Dariusi nuk mundi të mos qeshte lehtë.

“Ç’është ky gojë e ndyrë, shkelëse rregullash?” tha ai, ndërsa u tërhoq ngadalë. E shikoi me sy të përlotur, por buzët i kishin edhe një buzëqeshje të lehtë, një buzëqeshje të singertë.

Azara ia fshihi lotët.

“E dëgjove çfarë thashë, princ Malsagov,” - tha ajo.

“Kurrë s’kam qenë fansja e saj, as kur dilte me Runin atëherë; edhe atëherë e dija se nuk sillte asgjë të mirë.”

Ajo shpjegoi, ndërsa dora e saj kaloi nëpër flokët e tij, duke u përpjekur t’i rregullonte pak. Pati një heshtje të shkurtër, ku të dy thjesht mbajtën kontaktin e syve.

Dariusi nuk mundi të mos buzëqeshte lehtë, derisa Azara uli sytë.

“Nuk do të lejoj askënd të të bëjë të ndihesh kështu i mjerë përsëri,” tha ajo qetë. “Gjithsesi,” e ndryshoi shpejt temën, “u thashë rojave se po shkoja në dhomën time, ndaj duhet të iki... dhe ti me siguri ke nevojë për një banjë.” Tha, pa ia takuar vështrimin. Dariusi ia ktheu ngadalë kokën drejt vetes.

“Faleminderit, shkelëse rregullash,” pëshpëriti dhe u përkul, duke i dhënë një puthje në ballë. Faqet e Azarës u skuqën në një të kuqe të ndezur; ajo u ngrit shpejt, pohoi me kokë dhe u kthye larg tij.

“Natën e mirë, princ.”

Kapitulli dyzet e dy

“As mua nuk më pëlqen.”

Rune, për Tophetin, çfarë po mendoje?

Rune rrinte i hutuar në dhomën e tij, ndërsa dielli e mbulonte me një nuancë portokalli; ishte dita e fundit që dielli do t'i bënte këto mrekulli dhomës së tij. Idalia flinte thellë mbi shtrat, me një kotele pranë saj, të cilën e kishte gjetur një javë më parë. Ai buzëqeshi lehtë para pamjes së motrës së tij të vogël tani, por buzëqeshja iu

zhduk shpejt, ndërsa e goditi veten në ballë me pëllëmbë. Perëndi, sa budalla kishte qenë, pse do ta thoshte atë? Në të vërtetë, ai e donte shumë ushqimin solarian. Rune u ngrit.

“Budalla. Budalla. Budalla,” - përsëriste, teksa i binte lehtë ballit, dhe u drejtua për nga dhoma e larjes. Por kjo nuk ishte e vetmja gjë që e shqetësonte. Ajo që e brengoste po aq ishte vëllai i tij: çfarë e kishte tronditur Dariusi aq shumë? Çfarë e kishte bërë të ngrinte ashtu, të ngurtësohej? Dhe Azara ishte larguar menjëherë pas tij; u kishte thënë rojave se ishte e lodhur, por Rune nuk e besonte plotësisht këtë. Psherëtiu. Dontë ta shihte Dariusin dhe ta pyeste, por nuk kishte mundur dje, e sidomos jo sot. Kishte shumë për të përgatitur: duhej të sigurohej që ushtarët të ishin vendosur rreth kështjellës dhe kufijve pranë Maleve të Përndjekura. Kishte ndodhur jo pak herë që krijesa të egra të përpiqeshin të hynin në Solaria gjatë asaj kohe. Ishte nata më e gjatë dhe më e errët, pas të gjithave, nata e përkryer që krijesat e egra të rrëmbenin disa fae dhe të bënin, Zoti e di çfarë, me ta. Rune lau fytyrën me ujë akull, duke larguar përgjumjen. U pa në pasqyrë dhe psherëtiu; ndihej i lodhur. Kishte pasur ditë edhe më të këqija, por këto javë të fundit e bënë të dëshironte të mbyllej në kullën e tij të vogël dhe të mos dilte për disa muaj. Menduar kështu, ishte një plan i mirë. Pastaj Rune mori uniformën e gjeneralit dhe e veshi. Doli nga dhoma e larjes i veshur me të, me shpatën në brez. Idalia ishte zgjuar dhe po e shikonte. “Duhet të punoj, zemër,” - i tha ai, “por nëse do dikë që të të shoqërojë, mund t’i pyes vëllezërit e tjerë.” Idalia pohoi me kokë, duke fërkuar sytë, dhe i zgjati krahët për ta përqaftuar. Rune u gjunjëzua pranë shtratit për të qenë në nivelin e syve të saj, e përqafoi dhe e puthi në kokë.

“Do të shihemi më vonë, princeshë e vogël.” Gjenerali u largua nga dhoma e tij dhe zbriti shkallët. Në fund të shkallëve e priste Navini. “A nuk duhet të jesh me gruan dhe vajzën?” e pyeti Rune, ndërsa kalonte pranë Navinit, i cili e ndoqi pas. “Ke nevojë për mashkullin tënd më të mirë sot,” tha Navini. Rune e ndjeu vetëkënaqësinë në zërin e mikut të tij dhe psherëtiu.

“Ti nuk je ushtar, Navin. Shko në shtëpi,” tha Rune me një psherëtimë. E dinte se Navini nuk do të tërhiqej, dhe po ashtu e dinte se nëse Navini ishte aty me të, kjo ishte vetëm sepse gruaja e tij e kishte lejuar. Ai burrë nuk do të punonte kurrë pa lejen e saj, sidomos pas lindjes së fëmijës së tyre të parë. Në fakt, Rune vendosi t’i vizitonte: gruan e tij dhe Amayan e vogël.

“Atëherë, më lejo të vizitoj familjen tënde,” i tha Rune Navinit. Navini buzëqeshi triumfues dhe pohoi me kokë. Shkuan drejt shtëpisë; dera ende mungonte.

“Për hir të perëndive, ndërtoje këtë derë, Navin. Ditët, javët e muajt në vijim do të jenë të ftohtë,” u ankua Rune, teksa hynte brenda me Navinin.

Esteri rrinte ulur në një karrige, me Amayan e vogël në krahë. Amaya flinte, duke mbajtur gishtin e madh të nënës. Esteri i shikoi burrat që hynë, u buzëqeshi dhe u pohoi me kokë. Rune u afrua për ta parë foshnjën; ishte aq e lezetshme sa i lindi dëshira ta mbante në krahë. Por sapo kishin hyrë, po aq shpejt u larguan. Esteri i kishte nxjerrë jashtë, duke u thënë se kishin detyra për të kryer dhe se asaj nuk i duheshin dy burra të rritur duke i qëndruar mbi kokë vajzës së saj. Ishte, padyshim, shaka, por Rune e kuptoi. Amaya ishte e porsalindur; asaj i duhej vetëm qetësi dhe kohë me prindërit. Por babai i saj,

natyrisht, duhej të ndihmonte në punë. Rune dhe Navini u drejtuan pastaj për te fushat e stërvitjes, ku Rune zgjodhi ushtarët, caktoi vendet ku do të qëndronin dhe detyrat që do të kryenin. U sigurua që Navini të ishte sa më larg kufirit; nuk donte që miku i tij i afërt, tashmë baba, të vdiste, sepse nuk ishte ushtar dhe nuk kishte njohuri për të vrarë krijesa të egra. Ai mund të dinte një a dy gjëra, por jo mjaftueshëm; nuk kishte as përvojën e mbijetesës ndaj tyre, ndaj të qëndronte pranë kufirit do të ishte vetëvrasje. Navini u përpoq të debatonte për vendin që i ishte caktuar, por Rune nuk do të rrezikonte jetën e atij burri. Navini kishte një jetë të gjatë përpara dhe vajza e tij meritonte një baba të dashur; Rune do të sigurohej që ajo ta kishte pikërisht këtë.

Rune dhe grupi i ushtarëve të zgjedhur u drejtuan më pas për nga vendi ku do të zhvillohej festa, pranë statujave, në fushën e diellit, ku shërbëtorët po ngrinin tavolinat dhe po dekoronin gjithçka. Era e kuzhinave kishte arritur deri aty; çdo vit ndodhte kështu. Çdo vit, e gjithë Solaria e ndiente aromën e mrekullueshme të ëmbëlsirave dhe gatimeve. Kjo e bënte Runen të ndihej keq për ata në lagjet e varfra që festonin, por nuk kishin ushqimin që të tjerët hanin. Kështu, Rune urdhëroi një ushtar të shkonte në kuzhina, të merrte të paktën njëqind racione dhe t'i dërgonte në lagjet e varfra. Ata i meritonin vaktet po aq sa çdo solarian tjetër. Banorët e lagjeve të varfra ishin të parët që kishin jetuar në Solaria, ata që kishin qenë në këtë tokë para se i ati i Runës t'u lutej perëndive të bëhej mbret dhe të sundonte mbretërinë. Dërgimi i tyre mënjane nuk ishte i drejtë, dhe Rune nuk mund ta duronte këtë. Pas pak kohe, i njëjti ushtar që kishte dërguar ushqimin u kthye, duke i thënë

se vëllai i tij, princi Ishaan, po e bënte tashmë këtë. Gjenerali pohoi me një fytyrë të pandryshuar, por thellë brenda ishte më shumë se i lumtur që vëllai i tij kujdesej për ata në nevojë. Ndërsa ushtarët ndihmonin shërbëtorët me përgatitjet, Rune u drejtua për nga kufijtë me disa shkopinj druri në duar; duhej të sigurohej për vendet ku do të qëndronin ushtarët, pa u afruar shumë me mjegullën, por as pa qenë aq larg sa të lejonin këdo të hynte. Ai i nguli shkopinjtë pas bibliotekës, duke mbajtur gjithmonë të njëjtën distancë, në mënyrë që, nëse ndodhte diçka, ushtarët të mund të komunikonin mes vete pa qenë as shumë larg e as shumë pranë. Pastaj duhej të kishte disa poste edhe te lagjet e varfra, sepse ato kishin gjithashtu një hyrje të drejtpërdrejtë drejt Grykës së Gjakut, një vend tejet vdekjeprurës. Ishte gjithashtu rruga më e shkurtër drejt mbretërisë së shtrigave.

Mbretëria e shtrigave... çfarë po bën Hazela?

Rune e largoi atë mendim dhe vazhdoi punën e tij. Sonte do të mund të fliste sërish me të; marrëdhëniet e tyre ishin ende të tensionuara. Ende duhej të sqaroheshin disa gjëra, ose të paktën kështu mendonte Rune. Ndoshta ishte vetëm ai që mendonte kështu; ndoshta Hazela nuk e mendonte fare. Ai nuk duhej ta kishte vrarë kurrë atë mbretëreshë që në fillim, atëherë të dy do të ishin në paqe. Ose ndoshta jo; ajo kishte vrarë dashurinë e fëmijërisë së tij, gjë që e kishte bërë ta urrente në fillim. Por mbase do ta kishte kapërcyer këtë; disa vite më vonë ai ishte lidhur me Lejlën... kohë të errëta, vërtet kishin qenë kohë të errëta. Rune nuk mund ta besonte se si e kishte dashur me gjithë zemër, vetëm që ajo t'ia shkulte zemrën nga kraharori dhe të ikte me të drejt një

maskulli tjetër. Nata kur Rune e kishte gjetur me atë maskull ishte nata kur ai u bë një njeri tjetër. Gjithçka që ajo donte ishte një kurorë, dhe kjo ishte gjëja më e vështirë për t'u gëlltitur, duhej ta pranonte se ajo kurrë nuk e kishte dashur; gjithçka që donte ishte pushtet dhe ndikim mbi një mbretëri. Rune kishte frikë se, nëse Lejla do të bëhej mbretëreshë e Solarías, do të ishte shumë më e keqe se i ati i tij, por ky ishte vetëm mendimi i tij. Ajo e kishte tradhtuar partnerin e saj; do t'i tradhtonte edhe fae-t e saj. Do të tradhtonte këdo nëse nuk mund ta mbante marrëdhënien e saj. Pasi vendosi shkopinjtë prej druri, u kthye te ushtarët dhe i caktoi secilin në vendin e vet; ata do të qëndronin aty sapo dielli të fillonte të perëndonte.

Sigurisht, krijesat e egra mund të sulmonin edhe ditën, por nuk ishin aq budallaqe sa ta bënin këtë, jo kur Solaria kishte qenë kaq e fuqishme vitet e fundit. Rune shkoi drejt Bloodfall-it dhe bleu një copë bukë; nuk kishte mundur të hante mëngjes si të gjithë të tjerët. Mori një kafshatë dhe psherëtiu për perënditë, buka e freskët ishte kaq e shijshme. U kthye në Fushën e Diellit, e cila ishte zbukuruar me ngjyra të ndritshme dhe të errëta njëkohësisht, duke simbolizuar vdekjen e stinës së nxehtë dhe lindjen e asaj të ftohtë. Nuk e pëlqente stinën e ftohtë, por ajo ishte padyshim e bukur në mënyrën e saj të veçantë. Në vend të lindjeve eterike të diellit, tani rrezet e diellit do të shponin retë, duke e shënuar tokën me dritë këtu e aty. Dukej sikur retë po fshihnin një thesar - diellin. Në vend të rrezeve të ngrohta që të ngrohnin fytyrën, njeriu mund të ndizte vatrën dhe të ngrohej pranë saj, me një batanije rreth trupit dhe një filxhan çaji të ngrohtë në dorë. Stina e ftohtë ishte si një

ftohje për trupin pas djersës dhe nxehtësisë që sillte dielli. Mbretëria e ashtuquajtur e diellit do të takohej me hënën, diçka mjaft e rrallë. Stinët e ftohta të kaluara nuk kishin qenë kaq të acarta, por këtë vit ishte e qartë se do të ishte më e ftohtë, për shkak të freskisë që kishte nisur të vinte çdo mbrëmje dhe mëngjes që prej një jave; lulet kishin filluar të vyshkeshin, edhe pse dielli ishte ende i pranishëm për t'i mbajtur gjallë. Ai pyeste veten se si do të ndihej Dariusi për faktin që lulet nuk ishin më aq të gjalla sa më parë.

Ai tashmë e ndiente flladin e ftohtë t'i godiste pjesën e pasme të kokës. Rune ndihmoi disa shërbëtorë me tavolinat dhe karriget; njëra prej shërbëtorëve kishte një këmbë të lënduar, ndaj ai i tha të ndalonte punën. I ati i tij ishte vërtet i pamëshirshëm kur bëhej fjalë për shërbëtorët. Ata ishin ata që vuanin më së shumti, pavarësisht kushteve të jetesës që ishin pothuajse qiellore krahasuar me ato të banorëve të lagjeve të varfra. Dhoma të pastra, dhoma të mëdha e të ngrohta. Ushqim të mjaftueshëm, por ishte puna ajo që i vriste.

“Shko te një shërues,” i tha Rune shërbëtores. Ajo pohoi me kokë dhe u largua. Dita kaloi dhe Rune u gjend sërish në dhomën e tij. Nuk do ta hiqte uniformën e gjeneralit, por donte të bënte një dush. Ishte i raskapitur dhe i gjithë trupi i ndihej i djersitur pas gjithë punës së asaj dite. Flokët i ishin lagur nga larja; një peshqir i ishte mbështjellë rreth belit, ndërsa lante dhëmbët, pastaj i hodhi fytyrës ujë akull. Duhej të rrinte zgjuar. Një natë e tërë e priste përpara; duhej të ishte gjithmonë vigjilent.

U vesh shpejt dhe i thau flokët.
Dielli po perëndonte.
Korrja e Madhe po fillonte.

Kapitulli dyzet e tre

Rune po ecte drejt Fushës së Diellit, ku të gjithë ishin mbledhur tashmë. Në skajin perëndimor mund të shihnte ushtarët teksa qëndronin roje. Ngjyra të gjalla fustanësh i kalonin para syve ndërsa shikonte përreth, por ishte një ngjyrë e vetme që ia tërhoqi vëmendjen, një femër e vetme. Rune e dinte se kush ishte ajo vetëm nga pjesa e pasme e fustanit. Ajo kishte veshur një fustan kafe të errët, të thellë e të pasur; pjesa e pasme ishte pothuajse e hapur, por e zbukuruar me rruaza kafe që shkëlqenin, të varura si zinxhirë delikatë që mbanin gurë të çmuar. Mëngët i rrinin të rëna mbi supe dhe rridhnin

poshtë krahëve si një ujëvarë, po në të njëjtën ngjyrë kafe. Fundi i fustanit ishte edhe më i veçantë, duke treguar atë anë të lirë që kishin shtrigat, ai rridhte në shtresa kafe të thellë dhe pëlhure të zezë të tejdukshme. Volanët binin me një elegancë të bukur, të tillë që vetëm një mbretëreshë mund ta mbante.

Një mbretëreshë shtrigash. Rune e ktheu kokën mënjanë; nuk mund të shpërqendrohej, jo kur një krijesë e egër mund të sulmonte në çdo çast. Ai u end rreth Fushës së Diellit, duke i mbajtur sytë nga kufijtë. Një ushtar i pohoi me kokë, duke i dhënë shenjën se gjithçka ishte në rregull, se gjithçka ishte “në të gjelbër”.

“Nuk prisja të të shihja këtu, gjeneral.” Rune ktheu kokën nga femra që foli. Ai kishte pritur të shihte një shtrigë tjetër mbretëreshën. Në vend të saj, pa një kopje të lirë të saj, një shtrigë të lartë. Rune nuk u përgjigj menjëherë; ai zgjati dorën për një kupë të artë, të mbushur me një lëng të artë. Deri më sot nuk e dinte si quhej, por e dinte se shijonte më mirë se çdo verë që kishte provuar ndonjëherë.

“Nëse nuk e prisje, atëherë le të të ndriçoj. E gjithë kjo është pothuajse e krijuar për mua, pse të mos jem këtu?” Rune i hodhi një vështrim dhe mori një gllënjë nga lëngu i artë. Shtriga e lartë hungëroi e bezdisur nga ajo përgjigje.

“As nuk më pyete për emrin tim; a nuk duhet ta bëje këtë? Si ndryshe do ta gjeje një femër të përshtatshme për vete?” tha ajo.

“Ti nuk je dikush me të cilën do të doja të martohesha gjithsesi. Ju shtrigat më njihni për atë që jam vrasësi i mbretëreshës suaj të pestë, Moranës. Prandaj, të lutem, nëse vërtet dëshiron që ta di emrin tënd, ma thuaj; por

nuk mund të premtoj se do ta mbaj mend një emër pa asnjë rëndësi për mua.” Shtriga e lartë e pa me sy të zgjeruar; Rune thjesht buzëqeshi ndaj reagimit.

Ajo ngriti mjekrën.

“Jam shtriga e lartë e mbretëreshës Hazel. Quhem Visha, që do të thotë helm.”

Rune as që i mbylli sytë ndaj kuptimit të emrit; e dinte se ajo po e kërcënonte, por nuk i interesonte aspak ajo shtrigë. Ai ngriti supet dhe u largua, duke mbajtur kupën në dorën e djathtë, ndërsa e majta i qëndronte mbi dorezën e shpatës. Ngriti sytë nga qielli; yjet ishin kaq të ndritshëm. Rune pothuajse kishte harruar sa e bukur ishte nata, kishte harruar duke menduar vazhdimisht për atë që e ardhmja mbante. Kuptoi se për një herë duhej të jetonte në të tashmen, jo në të kaluarën, as në të ardhmen. E tashmja ishte ajo që kishte rëndësi.

Dikush hyri në fushën e shikimit të tij; kurora e obsidianit u dallua menjëherë, së bashku me ata sy të zinj si terri. Tani ai mund ta shihte fustanin nga përpara, me një korse të ngushtë. Ai e shmangu vështrimin, duke parë diku tjetër, kur kuptoi se po e shikonte pa turp.

“Ja ku je.” Hazeli foli dhe sytë e tij u takuan me të saj të. “Po të kërkoi. Ka të bëjë me shtrigat e larta.” Oh, për mrekulli. Rune pohoi në heshtje. Ajo i mori dorën e majtë dhe e tërhoqi drejt qendrës së Fushës së Diellit. “Ma lejo këtë vallëzim.”

Rune u zu në befasi; askush nuk e kishte ftuar ndonjëherë në vallëzim, ai ishte gjithmonë ai që pyeste. Ai ia dorëzoi kupën një shërbëtori që po kalonte.

“Sigurisht, por a nuk duhet të jem unë ai që ta bëj këtë

pyetje?” tha ai. Hazeli ngriti supet.

“Urdhëro, pyet.” Hazel e pa Runen me sy të hutuar, teksa ai u ul ngadalë në një gju, i mori dorën dhe i puthi pjesën e pasme të saj.

“A do të ma lejonit këtë vallëzim, madhëri?”

Ajo pohoi lehtë me kokë; Rune u ngrit në këmbë, krahu i tij iu rrëshqit rreth belit të saj, dora tjetër mbajti dorën e saj. Trupat e tyre u shtypën pranë njëri-tjetrit, teksa vallëzonin.

“Doje të flisje për shtrigat e larta?” - Tha Rune, - duke i udhëhequr në vallëzim. Këmbët e tyre lëviznin në të njëjtin ritëm; Hazel dukej si një partnere e përkryer, një partnere që nuk humbiste asnjë hap.

“Të pashë duke folur me Vishën; duhet ta kesh fyer disi,” - qeshi ajo lehtë.

Rune e pa teksa vallëzonin.

“A nuk duhej ta bëja këtë?” - Pyeti, por Hazeli tundi kokën, duke parë përtej tij; ajo vendosi dorën mbi supin e tij për një kapje më të mirë.

“Oh, kjo më bëri më shumë se të lumtur, të lutem, bëje sa më shpesh.” Rune buzëqeshi.

“Qenka kaq e lehtë të të kënaqësh, madhëri?” Pyeti ai; kapja në belin e saj ishte e palëkundur. Pastaj e liroi pak dhe e rrotulloi. Kur ajo u kthye sërish në krahët e tij, ai i hodhi sytë në sytë e saj; asnjëri nuk e theu kontaktin.

“Sa shumë kanë ndryshuar gjërat këto javë; herën e fundit që vallëzuam, doje të më vrisje, madje të ma prisje kokën,” - qeshi Rune.

“Kush tha se e kam ndryshuar mendjen për t’ia prerë kokën?” - Tha Hazeli; thonjtë e saj prekën lëkurën e uniformës së Runës. “Ndoshta do ta vendosja kokën tënde në një hu dhe do ta mbaja në pallatin tim. Një fytyrë e bukur si e jotja duhet të jetë në ekspozim për

mua çdo ditë, gjeneral.” Rune e afroi kokën, duke e ulur paksa sa për t’i pëshpëritur në vesh.

“A jam diçka e bukur për t’u parë?”

Hazel vendosi dorën pas kokës së Runës dhe e tërhoqi aq afër sa ishte e mundur pa prekur buzët.

“Mjaftueshëm, po,” pëshpëriti ajo; fryma e saj preku buzët e Runës. Ai e pa nga lart, duke u ndeshur me ata sy të errët.

“Nuk e kuptoj pse shtrigat e larta të urrejnë kaq shumë,” tha Rune; e dinte se po të ishte në vendin e tyre, do të bënte gjithçka që Hazel ta pëlqente. Mendimi e tendosi lehtë. Po e tepronte; ende nuk ishte në ato marrëdhënie me Hazelin, nuk do të ishin kurrë. Ndoshta të dy kishin pirë pak më shumë. Dhe ashtu, magjia u thye.

“Hazel, duhet të flasim,” - tha Rune. Ai e ndali vallëzimin papritur, i mori dorën dhe e tërhoqi drejt një zone më të fshehtë, ku kishte më pak femra. E shikoi, teksa drita e yjeve e mbulonte. “E gjithë kjo me nënën tënde dhe atë që bëra unë.”

“Këtë e kemi sqaruar tashmë. Rune, nuk ka më gjak të keq mes nesh. Jemi aleatë, madje miq,” - tha Hazel, duke tundur kokën. “Jam kërkuar falje dhe ashtu edhe ti; nuk duhet të kthehemi te kjo çdo herë.” Rune pohoi në heshtje.

“Atëherë kam një ndjesi se i gjithë ky plan për të vrarë babanë tim do të zgjasë pak. Mund ta bëjmë vetëm ne të dy,” tha ai. Hazeli e pa me vëmendje; tani po dëgjonte.

“Si?”

“Duhet të zbulojmë rotacionet e rojave dhe mënyrën si vepron im atë. Mund të gjejmë natën e përsosur për t’u futur fshehurazi dhe për ta vrarë. Mund t’i fus diçka në

ushqim, ta bëjmë të duket sikur i ndaloi zemra, dhe pastaj një nga vëllezërit e mi do të bëhej mbret,” shpjegoi Rune. “Unë mund ta vras me thonjtë e mi,” tha ajo, duke ngritur një gisht; maja e gjatë dhe e mprehtë e thoit u drejtua nga qielli. “Vetëm maja e tij, e vendosur saktë, do t’i shkaktonte infarkt dhe askush nuk do ta vërente,” shpjegoi ajo.

“Je gjeni,” tha Rune, duke e shtypur buzëqeshjen që donte t’i dilte.

“Sigurisht që jam.”

Ai nuk buzëqeshi, por ajo po.

Kapitulli dyzet e katër

Haeli rrinte ulur në një nga karriget; nuk kishte aspak dëshirë të vallëzonte apo të merrej me femra që i flisnin. I dhembte koka nga Fenrisi, i cili kishte folur gjithë ditën pa bërë asnjë pushim, dhe oh, kurrë Haeli nuk kishte ndier dëshirën të vriste veten, sepse e dinte se po ta bënte këtë, do t’i jepte fund edhe jetës së atij Fenrisi të bezdisshëm.

“Kështu nuk funksionon, princ i vogël.” Haeli rënkoi kur e dëgjoi sërish atë zë. E dinte që nuk funksiononte ashtu, por nuk i bëhej vonë. Dhe sikur shërbëtorja ta kishte parë vuajtjen e tij të heshtur, ajo i ofroi një kupë vere, të cilën

ai e pranoi. Besonte se po të dehej, Fenrisi do të mbyllte gojën, por e kuptoi se kjo nuk do të ndodhte sapo mori një gllënjë nga vera. Shija nuk ishte më ajo që kishte qenë dikur. Të kishe një palë sy të rinj dhe një shpirt krejt të ri ishte diçka që ta hiqte shijen dhe ndjesinë e dehjes; Haeli pyeste veten se si do të ndihej vëllai i tij, Dariusi, për këtë. Vëllai i tij e donte dehjen, të qenit i “lartë”, apo çfarëdo që e shkëpuste nga Ikori. Haeli gjithmonë kishte dashur ta kuptonte pse ishte kështu dhe nëse vërtet ndiheshë aq mirë sa thoshin shumica, por tani as këtë nuk mund ta bënte. Duhej ta kishte bërë më herët, e kuptoi. Rënkoi dhe e vendosi kupën mënjanë. Vuri re se Runi po vallëzonte me shtrigën. Dukeshin intimë dhe, po të mos e njihje më mirë, vëllai i tij po e përdorte patjetër hijeshinë e vet. Të dy vallëzonin bukur; mënyra se si lëviznin dukej vdekjeprurëse, por ishte e përsosur dhe, çuditërisht, u shkonte të dyve. Teksa vallëzonin, Haeli pa Lejlën dhe shtrigat e larta. Njëra prej tyre dukej e fyer, por ajo e kishte pasur atë shprehje gjithë mbrëmjen.

Ose ndoshta kështu i shihte Haeli shtrigat: të zymta, të bukura, të fuqishme dhe mendjemprehta. Sytë i shëtiten mbi turmë, femër pas femre, dhe vuri re se shumë prej tyre kishin veshur të kuqe, ngjyra e dashurisë, e pasionit dhe e dëshirës, por gjithçka që shihte ishin femra me të kuqe që dukeshin sikur kishin parë një fantazmë. E kuqja ishte ngjyrë vetëm për ata që kishin guxim. Vetëm ata mund ta mbanin një ngjyrë kaq të fortë; nuk ishte për këdo dhe sigurisht jo për ata që e kishin veshur sontë. Ishte mjaft befasuese ta shihte Hazelin me kafe në vend të së kuqes, kur e kuqja ishte një ngjyrë e krijuar për të. Ai e kuptoi gjithashtu se, teksa vëllai i tij vallëzonte me mbretëreshën e shtrigave, ata të dy përputheshin edhe në

veshje. Nuk ishte e qëllimshme, këtë e dinte Haeli, por megjithatë përputheshin. Pastaj sytë i kërkuan vëllezërit e tjerë, të cilët nuk dukeshin askund. Nuk e konsideronte Fushën e Diellit si të mbushur, prandaj kjo e hutonte.

“Më ndihmo t’i gjej vëllezërit e mi, a mundesh?” - i tha Haeli Fenrisit dhe, ashtu papritur, këmbët e tij nisën të lëviznin. Ishte Fenrisi ai që po e përdorte trupin e tij tani, gjë që ishte mjaft çlodhëse, sepse Haeli nuk i ndiente më gjymtyrët e rënda. Ndihej sikur po notonte mbi një re ose mbi sipërfaqen e një pellgu.

Ajo që pa me sytë e tij ishin katër shtigje blu për t’u ndjekur; e dinte se vetëm ai i shihte. Tre prej tyre çonin te vëllezërit e tij, sepse ndanin të njëjtin gjak, por i katërti, kujt i përkiste? Sikur Fenrisi ta dinte, ai ndryshoi drejtim dhe ndoqi shtegun e katërt blu, i cili çonte drejt një femre të veshur me të gjelbër.

Saher.

Ajo kishte veshur një fustan elegant prej pëlhure smeraldi të gjelbër, që shkëlqente bukur nën yje. Fustani i rrinte për shtat, duke treguar se nën të fshiheshin si muskuj, ashtu edhe forma. Fustani kishte një të çarë të lartë në kofshë dhe e bënte këmbën e saj të binte në sy, ndërsa ajo rrinte ulur në karrige me këmbët e kryqëzuara. Ajo mbante gjithashtu doreza deri në krahë, po në të njëjtën ngjyrë, dhe në krahun e majtë, nën atë dorezë, ndriçonte një dritëz e vogël blu. Sikur ta kishte vënë re praninë e tij, vështrimi i saj u ndesh me të tijin dhe ai u ngrirë. Ajo Saher ishte ajo që e kishte shpëtuar nga krijesat e egra. Ajo ishte ajo që e kishte sjellë në pallat. Ajo ishte ajo që e kishte mbrojtur. Dhe ajo ishte gjithashtu ajo që kishte marrë pak nga gjaku i tij.

“Oh, duket se ju të dy jeni të lidhur magjikisht,” tha Fenrisi. Haeli nuk e dinte pse Fenrisi ishte kaq i gëzuar për këtë; ai nuk donte të kishte asnjë marrëdhënie me ndonjë femër për momentin. Nuk donte të hiqte dorë nga kaq shumë gjëra vetëm sepse perënditë kishin vendosur t’i lidhnin përgjithmonë.

Ngadalë, Haeli iu afrua tavolinës ku ajo ishte ulur. “A është i lirë ky vend?” - E pyeti, duke treguar karrigen pranë saj.

“Është, princ,” - u përgjigj Saher. Haeli u ul pranë saj dhe për një kohë të shkurtër qëndruan aty në siklet, pa folur, të dy duke shmangur kontaktin e syve. Ajo duhej ta kishte vënë re se Haeli e kishte kuptuar. Haeli kolliti dhe mori frymë thellë.

“Në të vërtetë nuk kam pasur rastin të të njoh. Di mjaft për femrat e tjera, por jo për ty,” tha ai, duke iu referuar Zahirasë, Azarës dhe Hazelës. “Gjithçka që di është se je nga shkretëtira.”

“Kaq të mjafton të dish,” u përgjigj Saher ftohtë. Ajo nuk po e shikonte ndërsa ai fliste; sytë i kishte te yjet që ndriçonin dhe pasqyroheshin në sytë e saj të zinj.

“Më jep një përgjigje dhe unë do të të jap një tjetër,” ofroi Haeli. Saher e pa; Haeli e mori këtë si pajtim dhe nisi të fliste. “Cili është mbiemri yt?”

“Relish,” u përgjigj Saher.

“Çfarë do të thotë saktësisht?” pyeti Haeli, por Saher ngriti dorën.

“Radha ime për të pyetur,” tha ajo, duke e parë sikur po përpiquej të gjente pyetjen e duhur. “Çfarë të ndodhi? Refuzoj ta besoj se kishe ethe.”

“Ti e di përgjigjen për këtë.”

Saher heshti dhe sërish e ktheu vështrimin mënjanë. Haeli kishte të drejtë, ajo e dinte përgjigjen, sepse kishte qenë aty kur kishte ndodhur gjithçka.

“Pyetje e re: pse ishe në mjegull që në fillim?” - pyeti Saher.

Haeli pa drejt kufirit.

“Ishte aksident. Nuk kisha ndërmend të shkoja aq larg, por pastaj ishte sikur diçka më tërhoqi brenda. Mbaj mend se pashë diçka atje,” - tha ai. “Tani, pse më ndihmove?”

“Po kaloja andej kur të pashë,” - tha Saher. “Isha gati të të lija aty,” - ngriti supet. “Çfarë pe në mjegull?”

“Krijesa të egra,” u përgjigj Haeli shkurt e prerë. “Nga e ke njohurinë për të luftuar krijesat e egra?” - pyeti më pas. Saher psherëtiu.

“Kam lindur luftëtare, kaq është,” tha ajo, duke ngritur supet. “Si e kuptove për lidhjen tonë?”

Dhe ja ku ishte, pyetja më në fund u ngrit, dhe bashkë me të edhe tensioni në ajër. Për një çast Haeli heshti, pastaj vendosi të fliste dhe t’i tregonte se sa shumë e kishte ndihmuar Fenrisi. Ajo dëgjoji me vëmendje, ndërsa ai shpjegoi si e kishte takuar Fenrisin dhe si kishte qenë gjithçka. Kur Haeli u kthye me mendje pas, i dukej vërtet si një ëndërr me ethe, por ndoshta i dukej ashtu sepse pikërisht e tillë kishte qenë. “Kam edhe një pyetje të fundit për ty, Saher,” tha Haeli.

“A do të vdesë dikush sonte?” - E pyeti.

Saher e pa Haelin; një buzëqeshje e plotë i përshkoi fytyrën, teksa fjala doli nga buzët e saj.

“Po.”

Kapitulli dyzet e pesë

Ishaani po e kërkonte Zahirën; në fund të fundit, ajo i kishte kërkuar t'i ruante një vallëzim dhe ai i ishte përgjigjur me po. Ai kishte refuzuar çdo femër që e kishte ftuar të vallëzonte, donte që Zahira të ishte e para me të cilën do të vallëzonte dhe, nëse fati do ta lejonte, donte që ajo të ishte edhe vallëzimi i tij i vetëm. Kështu, ai po kërkonte engjëllin në mes të errësirës. Po kërkonte një fustan të gjelbër ose blu, sepse ato ishin ngjyrat që ajo vishte më shpesh. Ajo ishte si një rreze dielli e zënë rob në dritën e hënës, por drita e hënës nuk ia zbehte bukurinë. Përkundrazi, asgjë nuk ia zbehte bukurinë. Pa

marrë parasysh çfarë vishte,
pa marrë parasysh si dukej bukuria e saj nuk e tradhtonte
kurrë. Ajo ishte xhevahiri më i bukur nga të gjithë. Dhe
pastaj e pa, ishte atje, qëndronte pak më larg turmës,
ndoshta sepse ajri ishte më i mirë jashtë turmës sesa
brenda saj. Ai iu afrua, por u ndal në vend. Ajo kishte
veshur një fustan ngjyrë ari të verdhë; vërtet ishte një
engjëll në mes të errësirës. Veshte një korse të ngushtë
dhe, duke nisur nga korsia, një fund i bukur tyl rridhte
me elegancë, duke prekur tokën ku ajo qëndronte.

Zahira ende nuk e kishte vënë re; ajo po lëvizte
lehtë në ritmin e violinistëve. Nuk ishte vallëzim i
vërtetë, por lëvizte trupin në përputhje me muzikën dhe
për të kjo quhej vallëzim.

“Çfarë bën një engjëll si ti krejt e vetme?” - E pyeti
Ishaani, sapo iu afrua mjaftueshëm që ajo ta dëgjonte.
Zahira e ktheu kokën nga ai.

“Erdhe! Mendova se nata do të kalonte dhe do të
mbetesha pa partner vallëzimi.” Ajo buzëqeshi dhe për
perënditë, Ishaani do të bënte gjithçka që ajo buzëqeshje
të mos zhdukej kurrë.

Ai i mori dorën.

“Atëherë, tani ke dikë me të cilin të vallëzosh. Dhe nëse
dëshiron, zonja ime, mund të vallëzojmë gjithë natën.”
Zahira i buzëqeshi, duke ngritur sytë nga ai. Ai e tërhoqi
më afër; të dy krahët e tij e mbanin te ijet, ndërsa ajo ia
mbështolli krahët rreth qafës. Ai buzëqeshi duke e parë
nga lart dhe ja, sërish ishte aty. Në paqe. Për herë të parë,
mund të harronte gjithçka që duhej të mbante mbi supe.
Harroi Korbinin, të atin, të gjitha plagët në zemër të
shkaktuara nga ata që kishte besuar, gjithë atë
përkushtim ndaj Solarías. Mund t’i harronte dhe të ishte

vetvetja. Ishaan, thjesht Ishaan. Nuk ishte më princi, nuk ishte Ishaan Malsagov, nuk ishte një nga mbretërorët. Jo, ishte thjesht Ishaan, Ishaani që ëndërronte të gjente dashurinë e vetme të vërtetë, dhe më në fund ishte me të. Më në fund, e kishte pranë atë dashuri të vetme të vërtetë. Dhe ndërsa vallëzonin, një ndjesi e fuqishme pushteti e përfshiu Ishaanin, një fuqi që nuk e kishte ndier kurrë më parë.

Ndjehej sikur ishte një marionetë dhe dikush po luante me fijet e lidhura me të. Por nuk ishte një marionetë e zakonshme, jo; siç lëvizte ai, lëvizte edhe ai që tërhiqte fijet; siç lëvizte ai që tërhiqte fijet, lëvizte edhe ai. Ai e kuptoi se nuk ishte as marioneta, as ai që tërhiqte fijet. Jo, kjo fuqi ishte shumë më e fortë, shumë më paqësore. Sikur dikush të kishte shtrirë dorën në shpirtin e tij dhe t'i kishte shtuar pjesën e fundit të enigmës që ai kurrë nuk kishte arritur ta përfundonte. Dhe tani, tani ishte e plotë. Pjesa e fundit e mozaikut në shpirtin e tij, ajo që mungonte, ishte aty. Ishaani nuk e dinte nga vinte, por ajo ndjesi po e tërhiqte, siç e kishte tërhequr unaza. Ai e ndoqi atë ndjesi të fortë dhe e dinte kujt i ishte lidhur.

E kishte lidhur me femrën lunariane që kishte ardhur në vend të princeshës.

Zahira.

Sa më shumë e shikonte, aq më e fortë bëhej lidhja. Dhe atëherë e kuptoi, kjo ishte më shumë se gjithçka që kishte imagjinuar. Më shumë se një martesë, më shumë se dashuri.

Një lidhje magjike, një lidhje mes dy individësh.

Një lidhje magjike ishte gjëja më e rrezikshme, por edhe më intime që mund t'i ndodhte dikujt. Mund të ishte

vdekjeprurëse ose shpëtim. Dhe e vetmja gjë që ai ndiente tani ishte ai shpëtim. Përzierja e magjisë së tyre që e ndiente kaq të fortë, ndiente magjinë e saj t'ia pushtonte trupin, duke ia bërë trupin dhe mendjen të sajat. Pastaj ajo i takoi sytë; sytë e saj dukeshin si valë të pafundme yjesh, sikur mbanin një galaktikë brenda tyre. Atëherë Ishaani dhe edhe Zahira e kuptuan se ishin të destinuar për njëri-tjetrin, në mënyra që dukeshin të pamundura. Ishaani i buzëqeshi Zahirës.

“Edhe ti e ndien këtë, apo jo?” tha ai, ndërsa me dorën e djathtë hoqi një fije të çrregullt të flokëve të saj kafe dhe e vendosi pas veshit.

“E ndiej,” buzëqeshi ajo; sytë e saj të ndritshëm u ngulën drejt në të tijtë. “Gjithmonë kam pasur ndjesinë se ishim të destinuar, që ditën e parë që të pashë, e ndjeva atë tërheqje të vogël e të çuditshme në kraharror.”

“Mendoj se zemrat tona e dinin më mirë se ne,” buzëqeshi Ishaani.

“Mendoj se po,” u përgjigj Zahira. Ajo nuk mund ta besonte, lidhja ndihej kaq e rëndë dhe intime, por njëkohësisht ndihej e qetë, dhe kjo ishte ajo që i tregonte se kishte gjetur shpirtbinjakun e saj. Kishte gjetur atë që e plotësonte në çdo mënyrë. Ai e plotësonte atë me forcë, ndërsa ajo e plotësonte atë me mirësi. Për herë të parë, ndihej sikur nuk kishte më nevojë të përpiquej; e dinte se, nëse do të vdiste sonte, do të vdiste e lumtur. Dhe, ashtu siç ai kishte propozuar, ajo vërtet donte të vallëzonte gjithë natën me të, edhe pse këmbët po i dhembnin ngadalë, gjë që Ishaani duhet ta kishte vënë re, sepse sytë e tij u mbushën menjëherë me shqetësim.

“Unë mund t'i ndiej emocionet e tua,” - pëshpëriti ai, si shpjegim. Zahira e pa dhe u pyet nëse mund ta ndiente

edhe ajo; kështu u përqendrua tek ai, tek ajo që ai po ndiente. Dashuri. Ishte dashuri e pastër. Zahira e dinte çfarë ishte dashuria e kishte ndier shumë herë dhe kishte parë shumë herë edhe largimin e saj, por kjo dashuri ndihej sikur do ta mbante përgjithmonë, sikur ai kurrë nuk do ta linte të ikte. Dashuria e tij nuk kishte kushte; ishte e lehtë.

Nuk ishte e rëndë, as ndëshkuese.

Ishte e butë.

“Po sikur të largohemi nga kjo mbledhje?” - pyeti Zahira. “Ndoshta të shkojmë në kopsht...? Këmbët më dhembnin.” Ajo i përdori këmbët si justifikim. Ishaani e pa, ndaloi vallëzimin dhe e mori në krahë.

“Nuk ke nevojë për justifikim për të kaluar kohë me mua, e di këtë, apo jo?” - tha ai, ndërsa e çonte drejt kopshtit.

Zahira e vështronte Ishaanin teksa ai e mbante drejt kopshtit; pastaj ai e uli në tokë, hoqi xhakëtën mbretërore dhe e shtriu përtokë.

“Ulu mbi të; nuk dua ta njollosësh atë fustan të bukur që ke veshur.” Ajo e pa atë dhe xhakëtën, pastaj u ul; ai u ul pranë saj. Duart e tyre u ndërthurën, ndërsa shikonin yjet. “E sheh atë yllësi?” - Tha Zahira, duke treguar nga qielli. “Gjyshja ime më tha pak pas vdekjes së prindërve të mi se ajo yllësi është një nga më të vjetrat. Ajo tha se ato shtatë yje janë shtatë engjëj që vështrojnë Lunarisin dhe njerëzit e tij, që kujdesen për ne.” Zahira buzëqeshi dhe mbështeti kokën mbi supin e Ishaanit. “Që tani e tutje, kam ty që të kujdesesh për mua.”

Zahira po shikonte yjet, hënën, por nuk e kishte vënë re

se Ishaani po e shikonte atë sikur ajo të ishte hëna e tij. “Hëna është e bukur sonte, apo jo?” - tha Ishaani. Zahira lëvizi kokën për ta parë Ishaanin, vetëm për ta gjetur atë tashmë duke e vështruar.

“Është, vërtet është,” tha ajo, me sytë ngulur tek ai ndërsa fliste këto fjalë. Ishaani u përkul lehtë dhe i puthi ballin; pastaj i mbështolli krahët rreth saj dhe e tërhoqi pranë vetes. Zahira mund ta ndiente pothuajse rrahjen e zemrës së tij, ndërsa koka e saj pushonte mbi krahatorin e tij.

Kapitulli dyzet e gjashtë

Saher po i kërkonte shtrigat e larta. Duhej ta arrinte shtrigën e lartë vetëm; nuk mund të luftonte dy shtriga dhe, për më tepër, një princeshë bezdisëse. Asaj i duhej vetëm Visha vetëm. Hazela e kishte paralajmëruar për gjakun dhe thonjtë e saj, gjërat më vdekjeprurëse që shtriga zotëronte. Nëse Saher do t’ia hiqte ato thonj vdekjeprurës, gjithçka do t’i bëhej më e lehtë. Gjaku, nga ana tjetër, ishte pjesa më e vështirë, një pikë e vetme mjaftonte për ta shkatërruar gjithçka; një pikë e vetme mund ta vriste. Saher kishte zgjedhur fustanin me të çarë sepse e dinte se nuk do të mund të lëvizte lirshëm me një fustan tjetër; i duhej ajo liri

lëvizjeje dhe nën fustan kishte fshehur edhe kamë, të cilat do t'i siguronin fitoren. Fatkeqësisht, nuk e kishte Kaiser-in me vete, por, të themi të vërtetën, mund të fitonte edhe pa shpatë. Ishte lufta e saj e parë kundër një shtrige dhe po dyshonte pak në veten, gjë aspak e mirë. Papritur, një britmë erdhi nga ana e kufijve. Saher pa gjeneralin solarian të vraponte drejt kufirit, dhe bashkë me të edhe një shtrigë e lartë.

Ajo shtrigë ishte Visha. Saher e ndoqi menjëherë nga pas, duke vëzhguar se ku po shkonte Visha. Rune po shkonte drejt ushtarëve që po luftonin disa krijesa të egra, dhe Visha - Visha po përgatitej ta godiste Runen, por Saher vrapoi dhe kapi një grusht flokësh të Vishës, duke e tërhequr mbrapsht. “Jo sonte, shtrigë,” - i fërshëlleu Saher në vesh. Në vend që ta shtynte Saherin, Visha përdori thonjtë e saj për t'ia prerë flokët, gjë që e bëri Saherin të humbte kapjen. Shtriga u kthye dhe e pa Saherin.

“Do të të vras ty të parën dhe pastaj do t'i kthehem atij princit. Madje do të të mbaj gjallë vetëm që të shoh sa ke dështuar në përpjekjen për të më vrarë,” tha Visha, para se t'i sulej Saherit dhe, o perëndi, Saher nuk e kishte ditur kurrë se sa të shpejta ishin shtrigat. Reflekset i vepruan menjëherë; ajo nxori një kamë që e kishte lidhur në kofshë, e ngriti dhe ajo u përplas me thonjtë e shtrigës. Sytë e Vishës ishin të tërbuar; shkëlqimi vjollcë i tregoi Saherit gjithçka që duhej të dinte për shtrigën e lartë. Saher e shtyu më fort tehun e saj kundër thonjve; shtrigat ishin të forta e kuptoi, por edhe ajo ishte. Kishte luftuar pothuajse kundër gjithçkaje; një shtrigë nuk do ta rrëzonte. Kur Saher vuri re se mezi po arrinte ta shtynte shtrigën mbrapsht, iu kthye njërit prej trukeve të saj më

pak të këndshme dhe u ndal papritur, duke e bërë Vishën të binte përpara. Saher e shfrytëzoi këtë çast dhe u fut pas saj, duke e shtyrë më fort në tokë me këmbën e vendosur mbi shpinën e shtrigës.

“Kush është ajo që po vdes sonte?” - pyeti Saher, por ishte paksa tepër mendjemadhe. Shtriga me flokë vjollcë u ngrit shpejt në këmbë; dora e saj u përplas me kamën, duke e bërë Saherin ta humbte kapjen.

Kama u hodh lart në ajër dhe, vetëm për shkak të atij gabimi të vogël, kur Saher u kthye ta kërkonte me sy-shtriga i zgjati dorën drejt fytit. Ajo e ngriti Saherin nga fyti dhe pastaj e hodhi përdhe. Saher ndjeu një dhimbje të tmerrshme; trupi i saj, instinktivisht, u shkrinë me tokën, duke e hutuar shtrigën. Saher u ngrit shpejt; kama ra pranë këmbëve të saj. Ajo u përkul dhe e mori, ndërsa trupi i saj u bë sërish i dukshëm.

“Oh, ti je llumi për të cilin flet mbreti, përdoruesit e magjisë,” tha Visha, sapo e pa sërish Saherin.

“Si guxon t’i quash përdoruesit e magjisë llum, kur ti dhe unë jemi të njëjta? Ah, dhe kjo është një aftësi, jo magji. Gjithmonë kam menduar se shtrigat janë të zgjuara, por duket se ti je përjashtimi,” e ngacmoi Saher shtrigën, që ajo të zemërohej dhe të vepronte me emocione, jo me mendje. Dhe funksionoi pothuajse menjëherë. Visha iu hodh dhe në atë çast Saher ngriti kamën dhe e rrotulloi në mënyrë që të godiste saktësisht thonjtë e shtrigës, duke ua prerë majat - çka, për fat të mirë, ndodhi.

“Tani le të shohim si do të luftosh,” - tha Saher, duke fshirë pak djersë nga balli.

“Vërtet mendon se je e zgjuar, hë?” - tha Visha. Ajo hapi

gojën dhe nguli dhëmbët në pëllëmbë, duke nxjerrë gjak. Të lutem, bëj që të ketë të drejtë, Hazela, mendoi Saher në dëshirën e saj të fundit të heshtur, në rast se fjalët e Hazelës ishin vetëm mite. Saher shqeu një copë nga fustani i saj dhe e mbështolli rreth tehut të kamës. Visha po mblidhte edhe pak gjak në pëllëmbë dhe, sapo pati mjaftueshëm, nisi fuqinë e saj magjike duke krijuar një kamë prej gjaku, pikërisht siç i kishte thënë Hazela. Saher e ngriti kamën e saj; edhe shtriga bëri të njëjtën gjë. Pastaj Saher mbylli sytë. Ajo po ndiente rrethinën, po parashikonte se ku do të qëndronte shtriga. Saher u lëviz anash dhe e shmangu Vishën në çastin e përkryer.

“Ndërgjegjësimi hapësinor, këtë duhet ta ushtroni nëse doni të fitoni kundër një shtrige. Do ta ndjesh se ku do të shfaqet më pas magjia e saj, gjë që do të të paralajmërojë një sekondë përpara se ajo të jetë aty. Duhet të jesh e shpejtë dhe këtë ti je, vajzë rëre,” – kishte thënë Hazeli, dhe kishte funksionuar.

Por nuk kishte kohë për të festuar triumfin e saj të vogël; përkundrazi, ajo u përpoq të qëndronte e qëndrueshme dhe të parashikonte se kur shtriga do të shfaqej për të sulmuar. Saheri i hapi ngadalë sytë, duke u përpjekur të ruante ndërgjegjësimin hapësinor edhe me sytë hapur. Dhe, për fatin e saj, ajo arriti ta mbante. Shtriga tani do të ishte pikërisht përballë saj, prandaj Saher qëndroi e palëvizur, ngriti kamën dhe, sapo shtriga u shfaq para saj, ajo e zhyti kamën e mbështjellë me pëlhurë në kamën e gjakut. Pëlhura e thithi gjakun dhe e la Vishën pa kamë. “Spineli i zi bën mrekulli kur përzihet me smeraldë,” - tha Saher me një buzëqeshje;

Hazelit do t'i shprehte falënderimet sapo të hiqte qafe shtrigën për atë që i kishte bërë fustanit të saj. Me shpejtësi, Saher e drejtoi kamën drejt zemrës së Vishës dhe shtypi fort; vetëm gjaku i vetë kryeshtrigës mund të lejonte që një kamë t'i shponte zemrën. Saher shtypi edhe më fort, duke i rrëzuar të dyja përtokë, ndërsa Visha e shikonte me sy të zgurdulluar. Sytë vjollcë të shtrigës shpejt u zbardhën dhe, bashkë me to, edhe vetë shtriga, e cila u shndërrua në hi. Shtriga helmuese, shumë të fuqishme, me një vdekje tejte të dhimbshme. Çfarë përvoje. Tani, të paktën, Saher e dinte se nëse pluhuri i smeraldit përzihej me spinel të zi dhe me të ngopej një pëlhurë, ajo mund të thithte gjakun e shtrigave helmuese.

“Gjithçka në rregull atje?” Ishte Rune që po afrohej.
“Faleminderit që e vrave atë shtrigë, përndryshe ndoshta do të më kishte vrarë mua.” Rune qeshi, por e qeshura iu shua shpejt kur Saher u rrëzua në tokë.

“Ndërgjegjësimi hapësinor është një ndihmë e mirë, por mund të të kushtojë edhe shumë më tepër; duhet të jesh e kujdesshme kur e përdor. Nëse përdoret shumë shpesh, mund të të vrasë. Do të të rekomandoja ta përdorje vetëm një herë në fillim dhe pastaj të bëje pushim një javë, që të mos e rraskapitësh trupin dhe shpirtin. Ki kujdes, Saher.”

Kapitulli dyzet e shtatë

Darius vëzhgonte se si shumica e femrave po largoheshin; nata kishte qenë e gjatë dhe ai nuk mund t'i fajësonte për këtë. Për to kishin qenë katër orë vallëzimi, ngrënieje, pirjeje dhe thashethemesh. Gjatë atyre katër orëve ai nuk e kishte shfaqur asnjëherë veten mes femrave. As vëllezërit e tij nuk e dinin se ku ndodhej; nuk mund të dilte në pah pas asaj nate të kaluar. Dhe mbi të gjitha, nuk mund të përballej me Azarën, jo pasi kishte qenë kaq i pambrojtur me të. Ende ishte diçka e re për të t'u tregonte njerëzve lotët ose dhimbjen e tij. Kjo ishte arsyeja pse nuk donte të takonte Azarën; ndoshta kishte gabuar dhe ajo, në fund të fundit, do ta gjykonte. Ndoshta kishte gabuar dhe ajo do ta lëndonte vërtet në

fund. Megjithatë, ai e vështronte nga vendi ku ishte ulur, mbi muret e oborrit të brendshëm; ishte ngjitur aty si dikur, kur ishin vetëm ai dhe Rune. Që kur mbante mend veten në këmbë, kujtonte se ngjitej në ato mure. Krenaria ia mbushi zemrën Dariusit kur pa Azarën duke ecur drejt sheshit të diellit, e veshur me fustanin e nënës së tij. Nuk kishte fjalë që mund t'i bënëin drejtësi bukurisë së saj. Kështu, ai thjesht rrinte aty, pa fjalë, duke e vështruar. Ajo dukej paksa e shqetësuar, teksa vazhdimisht hidhte vështrime nga kufijtë. Dariusi kishte parë edhe Runen dhe Saherin të zhdukeshin nga ajo anë; edhe kryeshtriga kishte shkuar andej. Por askush nuk ishte kthyer, prandaj ai e kuptonte pse Azara ishte e trazuar.

Ishaan dhe Zahira ishin larguar më herët se të gjithë; ndoshta kishin qenë të parët që u larguan, por Darius, edhe këtë herë, nuk mund t'i fajësonte. Vëllai i tij më i vogël ishte dashuruar kokë e këmbë sapo i kishte rënë në sy ajo femër; dashuria me shikim të parë vërtet ekzistonte, këtë Dariusi tani e dinte, por nuk e habiste fakti që ai vetë nuk kishte rënë në dashuri në atë mënyrë. Ai e dinte se shumica e gjërave për të vinin me vështirësi, gjithmonë duke u dashur të provonte veten në një mënyrë ose tjetër. Ishaan kishte qenë me fat që femra e donte po aq sa ai e donte atë. Zahira ia kthente ndjenjat, kjo ishte mjaft e qartë, që atë ditë kur Dariusi i kishte zënë të dy duke biseduar vonë natën, teksa ai po shëtiste nëpër kështjellë, herë pas here duke parë nga dritaret, vetëm për t'i parë ata të dy. Dhe ai ishte i lumtur për ta; vërtet që ishte. Por ai dëshironte që edhe dashuria e tij t'ia kthente ndjenjat. Edhe ai donte që Azara ta donte, gjë që ndoshta ishte shumë për t'u kërkuar; Azara ishte e përsosur në mënyra që ai kurrë nuk do të ishte. Ndoshta

gjatë atyre ditëve ajo thjesht kishte ndier keqardhje për të, por Darius dyshonte se ai dhe Azara do të përfundonin ndonjëherë si diçka më shumë sesa thjesht miq. Nëse do të ishin miq, gjithsesi. A nuk ishte ai një mashkull i marrë? Si do ta merrte vesh ndonjëherë nëse Azara ndiente diçka për të, kur ai fshihej prej saj? Ngadalë ai zbriti nga muret, duke u kujdesur të mos pengohej, pasi kishte pirë një a dy gota. Jo se ishte i dehur jo, do t'i duheshin dy shishe të plota që të dehej, por kujdesi nuk i kishte bërë kurrë dëm. Pasi zbriti sërish në tokë, u përpoq të ishte i qetë teksa ecte drejt sheshit të diellit. Mori një rrugë të gjatë rrotull, duke menduar se si do ta niste bisedën me Azarën. Ndoshta mund t'i kërkonte thjesht të vallëzonte me të, ose ndoshta mund ta fillonte bisedën duke e pyetur se si ndihej. Në fund të fundit, ajo dukej e stresuar. Ai mund t'ia qetësonte mendjen po të përpiquej. Ngadalë iu afrua nga pas, duke ia vendosur butësisht dorën mbi sup. Azara, nga instinkti, ia kapi dorën dhe u përkul pak, duke e hedhur Dariusin mbi shpatull. Darius rënkoi kur ra përtokë, ndërsa e shikonte Azarën nga vendi ku tani shtrihej në tokë.

“Oh, perëndi më fal,” tha ajo kur e kuptoi se ishte Dariusi ai që kishte hedhur mbi shpatull. Dariusi e pa Azarën të ulej në gjunjë, me dorën mbi gojë, duke e tradhtuar të qeshurën që po përpiquej ta mbante. Dariusi psherëtiu. “Të duket kjo qesharake, shkelëse rregullash?” tha ai, duke u ulur. “Shpina ime e gjorë, po sikur kjo të kishte përfunduar më keq dhe të isha lënduar seriozisht?” Darius mendoi se kjo do ta bënte Azarën më të kujdesshme, por ajo thjesht shpërtheu në të qeshura. “Qesharake,” - tha Darius thatë, ndërsa u ngrit. “Në fakt doja të të kërkoja të kërceje me mua ose të të pyesja pse

je kaq e tensionuar, por me sa duket nuk e do këtë.” Ai u kthye, duke ia kthyer shpinën, për të provuar reagimin e saj.

“Dhe tani nuk do të më kërkosh të vallëzoh me ty?” - Tha Azara, duke dalë përpara tij, me krahët e kryqëzuar, ndërsa e shikonte. Darius pohoi me kokë. “Po, vërtet nuk do të të pyes.” Azara futi dorën në xhepin e fustanit dhe nxori një letër, të cilën Darius nuk e mbante mend ta kishte vendosur aty. Ngadalë ajo e hapi letrën dhe ia lexoi me zë të lartë: “Ta dërgoj këtë fustan, me shpresën të të shoh nesër duke e veshur dhe duke vallëzuar me mua.” Ajo mbaroi së lexuari. Dariusi e kuptoi se duhej të kishte qenë roja ai që i kishte hedhur fjalët e tij në letër. “A nuk janë këto fjalët e tua? Ti ishe ai që doje të kërceje me mua, jo unë.”

Princi lëshoi një psherëtimë të dorëzuar dhe qeshi. “A do të vallëzosh me mua, bukuri solariane?” Dariusi pa sytë e Azarës të zgjeroheshin nga nofka. “Çfarë? Nuk të pëlqen? Kështu të quajnë femrat e tjera.” Ai ngriti supet.

“Nuk më pëlqen,” Azara kryqëzoi krahët.

“Atëherë do të pyes sërish,” tha Darius, ndërsa iu përkul, duke ia mbajtur shikimin ngulur. “A do të vallëzosh me mua, shkelëse rregullash?” Dariusi ngriti sytë teksa ajo i dha një pohim me kokë, një pohim disi tallës drejt princeshave. Dariusi qeshi dhe u drejtua, duke ia marrë dorën. Violinistët nisën të luanin një këngë pasionante dhe të shpejtë.

Dhe kështu, ata vallëzuan.

Shpejt dhe me pasion. Sytë e tij ishin gjithë kohën mbi të saj të. Dariusi gjithmonë e kishte parë veten si valltarin

më të mirë nga të gjithë vëllezërit e tij; ishte ai që e shijonte më shumë vallëzimin dhe ai që kishte kaluar orë të tëra me mësuesin e vallëzimit, sepse e donte aq shumë.

“Ç’është kjo me ty dhe vëllezërit e tu që thoni se duhet ta ruajmë një vallëzim për ta? Nuk ka asnjë mashkull tjetër këtu që mund të vallëzojë me ne,” - vuri në dukje Azara. “Po sikur ta shijojmë këtë për tani? Më vonë mund të më bësh çdo pyetje që ke,” - tha Darius. Para se ajo të përgjigjej, ai e uli anash, duke e mbajtur pak mbi tokë, ndërsa kapja e saj u shtrëngua rreth shpatullës së tij. Ai e mbajti ashtu për disa çaste; shikimet e tyre ishin të zjarrra. Pastaj e ngriti sërish dhe vazhduan të vallëzonin. Darius ndjeu shikime që sikur i digjin trupin, por e dinte gjithashtu se një palë sysh të caktuar po e vështronin.

I ati. Ai ishte aty edhe kur nuk duhej të ishte, çka do të thoshte se një nga vëllezërit e tij mund të futej fshehurazi në dhomën e tij tani, para se të ishte vonë. Dariusi nuk e kishte vënë re që kishte filluar të shpërqendrohej pak, ndaj e largoi mendimin për të atin dhe vazhdoi të vallëzonte me Azarën. Ndoshta mbreti kishte ardhur për të parë femrën që kishte veshur fustanin e gruas së tij të ndjerë. Ajo që Dariusi nuk e dinte, ishte se mbreti po shihte gruan e tij të vdekur, gjë që e kishte joshur ta linte kështjellën. “Më thuaj, a të mësuan prindërit e tu të vallëzoje kur ishin gjallë?” pyeti Darius; ishte një pyetje e singertë, sepse Azara ishte një valltare jashtëzakonisht e mirë.

“Vallëzimi është shumë i ngjashëm me luftimin; nga mënyra se si po lëviz këmbët, mund të isha duke luftuar

tani,” tha ajo. “Por për këtë nuk kam kamë me vete; sonthe kam ardhur në paqe.” Azara qeshi. Dariusi ngriti një vetull teksa e shikonte. “A duhet të shqetësohem për netët e tjera?” pyeti ai, duke u afruar më pranë. “T’u japim shikuesve tanë një shfaqje, shkelëse rregullash?” tha Darius dhe, para se ajo të përgjigjej, i vendosi duart në bel dhe e ngriti, duke e rrotulluar butë; flokët dhe fustani i saj valëviteshin nga era. Kur e uli përsëri, ndjeu një shtrëngim në krah, një shtrëngim të dhimbshëm. “Çfarë ishte kjo, budalla?” - mërmëriti ajo. Një shfaqje i mbylli syrin ai. Muzika më pas u shua ngadalë dhe ata ndaluan së vallëzuari. “Nuk do të vallëzoj më kurrë me ty.” Por Azara nuk tingëllonte e zemëruar; ajo dukej e argëtuar. Së bashku u drejtuan nga tavolinat me fruta. Ishte vërtet një natë e gjatë dhe Darius do të jepte gjithçka për pak ushqim. Por para se të zgjaste dorën për fruta, vuri re se Azara po dridhej lehtë; të ftohtit kishte filluar tashmë ta freskonte Ichor-in. Kështu, ai hoqi xhaketën dhe ia dha asaj. “Nuk kemi nevojë që të sëmuresh,” tha Darius, pa përmendur se arsyeja e vërtetë ishte shqetësimi se mos ajo sëmurej. “Faleminderit për kujdesin, princ, por vitet e fundit kam jetuar në lagje të varfra dhe kam pasur më pak pëlhurë mbi trup sesa kam tani. Mund ta përballoj shumë mirë pak të ftohtë,” tha Azara dhe ia ktheu xhaketën Dariusit. “Ti mund të jesh ai që do të sëmuret; gjithë këto vite ke jetuar në ngrohtësinë e kështjellës sate. Ndoshta ky lloj i ftohti është i ri për ty.” Dariusi tundte kokën dhe psherëtiu. Ajo kishte të drejtë, dhe ai e dinte se nuk mund ta detyronte Azarën të bënte asgjë. “A do të rrish me mua sonthe?” - pyeti Darius. “E kam bërë traditë të kujdesem për lulet sa herë që stina e ftohtë përfundon,” shpjegoi ai. “Do të rri me ty.” Dhe kjo

ndoshta ishte hera e parë që Azara i foli Dariusit atë natë me fjalë vërtet të sinqerta.

Kapitulli dyzet e tetë

Hazeli u zgjua në dhomën e saj; dielli nuk po ndriçonte më përmes dritares për t'ia ngrohur fytyrën. Ishte një luks që zgjati pak, por ajo ishte mësuar të jetonte me pak ose aspak diell në jetën e saj. Valrie ishte tashmë zgjuar dhe mbante në dorë një letër për Hazelin. “Princi yt të ka dërguar një letër,” - tha Valrie. Hazeli thjesht e shikoi ashpër shoqen e saj dhe psherëtiu. “Ai nuk është princi im, dhe gjithsesi unë i parapëlqej luftëtarët ndaj princërve,” - tha Hazeli, ndërsa e mori letrën dhe e hapi me thoin e saj.

*Saheri ka vlarë shtrigën e lartë,
por është shumë e rraskapitur.
Gjithashtu, të lutem më tako në bibliotekë; kemi disa*

*gjëra për të diskutuar lidhur me babanë tim.
Princi Rune.*

Hazel e palosi letrën dhe e futi sërish në zarf. “A do të doje ta mbikëqyrje Merikh-un për sot?” - Tha Hazeli, duke e parë Valrien. Ajo u ngrit dhe hapi dritaren, por menjëherë ndjeu erën e ftohtë që i goditi lëkurën e zbehtë. “Po e marr me mend, Visha është e vdekur?” - pyeti Valrie. Hazel hodhi një vështrim jashtë; ende ishte errësirë, hëna po zbehej ngadalë, ndërsa dielli po lindte. “Fitorja do të jetë e jona, Valrie,” tha Hazel. Ajo ktheu kokën dhe e pa Valrien me krahët e kryqëzuar. Flokët e saj të kuq duket se i kishte gërshetuar që në mëngjes. “Do ta marrim hakun tonë ndaj atij mbreti.”

Valrie pohoi në shenjë dakordësie dhe doli nga dhoma; ajo do të shkonte të hante mëngjes, ndërsa Hazeli do të takonte princin. Ngadalë, Hazeli u ndërrua me një fustan prej cope të trashë. Ishte ftohtë dhe nuk donte të dridhej vetëm sepse kishte zgjedhur diçka të papërshtatshme. Fustani ishte i zi; meqë i dukej paksa i mërzitshëm, vendosi të vishte edhe pelerinën e kuqe dhe, si gjithmonë, kurorën. Pastaj Hazeli doli nga dhoma e saj dhe u drejtua për në bibliotekë. Një rojë ia bllokoi hyrjen. “Nuk ju lejohet të hyni. Kjo bibliotekë është vetëm për mbretërorët e Solarias.” Duhej pranuar se ajo femër ishte e guximshme t’ia mohonte hyrjen.

“E sheh, unë, ndryshe nga mbretërorët solarianë, jam më e fuqishme. Nuk do të doja të të dëmtoja, vajzë,” tha Hazel, duke ndier veten si Valrie për arrogancën e të vjetërve që po përdorte. Roja ngushtoi sytë. “Unë nuk jam mashkull. Dhe po, të njoh shumë mirë, mbretëreshë

Hazel Willard.” Sytë e Hazelit u zgjeruan, por ajo u rimor shpejt dhe psherëtiu. I vuri dorën mbi supin e blinduar të rojës. “Nuk duhet të vishesh si mashkull për të fituar respekt. Respekti fitohet, nuk dhurohet thjesht,” - tha Hazeli dhe kaloi pranë saj. Ajo e urrente ta shihte se si femrat visheshin si meshkuj vetëm për t’u respektuar; edhe ajo vetë, pavarësisht nga titulli dhe kurora në kokë, rrallëherë ishte respektuar siç duhej. Femrat kurrë nuk merrnin respektin që meritonin. Ichor ishte i çrregulluar, por asnjë mbretëri nuk ishte ndryshe. Hazel ishte e bindur se, po të kishte më shumë mbretëri se Ichori, femrat gjithmonë do të vuanin nga mungesa e respektit, sepse shiheshin si më pak, jo si të barabarta me meshkujt.

Ishte gjithmonë e njëjta gjë: një femër arrinte diçka, por mashkulli më i afërt mernte gjithë lavdinë. Nëse një femër do të gjente një kurë për një sëmundje, burri i saj do të nderohej për të, ndërsa ajo do të rrinte në heshtje, duke përmbajtur veten dhe duke derdhur disa lot. Për të tjerët, do të dukej sikur ajo po qante nga gëzimi për punën e burrit, por ato ishin lot dhimbjeje, të derdhur për shkak të mallkimit mbi të gjitha femrat. Jeta ishte e padrejtë për femrat. Kur Hazel hyri në bibliotekë, pa Rune-n tashmë ulur në një tavolinë. Ajo vështroi rreth e rrotull; brenda ishin vetëm ata të dy. “E pra? Si ndihesh duke parë mbretërinë e diellit ta humbasë diellin e saj?” - Pyeti Rune. Hazeli nuk foli derisa u ul. “Asgjë e veçantë,” tha ajo. “Dhe je i sigurt se askush nuk mund të na dëgjojë këtu?”

“Kam urdhëruar të gjithë të largohen. Biblioteka është më e sigurt se dhomat tona,” shpjegoi Rune. “A mund t’i shoh thonjtë e tu?” Sytë e tij u ndalën te thonjtë

e saj. Hazeli pohoi ngadalë dhe ia zgjati dorën. Ai i shqyrtoi dhe pastaj nxori një mollë nga xhepi i xhaketës. “A do ta shposh mollën me thua? Jo shumë thellë,” tha ai. E hutuar, Hazel bëri siç i kërkoi dhe e shpoi mollën me thua. “Mjafton, faleminderit,” - tha ai, dhe Hazeli e tërhoqi dorën.

“Çfarë po përpiqesh të zbulosh?” - pyeti Hazeli. “E shpoje mollën pikërisht atë që duhet për të vlarë. Dhe kur e shikon mollën, nuk mund të dallosh se ku e ke shpuar,” - tha ai. Hazeli e kuptoi se ku po donte të dilte. “A nuk ta kam shpjeguar këtë më parë? Mund të shpoj thjesht fytyrën dhe të godas venën e pulsit; do të dukej sikur zemra e tij thjesht ndalet dhe askush nuk do ta kuptonte,” tha ajo, ndërsa Rune pohoi me kokë. Ai gërvishti zverkun dhe e largoi shikimin nga molla për ta kthyer nga Hazeli. “Kjo është pjesa më e lehtë, por ç’do të bëjmë me rojat përreth? Këtë duhet ta zgjidhim,” - tha Rune. “Unë i stërvit ato roje; në fakt, janë besnike ndaj meje. Por ata që ruajnë derën e dhomës së babait tim janë edhe më besnikë ndaj tij sesa ndaj meje. Unë jam thjesht një gjeneral,” psherëtiu ai. “Nuk e di si do t’i bëj të bashkëpunojnë me ne.” Hazeli e pa. Ajo kishte një ide; fakti që ai i stërviste rojet e bënte gjithçka më të lehtë. “Ti the që i stërvit, apo jo? Stërviti të gjitha rojat dhe ushtarët atë që shumë sa asnjëri të mos mund të qëndrojë te dera pa rënë në gjumë,” tha ajo me një ngritje supesh. Rune e pa i hutuar.

“Çfarë?”

“E dëgjove,” - u përgjigj ajo qetë.

Hazel e vështroi Runen; e dallonte që mendja e tij po punonte, duke peshuar nëse kjo ishte vërtet atë që zgjuar sa

mendonte ajo. Por, në fund, ishte justifikimi më i natyrshëm që rojat të lodheshin dhe të kërkonin pushim nate. Ajo kryqëzoi krahët. Rune u ngrit nga karrigia dhe u soll rreth tavolinës. “Nëse do ta bëja këtë, do të duhej ta nisja shumë shpejt. Këta roje kanë një kapacitet jashtëzakonisht të lartë; do t’u duheshin javë për t’u lodhur. E kanë bërë këtë gjithë jetën. E njëjta gjë vlen edhe për ushtarët. Dhe edhe sikur t’i stërvitja kaq brutalisht çdo ditë, çfarë justifikimi do të kisha?” tha ai, duke u ndalur në cep të tavolinës. Hazeli buzëqeshi. “Thuaji se ke dëgjuar mbretëreshën shtrigë të flasë për nisjen e një lufte.” Shumë e shihnin Hazelin si të ligë; pse të mos bëheshin ato thashetheme realitet? Rune qeshi dhe tundi kokën. “Oh, që të të priste kokën aty për aty? Je në tokën e tij këtu,” e paralajmëroi ai. Por Hazeil ngriti supet, pa asnjë shqetësim. “Ai nuk mund të më vrasë thjeshtë për diçka që ti ke dëgjuar,” shpjegoi ajo. “Mund të dyshojë, madje mund të të urdhërojë t’i stërvitësh rojat dhe ushtarët edhe më fort. Por nuk mund të më vrasë, jo kur ende kam dy shtriga të larta që mbikëqyrin fronin tim, dhe njëra prej tyre është shtriga e parë. Ai do të luante me zjarrin dhe, sado që është mbreti i diellit, dyshojë se do të donte të digjte veten.”

“A ta kam thënë ndonjëherë që je gjeni?” pyeti Rune, duke u ulur sërish.

“Ma ke thënë, por mos u ndal duke ma thënë,” - u përgjigj Hazeli. Ajo hodhi sytë nga thonjtë e saj; nuk ishte çdo ditë që i pranonte si armë, as çdo ditë që i përdorte si të tillë. “Sa kohë do të të duhej për t’i stërvitur?” - pyeti ajo.

“Rreth pesë javë,” - tha Rune. “Duket shumë, por do ta

kuptosh shpejt se ato javë do të kalojnë si fluturim.”
“Atëherë mirë. Sot mund t’i thuash babait tënd se më ke dëgjuar të flas për luftë,” - tha Hazel dhe u ngrit.
“Takohemi përsëri nesër?” e pyeti. Gjithçka ishte planifikuar, por ajo ndiente se kishte nevojë të kalonte kohë me të. Ata kishin nisur keq që fëmijë, pastaj ai kishte vrarë nënën e saj, për këtë kishin folur tashmë. Por dukej sikur Rune ende ndiente faj, ndërsa Hazeli nuk kishte pse të ndiente. “Po. Atëherë do të të tregoj çfarë tha babai,” - u përgjigj ai.

Hazeli doli nga biblioteka para Runes. Teksa po largohej, u ndal sërisht te dera ku qëndronte roja.
“Tregoj se çfarë je; kështu do të kesh pushtet mbi ta,” i tha asaj. Ia hoqi kapelën, duke zbuluar flokët e arta të rojës. “Një bukuri e tillë që e fsheh vetëm për t’u respektuar?” - psherëtiu Hazeli. Roja e pa me sy të zgurdulluar. Shpejt ia mori kapelën nga dora Hazelit dhe e vendosi përsëri në kokë. “Ti nuk di asgjë për fitimin e respektit. Ti ke lindur me të,” fërshëlleu ajo, duke i ngulur sytë te kurora e Hazelit.

“Po të ishte kaq e lehtë,” - psherëtiu Hazeli. “Por nëse vërtet mendon kështu...” Hazel e hoqi kurorën dhe ia zgjati. “Visheni për një ditë dhe shih sa respekt do të marrësh,” tha ajo. Por roja ia shtyu duart. Ajo tundi kokën; Hazel ngriti supet dhe u kthye të largohej. “Nëse do të fitosh respekt, duhet të respektosh veten së pari,” tha Hazel, pa u kthyer ta shihte. Hazel e kishte kuptuar këto javë se Solaria ishte një vend i mërzhitshëm. Ajo pa Valrie-n, e cila po fliste me Merikh-un; por biseda nuk dukej aspak e këndshme. Madje dukej sikur të dyja ishin gati të nxirrnin shpatat dhe të luftonin. Ngadalë, Hazel u afrua, duke u përpjekur të dëgjonte çfarë po thoshin.

“Nuk e kam parë Visha-n. Pse do t’i kushtoja vëmendje asaj shtrige?” fërshëlleu Valrie. Merikh duhet ta kishte vënë re mungesën e Visha-s.

“Sigurisht që nuk e ke parë. Po sikur t’i tregoja mbretëreshës sate aq të dashur për nënën tënde?” - tha Merikh. “Ku. Është. Visha,” fërshëlleu ajo. Hazeli ndjeu erën që fryu; e dinte se ishte Valrie që po përdorte magjinë e saj. Por çfarë donte të thoshte Merikh me këtë? Kush ishte nëna e Valries? “Thuaja asaj dhe do të jesh po aq e vdekur sa Visha,” - fërshëlleu Valrie. Ajo u largua dhe u kthye djathtas, vetëm për t’u përballur me Hazelin. U ndal, u ngrirë. “I dëgjove të gjitha, apo jo?”

“Do të pyes dhe ti do të përgjigjesh,” - tha Hazel me vendosmëri. Ajo nuk donte të fliste me të në publik, prandaj shkoi me Valrie-n në dhomën e saj. Valrie u ul në shtrat, ndërsa Hazeli qëndroi në këmbë, duke e parë shtrigën që e kishte rritur pasi i kishte vdekur nëna. “Kush është nëna jote?” ishte pyetja e parë e Hazelit. Valrie psherëtiu. “Mbretëresha e parë e shtrigave,” tha ajo. “Faera është motra ime më e vogël.” Hazeli mbeti pa fjalë. “Unë nuk jam mbretëreshë, dhe as Faera nuk është, sepse nëna jonë zgjodhi një shtrigë tjetër, shumë më të fuqishme, si trashëgimtare të kurorës.”

Hazeli e shikoi me inat shtrigën përballë saj. Ajo e kishte parë gjithmonë Valrie-n si familje; kurrë nuk kishte dashur ta pranonte faktin se ajo ishte thjesht një shërbëtoreshë, por dukej se ajo kurrë nuk kishte qenë vetëm kaq. Valrie, në të vërtetë, kishte qenë një princeshë. “Pse nuk ma the?” Hazeli u ndje e tradhtuar. Sigurisht, ishte

historia e Valries, ishte jeta e saj, por gjithë ato vite Hazeli kishte jetuar me një gënjeshtër.

“Ishte dhe ende është një turp. Faera është një vit më e re se unë. Asaj nuk i intereson, sepse gjithmonë ka dashur të bëhet shtrigë e lartë. Por unë? Që të zgjidhej dikush tjetër në vendin tim ishte një poshtërim. Kështu filloi edhe i gjithë emri Morana. Emri i nënës sime në fakt nuk ishte Morana, por të gjithë mendojnë se ishte,” tha Valrie. Hazel nuk dinte çfarë të thoshte, ndërsa u ul ngadalë; kishte nevojë të ulej. Asnjëherë Hazeli nuk e kishte menduar se ishte rritur nga dikush kaq afër perëndive. “Çfarë tjetër po më fsheh?” pyeti ajo më pas. “E di që nuk mund të flasim për mbretëreshat, nëse nuk kanë qenë nënat tona,” - tha Valrie. “Por për babanë tënd...”

Hazel e ngrirë. “Vazhdo.”

“E ke dëgjuar tregimin për perëndinë budallaqe, apo jo?” - pyeti Valrie. “Ajo perëndi ishte Deimos, dhe vërtet ishte i pamend, por ai njihej me një emër tjetër: Emris, një nga mbretërit më të vjetër të mbretërisë së errët. Vëllai i tij, jo nga gjaku, por nga emri, ia mori fronin, pasi Emris vdiq, sepse ti linde.” Valrie e përfundoi fjalinë. Ajo u ngrit dhe iu afrua Hazelit; ia kapi fytyrën me dorë, duke e bërë Hazelin ta shikonte. “Në venat e tua rrjedh gjak hyjnor, madhëri.” Hazel nuk foli; ishte në një tronditje të thellë. “Babai yt është Deimos. Ti ke forcën e babait tënd, prandaj je kaq e aftë në vrasje. Dhe kjo është edhe arsyeja pse ke parë kufoma në Malet e Përndjekura. Ato kufoma janë trupat e atyre që do t’i vrasësh me forcën që të ka dhënë Deimosi - Emrisi, si të duash ta quash,” tha Valrie, duke ngritur supet. Ngadalë, Hazel e shmangu shikimin dhe pa nga dritarja drejt Maleve të

Përndjekura. Ishte e hutuar se si Valrie e dinte këtë dhe, sikur Valrie ta kishte vënë re hutimin, ajo filloi të fliste përsëri. “E bëra dragoin t’i tregonte bufit tim për atë shpirtin tënd,” tha Valrie.

“Sa kohë e ke ditur këtë?” pëshpëriti Hazel. “Sa kohë ma ke fshehur?” Sytë e saj të zinj u përplasën me ata gri të Valries. “Mund ta kishe-jo, duhej të ma kishe thënë!” - Tha Hazel, duke u ngritur.

“Të kam thënë shumë gjëra që nuk mund t’i thosha,” - u përgjigj Valrie.

“E megjithatë i the! Më gënjeve dhe ma mbajte të fshehtë të vërtetën; kjo është pikërisht ajo që bëjnë shtrigat e larta,” fërshëlleu Hazel. “Ke gënjyer kaq shpesh, sa shkova te Virgjëresha e Vdekjes dhe edhe ajo më gënjeu. Më thuaj, pse tani mund të më tregosh këto hollësi të caktuara?” Ajo ishte e tërbuar. Valrie vuri një dorë të butë mbi supin e Hazelit, por Hazel ia largoi me shpullë. “Duhet të qetësohesh. Këtë ia kam premtuar babait tënd, perëndive. Tani mund të ndodhë që të mbetem pa magji vetëm për këtë,” tha Valrie, por Hazelit nuk i interesonte, nuk mund t’i interesonte. E vetmja gjë që i interesonte ishte se kishte jetuar 21 vitet e fundit pa e ditur kush ishte në të vërtetë dhe kjo e lëndonte.

“Atëherë, me çdo kusht, lutju që të ta lënë magjinë,” fërshëlleu Hazel. “Ditët në vazhdim, gjej një dhomë tjetër, sepse nuk do të flesh këtu.” Fjalët i dolën nga zemërimi; nuk ishte se do ta urrente ndonjëherë Valrien. Në të vërtetë, ajo nuk mund ta urrente për gjithçka që kishte bërë për të, por Hazel ndihej e tradhtuar dhe

gjithçka që donte ishte pak hapësirë. Pak qetësi për veten, që të mendonte dhe të kuptonte.

“Hazel”

- “Jo, largohu.” Hazel as nuk tingëllonte e zemëruar. Ajo e pa Valrie-n të largohej; pastaj ngadalë u afrua te shtrati dhe thjesht u hodh mbi të. Kush tjetër e dinte prejardhjen e saj? A e dinin edhe shtrigat e larta?

Pyetja e vërtetë ishte: kush nuk e dinte?

Ajo që Hazeli nuk e priste ishte trokitja në derën e saj disa orë më vonë. As që e kishte kuptuar se tashmë ishte koha e darkës. U ngrit dhe e hapi derën, vetëm për të parë Runen që qëndronte aty. “Valrie është në darkë, ti jo. Çfarë ndodhi?” Dhe kështu, Hazel e hapi derën e dhomës së saj më tej, duke e lënë të hynte, ndërsa u kthye te shtrati. “Po flet me një gjysmëperëndi tani. E dije?” toni i saj tingëllonte ironik.

“Si mund të jetë e vërtetë kjo?” - Pyeti Rune.

“Oh, Valrie thjesht vendosi të më tregojë se babai im ishte Deimosi, dhe ai është perëndia budallaqe sepse nëna ime e vrau,” tha Hazel, pastaj filloi t’i shpjegonte se si gjatë gjithë atyre viteve ajo nuk kishte ditur asgjë. Rune u ul pranë saj në shtrat, duke parë trupin e Hazelit të shtrirë. “Nuk do të reagoja ndryshe po të më kishte gënjyer për njëzetë e tetë vjet personi më i afërt me një nënë për babanë tim,” - tha Rune. Një buzëqeshje e lehtë i doli Hazelit.

“Atëherë, nuk jam e keqe që e nxora nga dhoma?”

“Oh po, je pak e ashpër, por as ajo nuk është shumë e sjellshme që e mbajti këtë sekret,” - iu përgjigj Rune. Hazel nuk foli, ndërsa shikonte tavanin. Rune kishte

ardhur ta shihte sepse kishte vënë re se diçka nuk shkonte, dhe kjo mjaftoi për ta bërë të ndihej më mirë. “Por e di që nuk mund të zemërohesh me të për shumë gjatë. Ajo është nëna jote e dytë, Hazel,” - tha Rune, dhe u shtri edhe ai, duke parë tavanin. “Nuk e dija që gjenerali ishte kaq i mençur,” bëri shaka Hazel. “Gjithsesi, faleminderit që erdhe,” shtoi ajo; ishte e sinqertë dhe kjo u ndje.

“Gjithmonë.”

Kapitulli dyzet e nëntë

Saher nuk ndihej vetvetja kur e gjeti veten në një dhomë që nuk i ngjante aspak së sajës. Ajo vështroi rreth e rrotull dhe pa Azaran, por duhet të ketë qenë mesnatë, sepse Azara po flinte në dysHEME dhe hëna ndriçonte fort përmes dritareve. Saher rënkoi lehtë kur u ngrit në ulur; trupi i dhembte dhe kishte një dhimbje të fortë koke. E vetmja gjë që i kujtohej ishte përleshja me Visha-n dhe pastaj errësira që i kishte mbuluar shikimin. Nuk mbante mend si kishte përfunduar në atë dhomë, e aq më pak në shtratin e Azaras. Ajo e pa vajzën e shkretë që flinte në dysHEME. Saher zbriti nga shtrati, por vuri re sa të dobëta i ishin këmbët dhe u rrëzua në dysHEME me një rënkim të lehtë. Azara u zgjua dhe e pa Saherin. “Çfarë po bën?” - Pëshpëriti ajo, ndërsa fërkonte sytë. “Duhet të pushosh në shtrat.”

“Doja të të bashkohesha poshtë,” gënjeu Saher dhe pa Azara-n të ngrihej, ta ngrinte me kujdes Saherin dhe ta vendoste përsëri në shtrat. “Nuk duhet të fleg në

dysHEME, në dhomën tënde.” Saher nuk po ankohej që ishte vetë në shtrat, por që Azara nuk po pushonte siç duhej. “Nuk më intereson çfarë duhet apo nuk duhet. Je shoqja ime dhe unë po kujdesem për ty,” - tha Azara me vendosmëri, por Saher nuk mundi të mos buzëqeshte teksa e shihte gjendjen e çrregullt të shoqes së saj. Ajo tundi kokën në heshtje dhe pastaj ia kapi dorën Azaras. “Edhe unë kujdesem për shoqen time. Fli në shtrat. Ka vend të mjaftueshëm për të dyja.”

Azara psherëtiu, e shtyu Saher-in pak më anash dhe u shtri pranë saj. Saher buzëqeshi me krenari; hera e fundit që kishte ndarë shtratin me dikë kishte qenë me Mira-n, dikë që ishte si familje për të. Tani kishte Azaran. Në një kohë kaq të shkurtër, Azara ishte afruar me të më shumë nga sa Saher do ta kishte imagjinuar ndonjëherë. Saher u kthye nga Azara. “Atëherë, si ishte mbrëmja jote, ndërsa unë po vrisja një shtrigë?”

Ende i dukej e pabesueshme që kishte vrarë një shtrigë të lartë, dikë që supozohej të ishte shumë më e fortë se ajo. Gjatë përleshjes, Saher kishte kuptuar se Visha mbështetej vetëm te thonjtë, gjaku dhe shpejtësia e saj. Shtriga nuk ishte shumë e stërvitur në luftimet trup më trup; këtë e kishte kuptuar Saher dhe pikërisht për këtë kishte fituar. Saher e dinte se, po të përballlej me një shtrigë të trajnuar mirë, do të kishte humbur. Ajo e kuptonte se do të humbiste përballë Hazelit ose Valries, e ndoshta edhe shumë shtrigave të tjera, çka do të thoshte se duhej të stërvitej më shumë dhe të gjente shpirtin e saj; i duhej ajo magji, përndryshe nuk do t’ia dilte kurrë kundër një shtrige që kishte edhe magji, edhe dije luftarake.

“Po vallëzoja me një princ,” - tha Azara, me një buzëqeshje në buzë. Saher ngriti vetullën. “Besoj se ai princ ishte Darius?” Azara vetëm pohoi me kokë. “Kam çdo arsye të besoj se ai mashkull ndien diçka për ty. Ka atë shikim në sy që kishte babai im kur shikonte nënën,” - shpjegoi Saher. “Por më thuaj, a ndien ti diçka për të?”

Azara nuk foli menjëherë. Qëndroi në heshtje dhe dukej sikur po e mendonte seriozisht pyetjen, gjë që e vërtetonte se kishte diçka për të thënë. “Nuk e di saktësisht çfarë është. Nuk jam shumë e njohur me emocione si dashuria; vitet e fundit kam qenë e rrethuar nga urrejtja dhe pikëllimi.” Azara bëri një pauzë, duke parë nga dritarja. “Por e di që nuk e urrej dhe as nuk e kam antipatik. Dhe për tani, kjo mjafton, apo jo?”

Saher pohoi. “Kjo është shumë e vërtetë.” “Po ti dhe Hael?” - pyeti Azara. Saher e dinte se ajo po fliste për lidhjen që kishin zbuluar rastësisht.

“E di për të, por asnjëra nga ne nuk e pranon. Është diçka që po e mbajmë larg për momentin,” - tha Saher. “Nuk arrij ta pranoj ende dhe ndoshta as në muajt e ardhshëm. Të kujtohet kur të fola për gjeneralin e shkretëtirës?” - pyeti Saher, duke pritur që Azara të pohonte.

“Unë dhe ai e kemi dashur njëri-tjetrin, derisa kuptuam se asnjëri nuk ishte i mirë për tjetrin. Tani jemi miq, por e kupton pse nuk dua të lidhem me magji me dikë që mezi e njoh?” Saher i uli sytë te çarçafët, duke menduar për atë periudhë të jetës së saj.

Ajo kishte dashur dikë që mezi e njohte dhe mendonte se ishte faji i saj sa herë që grindeshin, derisa

të dy kuptuan se miqësia ishte më e mirë se një lidhje. Saher e pa Azaran. “Kurrë nuk do ta kisha menduar se do të ishe në një lidhje me një gjeneral,” - tha Azara me shaka. Saher e dinte se ajo po përpiquej të lehtësonte atmosferën dhe ia doli.

“Oh, mos fol ti, se vrapove pas një princi, pasi ai derdhi verë mbi tryezë,” - ia ktheu Saher. Të dyja shpërthyen në të qeshura. “Po shkoja në dhomën time, por ti beso, çfarë të duash,” - tha Azara. Nata kaloi, të dyja duke biseduar deri në mëngjes. Kur erdhi koha e mëngjesit, Saher u ngrit nga shtrati me ndihmën e Azaras. Gjymtyrët i dukeshin të rënda dhe gjithçka që donte ishte të qëndronte në shtrat, por po ta bënte këtë, do të thoshte se, pavarësisht se Visha ishte e vdekur, ajo shtrigë do të kishte fituar. Azara e ndihmoi Saherin të vishte një fustan dhe pastaj të dyja shkuan në sallën e ngrënies, ku Saher u habit kur pa se ishte ulur në tryezën e madhe. Tani ajo mund të fliste me anëtarët mbretërorë. “Oh, mos vallë më në fund e kam fituar respektin për t’u ulur në këtë tryezë?” - tha Saher, duke u shtirur e mërzhitur.

“Ndoshta,” - qeshi Hazel.

Saher vetëm tundi kokën. “Gjithsesi, faleminderit,” - i tha Hazelit. Mbretëresha-shtrigë e kuptoi për çfarë po e falënderonte dhe vetëm pohoi. Ajo që Saher nuk mund të mos e vërente ishte tensioni mes Hazelit dhe Valries; diçka kishte ndodhur dhe Saher nuk donte ta dinte çfarë. Në fakt, nuk donte të dinte asgjë, i mjaftonin shtrigat. Ose konfliktet e tyre. Për momentin, ajo donte vetëm pak paqe për veten. “Më duket se të ulesh këtu është më e mërzhitshme se vendi im në tryezën tjetër,” vuri në dukje Saher. “Ju princër mezi flisni; duket se Azara është e

vetmja që flet këtu.” Saher psherëtiu.

“E mërzitshme?” - Foli Darius. “Më fal nëse je ndier e fyer, por a e di çfarë do të thotë e mërzitshme?” Saher u gëzua që të paktën kishte nxitur reagimin e një princi.

“Kuptimi i mërzitjes mund të jetë po aq mirë ‘mbretërorë’,” bëri shaka Saher. Rune, që kishte ngrënë në heshtje, u mbyt me ushqimin dhe e kapi shpejt kupën me ujë. “Tani, tani. Mos na vdis këtu, princ.”

“Ishte vërtet ide e mirë të të sillnim në këtë tryezë,” - qeshi Zahira.

“Atëherë, kur do të takohemi përsëri?” - Tha Valrie, duke marrë kupën në dorë. “Na kanë mbetur edhe dy për t’u hequr qafe,” - shtoi ajo me zë të ulët. “Po sikur për tani të qetësohemi pak?” - Tha Azara. “Saher mezi ecën vetë. Dhe kemi ende kohë, apo jo?” Saher e pa Azara-n, mirënjohëse që po fliste në vend të saj.

“E vërtet, na kanë mbetur edhe shtatëdhjetë e shtatë ditë deri në ditën e njëqindtë,” - tha Zahira, duke ngritur supet. Saheri thjesht pohoi në shenjë dakordësie. Saher ecte nëpër Solaria, ose të paktën përpiquej, sepse po të mos ishte për Azara-n, do të rrëzohej në çdo hap që bënte. Së bashku kaluan nëpër oborrin e brendshëm; Azara i udhëhiqte drejt shtëpisë së saj, asaj që dikur kishte qenë e saja para se t’i merrej. Saher nuk e kishte ditur kurrë se Azara jetonte kaq afër kështjellës. Kur hynë në shtëpi, ajo dukej tamam si shtëpia e një shërueseje; ndërsa kati i sipërm ishte vendi ku kishin jetuar. “Nëse ndonjëherë vjen me mua në shkretëtirë, do të të tregoj se ku jetoj,” tha Saher ndërsa po shkonin drejt dhomës së Azaras. Dhoma ishte me pluhur, por ishte e

qartë se për Azaran ky vend mbante shumë dashuri dhe kujtime. Azara e përshkoi dhomën me atë ndjenjë nostalgjie në sy. Saheri e kuptoi se Azara nuk e vizitonte shumë shpesh shtëpinë e saj.

“Nuk vjen shpesh këtu, apo jo?” - Pyeti Saher. Azara tundi kokën.

“Jo. Kam kaluar vite duke u përpjekur të shkëputem nga ky vend. Tani që e kam sërish, nuk duket më aq i rëndësishëm sa dikur,” tha Azara. Ishte qartë se po gënjente, por Saher e kuptoi. Ajo pohoi në heshtje dhe e vështroi Azaran, teksa prekte gjithçka që i kujtonte fëmijërinë e saj. Rune kishte folur me të atin dhe, ashtu siç kishte parashikuar Hazeli, mbreti e urdhëroi gjeneralin e tij të fillonte stërvitjen e të gjithëve dhe ta mbante Hazelin nën vëzhgim të rreptë. Tani Rune qëndronte jashtë, duke u mësuar me të ftohtin, ndërsa jepte urdhra të rreptë rojave dhe ushtarëve. Shumica prej tyre ishin të hutuar pse duhej të stërviteshin kaq shumë papritur, por Rune nuk i shpjegoi veprimet e tij; këtë do ta bënte ditën tjetër. Për momentin, duhej të shihte sa shumë mund t’i lodhte çdo ditë, derisa të binin të rraskapitur dhe të flinin një natë të plotë. Çdo natë ai do të kontrollonte rojat e babait të tij, thjesht për të parë nëse ishin në gjendje të rrinin në roje gjithë natën apo jo. Po ashtu, i duhej të vëzhgonte se cilat roje qëndronin çdo natë para dhomës së mbretit dhe nëse kishte ndonjë model në mënyrën si ruhej ajo dhomë.

Ushtarët e kishin më të lehtë stërvitjen; ata stërviteshin çdo ditë gjithsesi, që do të thoshte se ishin pikërisht ata që duhej të stërviteshin më së shumti, përndryshe i ati do të zgjidhte edhe ushtarë për roje. Ajo

që e befasai ishte të shihte Azaran dhe Saher-in duke kaluar pranë dhe duke vëzhguar. Rune pothuajse kishte harruar se askush nuk e dinte planin e tij dhe të Hazelit.

Ai eci mes rreshtave të rojave dhe ushtarëve, duke u ndier keq për Navin-in, i cili duhej të ishte me gruan dhe vajzën e tij, por në vend të kësaj ishte aty, duke u stërvitur shumë më fort nga sa Rune kishte dashur. Por, nga ana tjetër, Rune e kuptoi se mund të përdorte Navinin dhe Malekun për të ruajtur dhomën e të atit atë natë; megjithatë, nëse diçka do të shkonte keq, mbreti do t'i vriste ata, gjë që Rune nuk mund ta lejonte. Ai duhej ta mbronte Navinin dhe familjen e tij të vogël nga i ati.

Rune vuri re se disa nga rojat më të reja po fillonin të lodheshin; dukeshin të rraskapitur dhe ai nuk mund t'i fajësonte. Ai po i stërviste rojat ashtu siç ishte stërvitur vetë kur donte të bëhej gjeneral. Ishte një dallim mes stërvitjes së tyre dhe asaj që kishte bërë dikur Rune: në fillim, Rune as nuk hante, sepse i ati i kishte thënë se duhej të mësonte të mbijetonte edhe pa ushqim. Të paktën ata po merrnin ushqim dhe gjumë të rregullt.

“Zotëri, sa gjatë duhet të vazhdojmë kështu?” - Pyeti një i ri; dukej nëntëmbëdhjetë apo ndoshta njëzetë vjeç. Rune nuk e pa djalin, ndërsa u drejtua më shumë. “Do të na duhet të luftojmë kundër shtrigave. Nëse nuk mund t'i përballosh këto, atëherë është e qartë se do të vdesësh përballë një shtrige. Cila është zgjedhja jote? Të vdesësh apo të mbijetosh?” Rune e urrente veten për mënyrën si po fliste, por duhej ta bënte.

“Mos u sill si fëmijë,” - tha një zë femëror. Rune hodhi

sytë nga ana; kurrë nuk e kishte parë atë femër më parë. Ajo kishte flokë të artë, të gërshetuar, dhe sytë po aq të artë. Ishte e qartë se ishte solariane, e tradhtonte theksi, por ai nuk e kishte parë kurrë mes rojave.

“Kush je ti?” tha Rune, ndërsa iu afrua. Ajo nuk ndaloi së bëri ushtrime, duke vazhduar pompat. “Nuk mendoj se të kam parë ndonjëherë.” “Mund të më kesh njohur me emrin Oryn,” - tha ajo. Rune pohoi me kokë; i kujtohej një mashkull me emrin Oryn që kishte kërkuar të bëhej rojë, por ai kishte flokë kafe, jo të artë.

“Nëse nuk gaboj, Oryn kishte flokë kafe. Të tutat janë të arta,” vuri në dukje Rune. Femra vazhdoi pompat pa u ndalur. “Po. I kam lyer për t’u dukur si mashkull. Oryn është mbiemri im; emri im i vërtetë është Inara. Vendosa që fshehja e gjinisë sime nuk do të më ndihmonte në asgjë. Doja t’u tregoja këtyre meshkujve se ishte një femër ajo që i mundte në gjithçka,” - tha ajo. Rune e njihte atë emër: Inara Oryn ishte vajza e një familjeje të pasur në Solaria, një nga familjet më të afërta me mbretin. Me sa dukej, ajo nuk i pëlqente aspak luksi dhe kishte vendosur të rebelonte kundër të atit, i cili nuk e kishte lejuar të bëhej rojë. “Të mirëpres, Inara,” tha Rune. Ai kishte një ndjenjë se Inara do të shkonte shumë mirë me Azaran ose Saherin. Pastaj ai i urdhëroi të bënin luftim trup më trup me nga një partner, derisa njëri prej tyre të binte në tokë. Kjo do të tregonte se cilat roje ishin të forta dhe cilat jo. Ai e dinte se një përleshje mes dy ushtarëve mund të zgjaste deri në dy orë derisa njëri të binte në tokë dhe kjo ishte një nga arsyet pse urdhëroi të luftonin derisa njëri të rrëzohej. Kjo do t’u merrte më shumë kohë dhe do t’i lodhte edhe më tepër.

“Shtrigat janë të shpejta dhe të forta. Nëse nuk mund të mbash pozicionin kundër një feje të zakonshme, je i vdekur,” tha Rune, duke i vëzhguar. Disa prej tyre ishin lagur nga djersa dhe, duke e ditur se shumica do të donin t’i hiqnin këmbishën, ai i urdhëroi të mos e bënin. Ishte ftohtë dhe askush nuk kishte nevojë të sëmurej. “Kam vrarë një herë një mbretëreshë shtrigë dhe, më besoni, nuk është e lehtë; po të kisha bërë një gabim të vetëm, ajo do të më kishte vrarë,” - tha Rune. Ishte gënjeshtër, por askush nuk e dinte këtë, përveç ndoshta Hazelit. “Nuk dua që vdekja t’ju vizitojë jetën. Mendoni për familjen tuaj, për ata që doni. Nuk mund të vdisni në një përleshje me një shtrigë, sepse atëherë gjithçka merr fund. Për të gjithë ju. Shtrigat marrin hak; edhe nëse njëra ju vret, ato do të vijnë edhe për familjen tuaj.” Rune e dinte saktësisht se si fjalët e tij ndikonin te rojat. Ushtarët ishin tashmë të mësuar me këtë, por rojat kurrë nuk kishin qenë të përgatitura për mënyrën se si shtrigat vrisnin. Dhe Rune mund të kishte gënjyer ose jo për shtrigat, por kjo nuk kishte rëndësi, për sa kohë që ata përpiqeshin më fort në stërvitje. Hazeli do të qeshte; ata po rraskapiteshin, ndërsa ky lloj trajnimi nuk do të ndihmonte kurrë vërtet kundër një shtrige. Ndoshta pak, por shtrigat ishin shumë më të forta; asnjë fe pa magji nuk kishte shans kundër tyre. Hazeli, e cila ishte një gjysmëzot. Kjo e kishte befasuar Rune-n, por nga ana tjetër, Hazeli kishte qenë jashtëzakonisht e fuqishme edhe si fëmijë, prandaj kishte kuptim. Megjithatë, ai kurrë nuk do ta kishte menduar këtë. Kjo shpjegonte pse vdekja i vinte aq lehtë asaj, bijës së Deimosit. Ai pyeti veten se çfarë do të kishte ndodhur po të kishte kanalizuar magjinë e tij.

Kapitulli pesëdhjetë

Hazel ishte shtrirë në shtrat; ishte e trishtuar. Kjo ishte për shkak të Valries. Kurrë më parë nuk e kishte injoruar aq gjatë atë shtrigë. Valrie kishte qenë gjithmonë si nëna e saj, sidomos pasi nëna e Hazelit kishte vdekur. Ndoshta kjo ishte arsyeja pse Hazel ndihej kaq e trishtuar. Ajo nuk donte ta injoronte shtrigën, por sa herë mendonte për sekretin që Valrie mbante, i dukej sikur nuk gjente dot qetësi. Babai i saj kishte qenë një zot. Zoti i vdekjes. Nuk dinte si të ndihej për këtë, por gjithsesi i dukej e arsyeshme: kufomat që kishte parë, sa lehtë ishte në gjendje të vriste dhe të përdorte shpatën e saj.

“Hazel, e di që je aty brenda.” Një zë i mbytur erdhi përmes derës; ishte Valrie. Hazeli nuk foli, ndoshta kështu Valrie do të largohej.

“E di që je aty brenda, hajde, hape derën, duhet të flasim.” Zëri i Valries tingëllonte i lodhur. Duhet të ketë qenë roja ai që i kërkoi Valries të largohej, të cilit ajo iu përgjigj me disa sharje dhe kërcënime, duke e heshtur shpejt rojën.

“A e dije që jam një luftëtare më e mirë se ti?” - Tha Valrie. “Ik. Nuk jam më fëmijë.” - tha Hazel nga shtrati, duke u siguruar që zëri i saj të ishte mjaftueshëm i fortë që Valrie ta dëgjonte. Valrie qeshi. “E dija që ishe aty, po silllesh si frikacake tani, a e di?” Para se Valrie ta përfundonte fjalinë, Hazeli u ngrit dhe e hapi derën

papritur. Valrie u befasua dhe ra brenda dhomës, sepse ishte mbështetur te dera.

“Thuaje edhe një herë.” - tha Hazel. “Ti ende je fëmijë.” qeshi Valrie. Atëherë Hazel e kuptoi se kishte rënë përsëri në kurth. Ishte teknika e Valrie-s për ta nxjerrë Hazel-in nga dhoma; kishte qenë gjithmonë kështu sa herë që Hazeli ofendohej kur ishte fëmijë. Dukej se ende funksiononte. Valrie u rimëkëmb shpejt dhe u ngrit. Para se Hazeli të mund t’i urdhëronte të dilte nga dhoma, Valrie i hodhi krahët rreth saj dhe e shtrëngoi fort. Hazeli u ngrit. Kishin kaluar vite që kur Valrie e kishte mbajtur aq fort. Hera e fundit kishte qenë kur nëna e Hazelit ishte vrarë. Valrie e kishte mbajtur gjithë natën dhe sa herë që Hazeli shihte maktthe për vdekjen e nënës së saj, Valrie e përqafonte. Pak kohë, pasi Hazeli u kurorëzua mbretëreshë, ajo ndaloi. Valrie ishte bërë mjaft e ftohtë ndaj Hazelit, duke u sjellë vetëm si një shërbëtore besnike. Ishte e rrallë ta shihje shtrigën të tregonte dashuri ndaj Hazelit pasi ajo ishte bërë mbretëreshë. Valrie i tregonte dashurinë dhe shqetësimin për Hazel-in vetëm kur po e mësonte për gjithçka që një mbretëreshë e re duhej të dinte. Dhe tani që kishin ardhur së bashku në Solaria, Hazeli arriti ta bënte shtrigën të tregonte të njëjtën dashuri që kishte treguar kur Hazeli ishte fëmijë.

“Më vjen shumë keq, Hazeli. Të lutem më fal.” - pëshpëriti ajo. Ajo që e habiti Hazelin nuk ishte vetë kërkimfalja, por lotët. Hazeli u tërhoq pak dhe e pa Valrien. “Mos qaj.” - tha Hazel me zë të ulët dhe u kthye nga ana tjetër që të mos e shihte duke qarë. Valrie e dinte

se sa herë që ajo qante, Hazel përfundonte duke qarë gjithashtu.

“Më fal, nuk do të qaj.” - tha Valrie. Hazel u kthye dhe e pa; sytë i kishte të përлотur, por në buzë i luante një buzëqeshje e lehtë. “Por a më fal?”

Hazeli tundi kokën. “Po... vetëm të sigurohem që kjo të mos ndodhë më.”

“Atëherë ulu, kam edhe disa gjëra për të të treguar. Këtë e kam lënë për ta thënë kur të dashuroheshe, por mesa duket kjo do të zgjasë pak më shumë nga sa kisha menduar.” Hazeli e pa Valrien me sy plot hutim, ndërsa ajo u ul pranë saj në shtrat.

“Mbretëria e errët... e di që babai yt dikur ka qenë mbret atje dhe se kishte edhe një vëlla, apo jo?” tha Valrie. Hazel pohoi në heshtje. “Ai vëlla quhet Conlaed. Shumë thonë se ai ka vërtet të njëjtin gjak si zoti, sepse zotëron magji të ndaluar, por kjo nuk është ajo që dua të të tregoj.” Valrie buzëqeshi. “E njoh prej qindrash vitesh. Është sigurisht më i ri se unë, por kjo nuk ka rëndësi. U dashurova me të që në takimin e parë. Ai ishte njëqind vjeç kur e takova. Në fillim nuk ishte dashuri. Në fillim doja ta vrisja, por disi përfunduam duke u dashuruar me njëri-tjetrin.”

Hazel e pa Valrie-n; kurrë nuk kishte menduar se Valrie dashuronte një mashkull. “Atëherë pse nuk jeni martuar? Pse nuk jetoni me të?”

“Mallkimi, Hazeli, mallkimi. Ai ka premtuar se do të gjejë një mënyrë për ta shëruar atë mallkim, që të mund të jetojmë së bashku përgjithmonë pa më vrarë unë atë, sepse një ditë do t'i lind fëmijët e tij.” Hazeli pothuajse e

kishte harruar mallkimin; nuk kishte kuptim të mendonte për të, kur gjithsesi nuk kishte dikë për të dashur.

Hazeli pohoi lehtë me kokë. “Pothuajse e kisha harruar... por si duket babai?” - Pyeti ajo. Valrie e pa Hazelin. “Si ti. Nuk i ngjan aspak nënës sate. Ke disa nga tiparet e saj, por je kopje e babait tënd. Xhaxhai yt, megjithatë, duket krejt ndryshe. Ka flokë të argjendtë, ashtu si edhe sytë. Është i gjatë dhe i fortë.” Valrie psherëtiu. “Tingëllon sikur je vërtet e dashuruar.” vendosi Hazeli ta ngacmonte shtrigën.

“Ah, vetëm prit sa të gjesh një mashkull për vete,” tha Valrie. “Do të jesh edhe më keq se unë. Unë kam jetuar me qindra vjet, e kam dashur atë për qindra vjet. Por muajt e parë do të jenë sikur po noton në ajër.” Valrie qeshi. Hazel i hodhi një vështrim shtrigës. “Pse tingëllon sikur mezi pret që unë të bie në dashuri?” - e pyeti Hazeli me dyshim. Valrie qeshi dhe u shtri në shtrat. “Je si bija ime. Çdo nënë do të gëzohej ta shihte bijën e saj të dashurohej me një mashkull që e trajton siç duhet. Edhe nëna jote do të ishte më se e lumtur,” - tha Valrie. Hazeli e pa Valrien dhe pastaj vështroi dyshemenë. A do të ishte vërtet e lumtur nëna e saj, po të dinte drejt kujt ndiente ajo një lidhje të lehtë?

“Dukesh sikur po fsheh diçka. Mos më thuaj se ke gjetur dikë? Kur dhe si?” - Pyeti Valrie dhe u ul shpejt. Hazel tundi kokën me kundërshtim. “Nëna do të zhgënjehej.”

“Nuk është se e dua dhe dua të plakem me të. Thjesht ndihem e tërhequr prej tij që nga vallëzimi ynë, kaq,” -

psherëtiu Hazel. Ajo e pa Valrien. “Të lutem, më thuaj se kjo nuk do të thotë asgjë.” Valrie psherëtiu, i vuri dorën mbi sup dhe tha: “Ndoshta nuk e do tani, por mbase shumë shpejt do ta duash.”

“Nuk është e mundur të dashurosh dikë kaq shpejt,” - tha Hazel. “Ah, është e mundur. Dashuria me shikim të parë ekziston vërtet. Njeriu nuk e kupton në fillim, por më vonë po,” - tha Valrie. Hazel u vrenjt. “Unë nuk e desha Rune-n me shikim të parë. Doja ta shihja gjashtë këmbë nën dhe, doja t’ia prisja kokën, madje edhe ta shpoja me hu,” fërshëlleu Hazel. Valrie qeshi. “Pyes veten sa shumë po bëhesh si unë, kur vjen puna te dashuria,” - tha ajo.

“Nuk e dua, ndale këtë çmenduri,” kundërshtoi Hazel. “Të njëjtën gjë kam thënë edhe unë,” buzëqeshi Valrie. “Jam disa vite më e madhe se ti, Hazel.” Hazel psherëtiu; nuk mund të polemizonte me një shtrigë që ishte mijëra vjeçe. Hazel nuk e dinte se ku ndodhej, por ishte ulur në një fushë të gjerë, me bar të gjelbër të freskët nën të. Ajo mbante veshur një fustan të kuq dhe kurora e saj e zezë qëndronte mbi kokë. Po vështronte perëndimin e diellit; qielli ishte rozë i përzier me portokalli. Atmosfera ishte e ngrohtë dhe ajo nuk ndiente aspak ftohtë. Nuk e kishte kuptuar se ishte ulur aty me dikë tjetër, derisa dikush ia vuri dorën mbi të sajën. Hazelii ktheu kokën nga ana dhe pa Runen. Çuditërisht, nuk u befasua; ndërsa e shikonte, i dukej sikur të dy ishin të destinuar të rrinin aty së bashku.

“Një ditë kaq e bukur, duhet të takohemi më shpesh,” - tha Hazel, duke e parë Rune-n. Rune buzëqeshi dhe kurrë më parë ajo nuk kishte parë diçka më të bukur se ajo buzëqeshje. “Vërtet, duhet,” tha ai,

duke e parë. “Hazel, kam nevojë të nxjerr disa fjalë nga zemra, sepse më duket sikur do të vdes po t’i mbaj më gjatë vetëm për vete.”

Hazeli e pa. “Të dua,” - pëshpëriti ai, ndërsa iu afrua, buzët e tij prekën lehtë të sajat. Hazeli u zgjua e hutuar në shtratin e saj. Ishte faji i Valries. Faji i saj që kishte folur për Rune-n sikur të ishte i dashuri i saj. Por pastaj... ndoshta kishte pasur të drejtë. Ndoshta ajo ëndërr ishte ajo që zemra e saj ndiente vërtet për gjeneralin. Atëherë Hazeli kuptoi se i kishte thënë Valries se parapëlqente luftëtarët ndaj princërve, por nuk kishte menduar se Rune ishte të dyja. Ajo rënkoj dhe e fshehu kokën në jastëk. Zotat, sa shumë i urrente edhe zemrën, edhe trurin e saj dhe ndoshta pak edhe Valrien, që kishte përmendur Rune-n para se ajo të flinte. Por Hazel shpejt e kuptoi se nuk mund të flinte më dhe, duke gjykuar nga ajo që shihte jashtë dritares, tashmë ishte mëngjes. Hazeli u ngrit dhe u la; pasi thau flokët dhe u vesh, doli nga dhoma e saj për një shëtitje të mëngjesit dhe për të marrë frymë thellë, para mëngjesit apo para se të fliste me këdo.

Ajo ecte nëpër Solaria; gjëja e parë që dëgjoi ishin ushtarët në stërvitje. Kështu që u drejtua nga fusha e stërvitjes dhe i pa ushtarët duke u ushtruar. U befasua kur pa një femër me flokë të artë duke u stërvitur, me flokët e lëshuar dhe me rroba që e tregonin qartë se ishte femër. Ajo që Hazeli nuk kishte vënë re ishte se Rune e kishte parë. Kështu që, kur u kthye drejt kopshtit, nuk e dinte se Rune po e ndiqte, derisa ai ia kapi kyçin e dorës dhe e rrotulloi drejt vetes. “Stërvitja po shkon mirë,” - tha Rune, por Hazeli bëri gabimin ta shikonte në sy. Ajo pohoi në heshtje; sytë e tij ishin pikërisht ashtu si në

ëndërr, kur ai i kishte folur për dashurinë e tij ndaj saj. Nuk mund t'i shkëpuste sytë prej të tijve. Kurrë nuk e kishte vënë re sa të bukur ishin sytë e tij; kurrë nuk e kishte kuptuar se Rune kishte sy të aftë të hipnotizonin një femër, sy të rrezikshëm. Fëshfërima e pemëve, zhurma e rojave në stërvitje dhe gjithçka tjetër u shua. Hazeli ishte e bllokuar në sytë e tij ndërsa i shikonte, dhe dukej se e njëjta gjë po ndodhte edhe me Rune-n.

Tani ishin vetëm ata të dy.

Vetëm ai dhe ajo. Ngadalë, Rune ia lëshoi kyçin e dorës; dora e tij gjeti faqen e saj. Dora e tij e ashpër mbi lëkurën e saj të butë. Ajo e pa dorën e tij dhe pastaj përsëri sytë e tij; sërish ishte ajo ndjesi që Hazeli kishte ndier kur po vallëzonin, sërish ndjeu se po tërhiqej drejt tij. Ajo ndihej e pambrojtur, por në atë çast kjo nuk kishte rëndësi; ishte një rehati që nuk e kishte gjetur kurrë më parë. Ngadalë vuri re se Rune po afrohej, buzët e tij pezull mbi të sajat, ashtu si në ëndërr. Ai ishte gati ta puthte, por atëherë ajo ishte zgjuar dhe tani kishte mundësinë ta merrte puthjen që i ishte ndërprerë në ëndërr. Hazeli harroi të gjitha detyrat e saj si mbretëreshë, harroi plotësisht se ai ishte ai që i kishte vlarë nënën. E vetmja gjë për të cilën ishte e vetëdijshme ishte afërsia mes saj dhe gjeneralit. Dhe pikërisht në çastin kur ai ishte gati ta puthte, ai u tërhoq, sepse një rojë po vraponte drejt tyre. “Gjeneral! Një nga rojat u rrëzua pa ndjenja!”

Hazeli u tërhoq me një hap të befasuar dhe e uli shikimin; ndjeu faqet t'i skuqeshin. “Do të vij për një çast, kthehu mbrapa,” urdhëroi Rune, pastaj e pa Hazelin. “Do të më takosh sonte në kopshtin mbretëror?” tha ai dhe u largua. Hazeli mbeti e ngrirë në vend, duke

parë Runen të largohej sikur asgjë të mos kishte ndodhur mes tyre. Hazeli shpoi gishtin me thoin e saj, vetëm për të parë nëse po ëndërronte përsëri, por nuk po ëndërronte dhe tani duhej të shihte gishtin e saj që po rridhte gjak. Ajo nuk e dinte nëse duhej ta takonte vërtet Runen apo jo. Ishte e hutuar; nuk e dinte nëse e donte vërtet apo çfarë ishte ajo ndjenjë. Hazel ishte e trazuar, jo nga puthja që pothuajse kishte ndodhur, por nga vetja dhe nga hutimi në zemrën e saj për atë që ndiente. Rune e dinte se çfarë ndiente; ai kishte rënë në dashuri dy herë më parë. Por për Hazel-in, ishte hera e parë që kishte qenë kaq afër puthjes me dikë. Zotat, ndihej kaq e paarsimuar, por emocionet nuk janë diçka që mësohen.

Emocionet janë për t'u eksploruar, për t'u zbuluar se si ndihen. Askush nuk mund t'ia mësojë dikujt çfarë është pikëllimi, derisa ta përjetojë vetë. Lumturia është një ndjenjë e zakonshme dhe pothuajse të gjithë ndihen njësoj kur janë të lumtur, por dashuria? Dashuria i vjen secilit në një mënyrë tjetër. Por ky ishte problemi i saj: ajo nuk e dinte nëse ishte vërtet dashuri apo diçka tjetër.

Kapitulli pesëdhjetë e një

Zahira ishte zgjuar në krahët e Ishaanit. Katër netët e fundit, që nga korra e madhe, ajo i kishte kaluar netët në dhomën e Ishaanit, dhe nuk ishte ndier kurrë më e qetë se atë. As atë mëngjes nuk u mundua të shkonte në mëngjesin zyrtar dhe as Ishaan nuk shkoi. Ajo rrinte shtrirë pranë Ishaanit, krahët e tij të mbështjellë rreth trupit të saj ndërsa ajo thithte aromën e tij, një aromë që e adhuronte. Në fakt, ajo e donte gjithçka të Ishaanit. Ishte hera e parë që flinte në një shtrat me një mashkull, dhe ishte hera e parë edhe për Ishaanin. Të dy nuk kishin bërë asgjë më shumë: ishin përgatitur për gjumë bashkë, por sa herë që Zahira donte të ndërrohej, ajo shndërrohej në një gjenerale të vërtetë dhe i jepte urdhra Ishaanit të mos kthehej nga ana e saj që të mos e shihte të zhveshur. Dhe kur mbaronte së veshuri, ajo fliste me zërin më të ëmbël që kishte një zë që gjithmonë ia sjelle një buzëqeshje Ishaanit kur ai kthehej për ta parë. Pasi futeshin në shtrat, Zahira fillonte t'i tregonte Ishaanit për të gjitha gjërat që dashuronte të Lunarit dhe për vendet që dëshironte t'i vizitonte bashkë me të.

Ajo i kishte treguar gjithashtu të vërtetën për prindërit e saj. Dhe Ishaan përfundimisht i premtonte se një ditë do të vizitonin çdo cep të Lunarit së bashku. Pastaj, kur Ishaan fillonte të fliste për gjërat që ai dashuronte, Zahira i binte ngadalë në gjumë në krahët e tij. Jo me qëllim dhe ajo kërkonte falje çdo mëngjes, por Ishaan thjesht buzëqeshte, ia lëmonte flokët dhe i thoshte se ishte në rregull.

Dhe tani, ajo ngriti shikimin drejt tij dhe buzëqeshi. Ai ishte ende në gjumë, por ajo e dinte se do të zgjohej shpejt. Dhe ritmi i tij ishte i njëjtë çdo mëngjes.

“Mirëmëngjes.” Dhe aty ishte, ishte zgjuar. Zahira iu përgjigj me një buzëqeshje.

“Mirëmëngjes edhe ty. A do të shkojmë për mëngjes sot?” Pyeti Zahira, duke parë jashtë.

“Ose... meqë ra fjala... duket se jemi shumë vonë.”

“A ka diçka që dëshiron të hash? Mund t’u them kuzhinierëve,” tha Ishaan ndërsa u ul, çarçafët i rrëshqitën deri në bel. Zahira pothuajse harroi që Ishaan zakonisht flinte pa këmishë.

“Jo tani... por a nuk ke ftohtë?” - Pyeti Zahira, duke treguar me dorë drejt trupit të tij. Ishaan tundte kokën.

“Dhoma ime është e ngrohtë. Rune është ai që ka dhomën e ftohtë.” Zahira e shikoi dhe pastaj u ul edhe ajo. Ndihej ende e përgjumur, dhe për të qenë e sinqertë, këtë donte: të flinte përsëri.

“Do të duhet të takosh familjen time, e di këtë, apo jo?” tha Zahira më pas. “Por nuk dua të takoj babanë tënd.” shtoi me vendosmëri. Ishaan qeshi lehtë.

“Sigurisht që jo. Dhe unë nuk do të të detyroj të takosh vrasësin e prindërve të tu,” tha ai, duke ia mbajtur dorën. Zahira e shikoi dorën e tij dhe pastaj atë vetë.

“Ndonjë ditë do ta takoj edhe babain tënd, por vetëm kur ai të jetë gjashtë metra nën tokë,” tha Zahira me vendosmëri të hekurt. “Këtë dua të dëgjoj,” - tha Ishaan.

“Tani, le të përgatitemi, apo jo?” Të dy u ngritën nga shtrati dhe filluan të visheshin.

Kapitulli pesëdhjetë e dy

Ishte natë; kishte ardhur më shpejt sesa Rune mund ta përfytyronte. Ai po rrinte ulur në kopsht, pranë pellgut, në stol, aty ku po e priste Hazel-in. Ai nuk e dinte si, as kur, kishte nisur të ndiente atë ndjesi të njohur dashurie që rritej për të. Ndoshta nuk e kishte urryer kurrë vërtet që në fillim. Po priste me padurim, duke shpresuar ta shihte të ecte drejt kopshtit; kishte harruar krejtësisht se ajo duhej të ishte e kujdesshme për të mos u parë. Por Rune e dinte me siguri se edhe sikur ta ndalonin, ajo do ta kërcënonte çdo krijesë që do t'i dilte përpara. Dhe ja ku ishte. Hëna e ndriçonte lëkurën e saj, duke e bërë të shkëlqente në dritën e argjendtë. Era i luante flokët, ndërsa ecte drejt tij. Ajo nuk mbante kurorë, asgjë që të tregonte titullin e saj.

[Ajo ishte thjesht Hazel. Hazel me një këmishë nate dhe një pallto të hedhur mbi supe. Dukej sikur kishte ftohtë, por, në fund të fundit, ajo ishte një magjistare që jetonte në mbretërinë e magjistareve, një vend akullnajor, të paktën kështu e mbante mend Rune.

Ai e vëzhgoi teksa ecte drejt tij dhe u ul pranë tij në stol. Ajo heshti pak, pastaj u kthye nga ai.

“Mirëmbërëma,” - tha duke e shikuar.

“Mirëmbërëma,” tha Rune me zë të dridhur. “Nuk po e mban kurorën?” - tha ai; nuk dinte si të fliste me të pasi pothuajse e kishte puthur.

“Të shqetëson?” - e pyeti Hazel. “As ti nuk po mban uniformën tënde mbretërore,” shtoi ajo. Rune pohoi me kokë. “Unë po stërvit rojet, apo jo?” tha. “Po ia dalin mirë. Disa prej tyre janë tashmë shumë të lodhur,” shpjegoi. Hazel pohoi, duke kuptuar, pa thënë shumë ndërsa ai fliste.

“Je shumë e veçantë për mua, e di?” - tha Rune me zë të

ulët. “Nuk kam menduar kurrë se do të bëheshe kaq e çmuar për mua, dhe pikërisht për këtë jam shqetësuar që ti nuk më kishe falur plotësisht për mamane tënde dhe për atë që kam bërë.”

“Rune, ta kam thënë që është në rregull dhe nuk është faji yt,” - tha Hazel, ndërsa u kthye drejt tij dhe iu afrua edhe më shumë. Rune e shikoi, dora e tij e mori ngadalë dorën e saj. Ai e vështroi dhe pastaj shikoi përsëri pellgun.

“E di, por nuk mund të mos ndihem” Para se të mbaronte fjalinë, Hazel u përkul dhe i shtypi buzët e saj mbi të tijat për ta heshtur. “Hesht,” pëshpëriti ajo pranë buzëve të tij, ndërsa u tërhoq pak. Rune vuri dorën pas kokës së saj dhe e tërhoqi përsëri drejt vetes. Ajo nuk mund ta puthte dhe pastaj të ndalej, jo pasi ai kishte ndier njëherë buzët e saj. Ai derdhi të gjitha emocionet e tij në atë puthje: dashurinë, pasionin dhe frustrimin që kishte ndier teksa përpiquej të luftonte ndjenjat ndaj saj. Ai kishte frikë të lëndohej sërish, nëse do t’i lejonte vetes të hynte në një lidhje tjetër; por e dinte se edhe nëse do ta lëndonte, ai do ta pranonte dhimbjen. Nëse ajo do të ishte ajo që do ta lëndonte, ai s’do të kishte kundërshtim. Hazel i solli trupit të tij jetë, zemrës së tij që kishte vdekur ditën që Leyla e tradhtoi. Ajo zemër kishte vdekur vite më parë, por Hazeli e kishte ringjallur dhe ai këtë e kishte kuptuar vetëm para një jave. Ai kishte parë vëllezërit e tij të binin ngadalë në dashuri, por nuk kishte vënë re se zemra e tij po largohej nga duart e tij dhe po shkonte drejt Hazelit.

Kur ata u shkëputën nga puthja, Hazeli e pa e habitur, por edhe ai ishte po aq i habitur nga veprimet e tyre.

“Nëse kjo nuk ta tregoi ende, të dua. Mendoj se nuk të

kam urryer kurrë. Mund të të kem antipati për një kohë, për atë që kishe bërë kur ishim fëmijë, por sa më shumë u rrita, aq më shumë i thosha vetes se të urreja pa asnjë arsye,” rrëfeu Rune.

Hazeli thjesht buzëqeshi.

“Epo, unë të kam urryer gjithë jetën time derisa më the të vërtetën.” Rune qeshi me sa të ndryshme ishin fjalët e saj. “Por, meqë jemi këtu dhe po rrëfhehi... nuk kam dashur kurrë. Por nëse ajo që ndiej tani është dashuri... atëherë po. Të dua, Rune,” tha Hazel; sytë e saj dukeshin si një vatër e ngrohtë zjarri.

“Madje mendoj se edhe po të ishe e lidhur me një mallkim, nuk do të më interesonte nëse do të më vriste, nëse kjo do të thoshte që ne të dy të kishim një familje,” tha Rune, duke vënë përsëri dorën në faqen e saj.

“Nuk mendoj se do ta rrezikoja këtë. Do të gjej një shërim për atë mallkim,” - tha Hazeli vendosmërisht. Rune e adhuronte vendosmërinë e saj sa herë që fliste. Rune u ngrit, zgjati dorën dhe priti që ajo ta merrte. “A do të vish me mua sonte?” - e pyeti ai. Hazeli ia kapi dorën dhe pohoi. Shkuan në dhomën e tij, asnjë roje nuk tha asgjë. Sapo hynë në dhomë, Hazeli hoqi këpucët dhe pallton dhe u fut thjesht në shtratin e tij.

“E urrej sa shumë shkallë ke, gjeneral,” - tha ajo, pak e rënduar nga fryma. Rune u gëzua që e kishte dërguar Idalian në Enora; Idalia ishte sëmure nga i ftohti, prandaj po qëndronte tek shëruese.

Rune u zhduk më pas në dhomën e larjes; u vesh me rrobat e gjumit, që ishin vetëm pantallonat e gjumit. Kur doli nga dhoma e larjes, Hazel e pa e habitur.

“Kërkon të më thuash që ke tatuazh në lëkurë?” - vuri re

ajo. Ai shikoi poshtë në gjoksin e tij: shenjën e gjeneralit të gdhendur në lëkurë, një shpatë që shponte një kurorë. Ishte shenjë që e mbante çdo gjeneral, ose kështu i kishin thënë.

“Po, e kam. Është shenja që më përcakton si gjeneral,” tha Rune teksa iu bashkua në shtrat. Krahët e tij u mbështollën rreth belit të saj ndërsa ai e tërhoqi pranë vetes.

“Fli mirë, madhëri.”

“Fli tmerrshëm, gjeneral,” - tha Hazel. Rune pa buzëqeshjen e saj dhe vendosi se ishte gjëja më e bukur që kishte parë ndonjëherë.

Kapitulli pesëdhjetë e tre

Javët kishin kaluar.
Hazel po rrinte ulur në dhomën e saj me padurim; ishte

nata më e shumëpritur. Hazeli kishte pritur tre javë, dhe Rune nuk kishte gënjyer kur i kishte thënë se ditët do të iknin sikur të mos kishin ekzistuar fare.

Një trokitje u dëgjua në derën e dhomës së saj. Hazeli u ngrit nga karrigia dhe u ngut drejt derës; Rune hyri brenda. Valrie nuk ishte në dhomë atë natë, në rast se diçka do të ndodhte dhe do të vinin ta merrnin. “Je gati?” - E pyeti Rune, Hazelin. Të dy mbanin veshje të errëta; fytyra e Hazelit ishte gjysmë e mbuluar, vetëm sytë dhe flokët i dukeshin. Rune ishte i mbuluar po në të njëjtën mënyrë.

“Asnjë roje nuk është në rojë. As tek dhomat,” tha Rune. “Mirë, atëherë le të shkojmë, apo jo?” - Tha Hazeli, duke iu drejtuar Runes. Rune pohoi me kokë, ia kapi dorën dhe ecën së bashku drejt katit mbretëror, aty ku supozohej të ishte dhoma e mbretit. Hazeli ishte e tensionuar, ndërsa kalonin nëpër korridore dhe zbritën shkallët. Ajo e kishte pritur këtë natë aq gjatë; nëse diçka do të ndodhte, do të ishte fundi i saj, por jo vetëm i saj, edhe i Runes dhe, mbi të gjitha, i mbretërisë së saj. Merikh do të ishte në gjendje të merrte fronin nëse dy magjistaret e larta nuk do të ishin mjaft të fuqishme për të udhëhequr. Valrie do të udhëhiqte magjistaret.

“Mos u shqetëso,” - pëshpëriti Rune, duke i shtrënguar lehtë dorën. Hazel e kuptoi gjatë javëve të fundit se e donte Runen më shumë se çdo gjë. Ai dinte në mënyrë të përsosur ta lexonte, dinte kur ajo stresoej apo shqetësohej për diçka.

Dhe ai dinte saktësisht, se kur i duheshin fjalët e duhura, kur i duhej ndihmë ose kur Hazeli dëshironte ta merrte çështjen në duart e veta. Pastaj, ngadalë, iu afruan dhomës së mbretit, dhe vërtet nuk kishte asnjë roje që qëndronte te dera. Rune kishte një çelës të dhomës dhe e hapi derën ngadalë. Ashtu siç kishin planifikuar, ai qëndroi jashtë për t'u siguruar se askush nuk do të hynte apo do t'i shihte.

“Ti mund ta bësh,” - pëshpëriti Rune dhe i dha Hazelit një puthje në faqe.

Hazel hyri në dhomë; merrte frymë ngadalë e qetë, kurrë nuk kishte qenë kaq e heshtur sa tani. Madje as frymëmarrja e saj nuk dëgjohej, ajo nuk mund të lejonte që mbreti të zgjohej dhe t'i priste kokën asaj dhe dashurisë së jetës së saj. Hazeli u ndal pranë shtratit; mbreti ishte në gjumë të thellë. Dora e saj qëndroi pezull mbi mbretin, ndërsa ajo e afroi ngadalë drejt fytyrës së tij dhe më pas e shpoi me thua nëpërmjet venës së pulsit. Vetëm disa sekonda më pas mbreti ndaloi së marri frymë, por ai gjithashtu ndryshoi. Mbreti u shndërrua në një mashkull të ri, më të ri edhe se Rune.

Një ndryshues (shifter). Hazeli u kthye menjëherë, deshi t'i thoshte Runes të ikte, sepse tashmë ishin zbuluar; donte të ikte edhe vetë, por ishte tepër vonë. Mbreti qëndronte te dera; Hazeli nuk e pa Runen, ajo pa vetëm mbretin dhe katër roje.

“Vërtet mendove se djali im do të më tradhtonte për dikë si ti? Për një magjistare?” qeshi mbreti. “Mund t'i vras ata që kanë magji, por ndryshuesit gjithmonë do të jenë

shërbëtorët e mi të vegjël,” tha ndërsa afrohej. “Roje, shoqërojeni në biruca.” Hazeli nuk mundi të luftonte as kundër tyre.

Ajo e kishte besuar Rune-n aq shumë, dhe tani ja ku ishte, e tradhtuar nga mashkulli që kishte menduar se e donte.

Kapitulli pesëdhjetë e katër

Elisa Keqani

Hazeli do t'ia priste kokën Runes.

Falënderime

Së pari, dua të falënderoj Atin tim Qiellor, i cili më ka ndihmuar gjatë gjithë këtij udhëtimi të gjatë të shkrimit të këtij libri. Pa Të, nuk do të kisha arritur kurrë t'i mbaja nervat nën kontroll apo të isha aq krijuese sa për ta filluar këtë rrugëtim.

Dhe më pas dua të falënderoj të gjithë miqtë e mi.

Faleminderit, Eirin, ti që ke duruar çdo ditë që ka kaluar pa pushim, muaj me radhë, pa reshtur së dëgjuari për këtë libër. Faleminderit që gjithmonë ishe aty për të lexuar gjithçka që të dërgoja, sepse nuk isha e sigurt nëse shkrimi im ishte i mirë apo thjesht egoist. Faleminderit, Sascha dhe Angelina, ju të dyja që më ndihmuat me kopertinën.

Faleminderit, Gabbie për ndihmën me idetë, edhe në ato momente kur nuk bëje asgjë veçse rrije aty, dhe faleminderit nga zemra për kohën kur më shoqërove virtualisht ndërsa e përfundoja shkrimin e librit.

Faleminderit, Lauritta, ti që më ke motivuar në kaq shumë mënyra, më shumë sesa mund ta dish vetë. Dua t'i falënderoj dy vëllezërit e mi të mrekullueshëm, Joel dhe Noa. Pa ju të dy, nuk do të kisha mësuar kurrë si të shkruaj një marrëdhënie të vërtetë vëllazërore. Në mënyrë të veçantë dua të falënderoj prindërit e mi. Babai im, që i ka treguar të gjithëve se vajza e tij po shkruan një libër.

Nëna ime, që më ndihmoi të mësoj si funksionon Word-i.

Ju falënderoj të gjithëve që ishit pranë meje, ndërsa e shkruaja këtë libër dhe ndihesha sikur askush nuk do ta lexonte ndonjëherë. Dhe tani, lexues i dashur, Nëse e ble këtë libër, qoftë online apo në një librari, le të të shërbejë si motivim për të filluar të bësh atë që do. Ndiqe atë për të cilën digjet zemra jote dhe mos lejo askënd të të bindë për të kundërtën. Ëndrrat nuk janë vetëm për sytë e mbyllur.

Ëndërro me sytë hapur.

Biografi e shkurtër

Gjatë ditës, Elisa Keqani është studente, ndërsa natën shndërrohet në autore (si Batman). Elisa e adhuron leximin dhe shikimin pa ndërprerje të serialeve të saj të preferuara në Netflix, ndërsa pi Red Bull pa sheqer.

Kur nuk është as autore dhe as studente, ajo e kalon kohën me dëshirë duke bërë shëtitje. Mund ta gjeni Elisen edhe në rrjetet e saj sociale, si Instagram.

(@eelisq_) or on TikTok (@authorelisakeqani).

Katalogimi në botim – (CIP)
Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-31

Keqani, Elisa

Midis kurorës dhe tehut / Elisa Keqani ; përktheu nga Anglishtja
Jeton Kelmendi. - Prishtinë : IWA Bogdani, 2026. - libra. ; 21 cm.
- (Biblioteka : “Adem Shkreli”)

[Vëllim] II : Romani. - 290 f.

1. Kelmendi, Jeton

ISBN 978-9951-394-59-8

ISBN 978-9951-394-61-1

